Celebră autoare de
bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

SANDRA BROWN

TEXAS! LUCKY

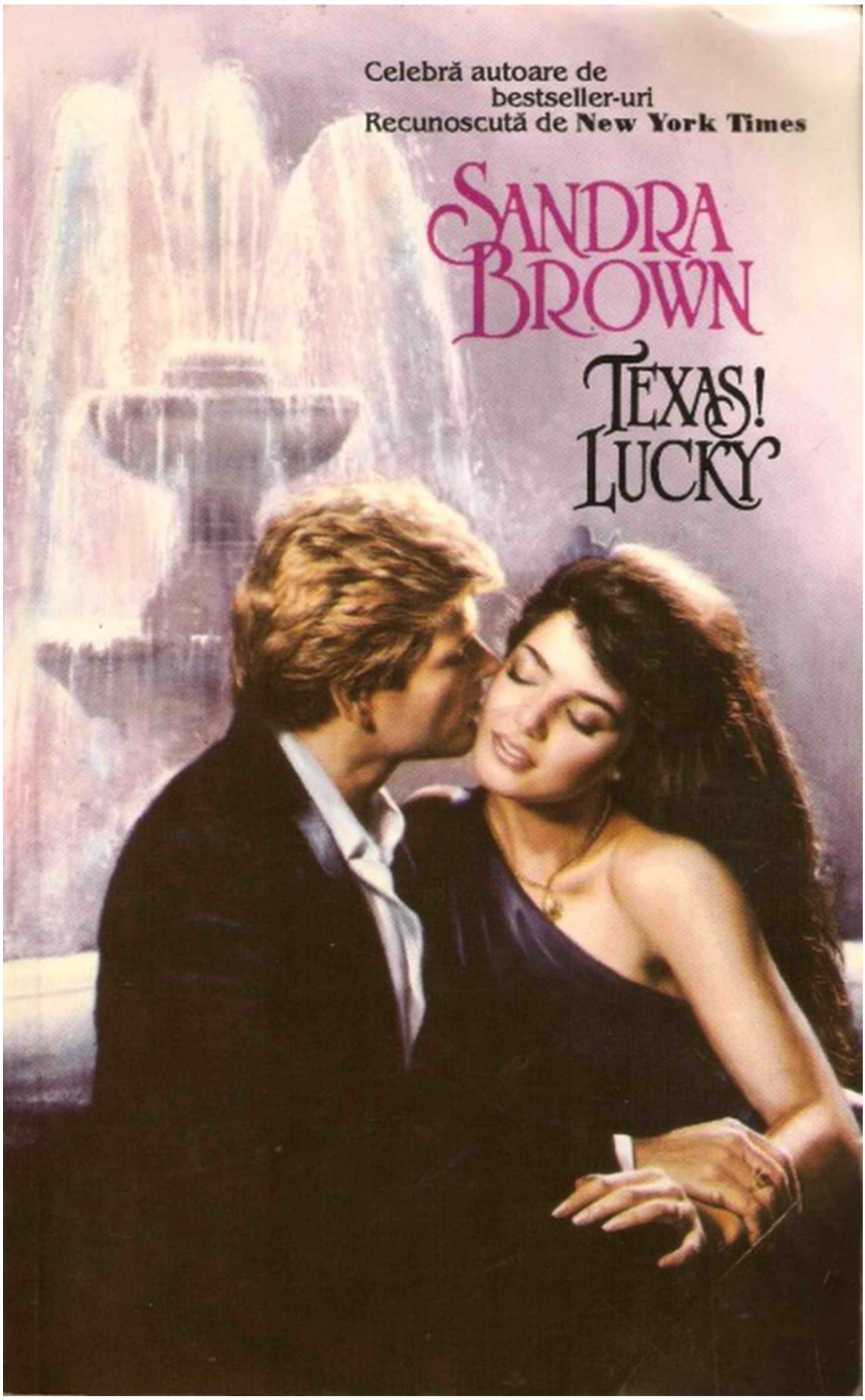

TEXAS! Lucky

Sandra Brown

1

Avea să aibă necazuri şi, la naiba, nu avea starea de spirit pentru aşa ceva.

Lucky Tyler, aşezat pe un scaun de bar, avea în faţă un al doilea pahar de whisky cu apă. Deranjat din nou de râsul aspru, masculin, ce venea dintr-un colţ al tavernei, se uită nervos peste umăr să vadă cine era acolo.

— Ştiam că Micul Alvin o să pună laba pe ea, spuse barmanul.

În loc de răspuns, Lucky scoase doar un mârâit.

Întorcîndu-se din nou la băutura lui, îşi băgă capul între umeri şi se lăsă şi mai mult în poziţia lui ghemuită pe scaunul de bar. Se gîndi că, dacă dama n-ar fi urmărit să-i atragă atenţia Micului Alvin sau a oricărui altui tip, n-ar fi venit în salon singură.

A descrie locul acela ca pe un salon, ar fi fost un eufemism, se gîndi el.

Locul era un fel de speluncă, nimic altceva. Nu avea nici o particularitate care să ridice localul la un nivelul superior unui simplu loc de băutură; nu era decît o speluncă ordinară.

Se deschisese în epoca avântului economic, în urmă cu circa cincizeci de ani. Mai înainte, barul avusese o stea strălucitoare de neon, la uşa din faţă; cândva, avusese apă curentă, servise băuturi alcoolice de contrabandă bătăuşilor, căutătorilor de petrol şi doamnelor nopţii care îi consolau când puţurile se dovedeau seci sau le luau banii cînd dădeau de aurul negru.

Taverna de la şosea nu avusese un nume pe atunci, un nume de care să-şi poată aminti cineva, după cum nu avea nici acum. Localnicii o ştiau ca „locul acela”, când spuneau: „Ne întâlnim în locul acela, după lucru, la un pahar”. O frecventau atât bărbaţii respectabili, cât şi ceilalţi.

Dar o femeie respectabilă nu intră nici moartă înăuntru. Dacă o femeie intra în locul acela, o făcea pentru un singur şi unic motiv. În momentul în care o femeie singură apărea în uşă, începea sezonul de vânătoare. Era de la sine înţeles.

Din această cauză, Lucky nu era prea preocupat de situaţia femeii care era agăţată de Micul Alvin şi de unul dintre cei mai antipatici însoţitori ai lui, Jack Ed Patterson.

Totuşi, când un alt hohot de râs izbucni din colţ, Lucky îşi întoarse din nou privirea. Cîteva lucruri îl izbiră pentru că erau neobişnuite. O sticlă de bere cu gâtul lung stătea pe masa ciobită, de plastic, în faţa unei femei, iar alături era

un pahar plin pe jumătate. Un pahar? Probabil că îl ceruse ea, pentru că în locul acela sticlele cu gâtul lung nu se serveau cu un pahar alături, nici măcar unei femei. Curios lucru că ea ceruse un pahar.

Nu era nici împopoţonată. A, era bine, adevărat, dar avea un machiaj clasic, iar îmbrăcămintea îi era scumpă şi elegantă. Nu era o damă oarecare din oraş, ieşită la pescuit, sau măcar o gospodină în căutarea unei distracţii după o zi de lucru sau ca să se răzbune pe un soţ neatent. Nu o putea caracteriza şi asta îl intriga.

— De cât timp e aici? îl întrebă el pe barman.

— A intrat cu o juma' de oră înaintea ta. O cunoşti? Lucky dădu din cap a negaţie.

— Atunci i-al naibii de sigur că nu-i de p-aei. Barmanul chicoti, dând să se înţeleagă că Lucky ţinea o contabilitate mai corectă a populaţiei feminine locale, decât Biroul de Recensământ. Ceea ce era adevărat.

— Cum a intrat şi a comandat berea, toţi s-au uitat spre ea ca muştele la miere. Sigur că toţi ceilalţi s-au dat deoparte, când Micul Alvin i-a arătat mai mult decât un interes trecător.

— Da, e un adevărat Don Juan, nu-i aşa? Zise Lucky sardonic.

Micul Alvin fusese poreclit astfel pentru că era ultimul din cei opt copii ai familiei Cagney. Înalt de aproape doi metri, cântărea o sută cincizeci de kilograme, puse de când părăsise Liga Naţională de Fotbal, în urmă cu câţiva ani.

Jucase în prima linie de fundaşi la Denver Broncos, când a dat naştere unui conflict în cadrul ligii. Un atac de-al lui îl lăsase pe un jucător de la Dolphins cu vederea neclară, bâlbâială la vorbire şi până la urmă acesta fusese scos la pensie.

Atacul fusese atât de inutil de dur, încât şi Micul Alvin suferise de o dislocare a umărului. Conducerea echipei a folosit accidentarea lui ca motiv pentru a nu-i prelungi contractul, la sfârşitul sezonului respectiv, dar se făceau speculaţii că direcţiunea era bucuroasă de această scuză, ca să scape de el. După suspendare, Micul Alvin se întorsese acasă, în Texasul de Est, şi îşi reluase firul vieţii de unde-l lăsase cu ani în urmă, drept cel mai josnic bătăuş din Milton Point. El încă se mai considera un supererou al fotbalului american.

În seara aceea, nici farmecul lui dubios şi nici faima lui nu aveau nici un efect asupra femeii pe care îşi pusese ochii.

Chiar din partea opusă a salonului întunecat, plin de fum, Lucky vedea că ea devenea tot mai agitată, cu fiecare minut care trecea. Balada lui George Straight care urla la tonomat îl împiedica să audă vorbele pe care le schimbau între ei, dar cînd Micul Alvin puse o mână zdravănă pe umărul femeii, dispăru orice îndoială în privinţa felului cum se simţea ea, în legătură cu această iniţiativă romantică. Ea se dădu în lături şi întinse mîna spre poşetă. Încercă să se strecoare afară din separeu, dar cele o sută cincizeci de kilograme ale Micului Alvin Cagney, împreună cu cele ale acolitului său, Jack Ed Patterson,

care fusese închis nu demult la închisoarea de stat din Huntsville pentru atac cu armă ucigătoare, îi blocară ieşirea.

Lucky oftă. Avea să fie nevoit să facă ceva în legătură cu treaba asta şi al naibii să fie dacă avea chef. Avusese o săptămână de iad. Afacerile nu mergeau, iar scadenţa unui împrumut era la distanţă doar de câteva săptămâni. Susan dădea a înţelege că vrea un inel cu diamant pe mâna stângă. Ultimul lucru de care avea nevoie era un incident cu un cuplu de nemernici, ca Micul Alvin şi Jack Ed.

Dar dacă persoana hăituită ar fi fost sora lui mai mică, Sage? Ar fi dorit să creadă că un tip cumsecade i-ar fi venit în ajutor. Desigur, Sage era destul de deşteaptă ca să nu se bage într-o situaţie fără ieşire, ca asta. Dar nu poţi refuza să aperi virtutea unei femei, doar pentru că a făcut o prostie.

Tatăl lui le-a băgat în cap, lui şi lui Chase, fratele său mai mare cu un an şi jumătate, că atunci când o doamnă spune nu unei propuneri, răspunsul este nu. Punct. Nu se pun întrebări. Femeia nu e prea amabilă dacă atrage un tip şi apoi îşi schimbă părerea în ultimul moment, dar dacă a spus nu, răspunsul este, totuşi, fără echivoc. Iar mama sa se aştepta ca el să trateze cavalereşte fiecare femeie, chiar dacă era de calitate inferioară.

Încă îi mai suna în urechi, de cîte ori îşi amintea, morala pe care i-o făcuse mama sa în clasa a noua, cînd povestise acasă bârfa delicioasă că Drucilla Hawkins „o făcuse” sîmbăta anterioară. Ceea ce se întâmplase pe bancheta din spate a maşinii albastre, Dodge, a prietenului ei, fusese subiect de discuţie pentru întreaga şcoală.

Pe Laurie Tyler nu o interesau amănuntele picante ale căderii în dizgraţie a domnişoarei Hawkins. Ea îi atrăsese atenţia fiului ei mai mic că ar fi fost mai bine să nu aplece urechea la defăimarea reputaţiei unei fete, indiferent cât de demnă de încredere ar fi fost sursa bârfei. Fusese admonestat să trateze fiecare femeie - şi reputaţia ei - cu respect şi demnitate. Fusese o morală atât de arzătoare, că şi-o amintea şi acum, după aproape douăzeci de ani, la vârsta coaptă de treizeci şi doi de ani.

Mai mormăi o înjurătură în şoaptă şi dădu peste cap restul băuturii. Unele lucruri trebuie să le faci, indiferent dacă-ţi plac sau nu. Apărarea unei femei împotriva Micului Alvin şi a lui Jack Ed era unul dintre aceste lucruri.

Mai întâi îşi desprinse un picior, apoi pe celălalt, de pe cercul de crom din jurul scaunului de bar. Lucky se răsuci pe scaunul maroniu de vinilin, ros şi netezit de atât de multe funduri încât nu le mai puteai ţine socoteala.

— Ai grijă, Lucky, îl atenţiona barmanul. Au băut toată după-amiaza. Ştii cât de netrebnic devine Micul Alvin când e beat. Jack Ed are şi el, probabil, cuţitul la îndemână.

— Eu nu caut scandal.

— Poate că nu, dar dacă te bagi în treburile Micului Alvin, o să ai scandal. Se părea că toată lumea din locul acela mirosea scandalul, pentru că, în momentul în care Lucky îşi părăsi scaunul de la bar, clinchetul jocurilor de

noroc tăcu, pentru prima dată după atâtea ore. Numeroasele jocuri video încă mai ţiuiau, bâzâiau şi pâlpâiau ca un caleidoscop de culori electronice, dar cei care se jucau la ele se întoarseră curioşi, atraşi de schimbarea bruscă a atmosferei. Era ca liniştea plină de aşteptare dinaintea unei furtuni. Băutorii de la bar şi cei care ocupau separeuri îşi încetară conversaţiile pentru a urmări mersul legănat al lui Lucky prin sală, spre separeul unde femeia îi cerea Micului Alvin, bine dispus, să se dea la o parte din drumul ei.

— Vreau să plec imediat.

Pe Lucky nu-l înşela calmul liniştit din vocea ei. Ochii ei treceau cu nervozitate de la un bărbat la celălalt. Jack Ed nu avea statura Micului Alvin dar, în felul lui, era şi el intimidant. Avea ochi de dihor şi rânjetul tăios, ascuţit, al unui şacal. Nici ei nu credeau în falsa ei sfidare, cum nu credea nici Lucky.

— Cum de te grăbeşti aşa tare, drăguţo? spuse gângurit Micul Alvin. Se aplecă atât de mult spre ea, încât ea se retrase în colţul separeului. Abia începe distracţia.

Jack Ed chicoti văzînd cât de uşor şi inteligent se descurcă prietenul său în vorbe. Râsul lui se frânse, când îl auzi pe Lucky în spatele lui.

— Nu cred că doamna se amuză, nicidecum, Alvin. Micul Alvin se răsuci, cu toată graţia, agilitatea şi temperamentul unui taur care a fost tras tare de coadă. Lucky stătea cu degetul mare după cureaua pantalonilor, cu o mână încovoiată neglijent pe şold, iar cu cealaltă sprijinită de etajera pentru pălării, făcută din alamă pătată şi montată la capătul separeului vecin. Îşi ţinea picioarele încrucişate în dreptul gleznelor. Zâmbea drăgălaş. Doar înclinarea capului cu părul blond închis şi răceala ochilor lui albaştri negau tonul prietenos al vocii sale.

— Şterge-o, Tyler. Nu-i treaba ta.

— A, ba cred că este. Deoarece o halcă de carne proastă ca tine se pare că nu-i place doamnei. De altfel, mai e încă destul vânat liber, nu-i aşa? Lucky se uită în jos spre femeie, îi adresă un zâmbet cald şi îi făcu uşor cu ochiul, lucruri pentru care multe femei îşi pierduseră judecata şi, odată cu ea, îmbrăcămintea.

— Bună. Ce mai faci?

Micul Alvin îşi mormăi dezaprobarea şi făcu doi paşi greoi spre Lucky, pe care îl întrecea cu câţiva centimetri în înălţime şi cu vreo cincizeci de kilograme în greutate. Lansă brusc un pumn cât un jambon în capul lui Lucky.

Lucky, în ciuda nepăsării prefăcute, era încordat şi pregătit pentru atac. Fentă repede spre stânga, ferindu-se de lovituri şi, în acelaşi timp, îl pocni pe Jack Ed sub bărbie, cu cotul. Toată lumea din local auzi dinţii de lup ai acestuia pocnindu-se unii de alţii.

Jack Ed se prăbuşi peste cea mai apropiată maşină de joc, care porni cu un clinchet de clopoţei.

După ce scăpă temporar de Jack Ed, Lucky se răsuci la timp ca să-şi îndrepte ochiul drept chiar în drumul pumnului drept al lui Alvin. Lucky fusese

lovit în cap de un cal la vârsta de doisprezece ani. Lovitura îl lăsase lat. Dar nu-l duruse chiar atât de tare ca pumnul lui Alvin. Tot trupul i se cutremură de durerea loviturii. Dacă ar fi avut timp să se gândească la ea, stomacul lui s-ar fi revoltat şi ar fi scos afară două pahare de whisky cu apă. Dar după cum stăteau lucrurile, ştia că trebuia fie să intre din nou în luptă, fie să moară în mâinile înfuriate ale Micului Alvin Cagney. Cei din bar îl încurajau să continue, în afară de cei care se temeau de represalii din partea lui Alvin. Ştiind că nu avea de partea lui decât dexteritatea şi viteza, îşi lăsă capul în jos şi îşi repezi umărul în burta lui Alvin, dezechilibrându-l pe bărbatul mai masiv.

Un ţipăt brusc îl atenţiona de revenirea lui Jack Ed. Răsucindu-se, abia avu timp să-şi sugă stomacul, înainte ca Jack Ed să-l atingă cu infamul lui cuţit. El îl lovi peste mână pe Jack Ed, aruncându-i cuţitul, apoi îi dădu o lovitură în mărul lui Adam cu muchia mâinii. Acesta se prăvăli peste o masă care se prăbuşi la podea. Jack Ed se lăţi lângă ea, pierzîndu-şi cunoştinţa, zăcând într-o băltoacă de bere şi sticle sparte, Lucky se întoarse din nou să se confrunte cu Alvin. Arătând ca uriaşul provocat dintr-o poveste de Fraţii Grimm, fostul fundaş stătea încovoiat într-o poziţie de atac.

— Opriţi-vă!

Femeia ieşise din separeu. Cu mâiniie în şolduri, li se adresa, furioasă, amândurora, deşi Lucky era singurul care îi acorda atenţie. Ochii Micului Alvin erau roşii de furie. Nările lui se îngustau şi se lărgeau ca nişte foaie gemene.

— Dă-te la o parte, altfel o s-o păţeşti! îi strigă Lucky.

— Vreau să vă opriţi Vă comportaţi ca...

Micul Alvin, acordându-i tot atâta atenţie cât unei muşte nesuferite, îşi repezi o mână spre ea, lovind-o peste buze, încât îi dădu sângele. Ea căzu pe spate.

— Fiu de căţea, mârâi Lucky. O brută care loveşte o femeie nu merită o luptă dreaptă. Ridicând un picior încălţat cu gheată, îl lovi cu ură pe celălalt bărbat în dreptul organelor genitale.

Pe moment Micul Alvin rămase nemişcat, uimit, parcă ţinut în picioare de răsuflarea privitorilor. Apoi se apucă de regiunea lovită şi căzu în genunchi, făcând să se clatine sticlăria din toată clădirea. În cele din urmă, se răsturnă cu faţa înainte în băltoaca de bere, alături de Jack Ed. Lucky trase câteva guri de aer şi îşi pipăi cu mâna ochiul umflat. Se apropie băţos de femeie, care încerca să-şi oprească sângerarea buzei cu un şerveţel de hârtie.

— Te simţi bine?

Ea înălţă capul şl se uită urât la el, cu ochii ei verzi, vioi. Lucky, care se aştepta la lacrimi, admiraţie şi revărsare de mulţumiri, fu uluit văzând pe faţa ei o adevărată duşmănie.

— Mulţumesc mult, zise ea, sarcastic. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Ce...

— Lucky, îl strigă barmanul, vine şeriful.

Lucky scoase un oftat, văzând distrugerile provocate de bătaie. Mesele şi scaunele răsturnate făceau ca localul să arate ca bântuit de furtună. Sticle sparte, bere vărsată şi scrumiere răsturnate făceau pe podea o mizerie dezgustătoare, în care mai zăceau încă cele două trupuri lovite. Iar femeia nerecunoscătoare, a cărei onoare o apărase în prostie, era furioasă pe ei.

În unele zile, indiferent cât de tare te-ai strădui, nimic nu-ţi merge cum trebuie. Punându-şi mâinile în şolduri, lăsându-şi capul să-i cadă în faţă, mormăi:

— La dracu!

2

Şeriful Patrick Bush clătină din cap descurajat, uitându-se la Micul Alvln şi la Jack Ed. Alvin se rostogolea dintr-o parte în alta, gemând şi ţinându-şi mâinile între picioare; din fericire, Jack Ed era fără cunoştinţă. Şeriful manevra chibritul dintr-un colţ în altul al gurii şi se uită în sus la Lucky, de sub borul lat al pălăriei Stetson.

— Ei, cum de te-ai repezit şi le-ai făcut aşa ceva băieţilor ăstora?

— Trebuia să-mi dau seama că eu am să fiu vinovatul, mormăi Lucky, trecându-şi degetele prin părul des şi dându-l în lături de pe frunte. Şeriful arătă spre mijlocul lui Lucky.

— Eşti rănit?

Abia atunci observă Lucky că avea cămaşa tăiată şi îi atârna desfăcută. Cuţitul. lui Jack Ed lăsase o dungă roşie, subţire, peste stomacul lui.

— Nu-i nimic.

— Ai nevoie de ambulanţă?

— Pe naiba, nu. Îşi tampona sângele cu cămaşa ruptă.

— Începeţi să curăţaţi locul, comandă şeriful adjuncţilor săi. Întorcându-se spre Lucky, întrebă:

— Ce s-a întîmplat?

— S-au dat la ea şi ei nu i-a plăcut.

Bush se uită la femeie, care stătea în apropiere, fierbând în tăcere. Încercase să plece mai devreme, dar i se spusese să rămână pe loc, până venea şeriful să-i pună câteva întrebări.

— Vă simţiţi bine, doamnă?

Şeriful se uita cu îngrijorare la buza ei. Era puţin umflată, dar nu mai sângera. În ciuda grosimii neobişnuite a buzelor, acestea erau strânse într-un mic zâmbet.

— Mă simt perfect. Eram bine şi când Sir Galahad, aici de faţă, şi-a asumat sarcina să se amestece.

— Îmi pare rău, sări Lucky. Credeam că te ajut.

— Să mă ajuţi? Numeşti asta ajutor? îşi desfăcu larg braţele ca să arate daunele aduse locului. N-ai făcut decât să creezi o harababură fără rost.

— Adevărat, Lucky? întrebă şeriful. Abia controlându-şi nervii în timp ce se uita furios la femeie. Lucky zise:

— Întreabă martorii.

Şeriful îi luă la rând pe cei din jur. Toţi fură de acord cu versiunea lui Lucky despre ce se întâmplase. Femeia le aruncă fiecăruia pe rând o privire dispreţuitoare.

— Sunt liberă să plec acum? îl întrebă ea pe şerif.

— Cum aţi fost lovită la buză, doamnă?

— Gorila mi-a făcut asta, spuse ea, făcând semn din cap spre Micul Alvin, confirmând astfel relatarea lui Lucky cu privire la rănirea ei.

— Ce treabă aveai aici?

— De ce n-ai întrebat şi ce făceau ei aici? ripostă ea, făcând un gest spre bărbaţii care o înconjurau.

— Ştiu ce făceau ei aici, replică Bush. Dar tu?

— Beam bere, răspunse ea scurt.

— I-ai atras cumva pe bărbaţii ăştia, sau nu? Ştii, le-ai făcut cu ochiul, ai flirtat, chestii din astea?

Nici măcar nu se osteni să răspundă, se uită doar fix la el, vizibil indignată că-i sugerase aşa ceva. După aprecierea lui Pat Bush, nu arăta ca o târfă tipică de bar. În cei douăzeci de ani de când deţinea funcţia de şerif, potolise prea multe bătăi în baruri ca să nu poată recunoaşte o damă care provoca scandal când vedea vreuna.

Asta nu era tipică. Îmbrăcămintea ei nu era provocatoare. Nici comportarea ei. În loc să atragă atenţia bărbaţilor, mai curând emitea avertismente ca „*Nu atingeţi*” şi se părea că nu te puteai apropia de ea mai uşor ca de o femelă arici. Mai mult din curiozitate decât din alte motive, întrebă:

— Eşti de pe-aici?

— Nu, din afara oraşului.

— Şi ce căutai aici?

— Eram doar în trecere prin Milton Point, răspunse ea evaziv, în drum spre şoseaua interstatală.

Şeriful Bush îşi împinse pălăria în faţă ca să-şi poată scărpina ceafa pe sub ea.

— Ei bine, doamnă, data viitoare când mai treci prin oraş, găseşte-ţi alt loc unde să bei o bere, un loc mai potrivit pentru doamne. Lucky scoase un sunet sfornăit, nepoliticos, care voia să spună că nu credea că i se potriveşte deosebirea.

— Am să ţin seama de asta, şerife.

Îi mai aruncă lui Lucky o privire de gheaţă. Apoi, punându-şi pe umăr poşeta, se îndreptă spre uşă.

— Nu vrei să faci plângere pentru lovitura de la buză? strigă după ea şeriful Bush.

— Vreau doar să plec de-aici.

Îndreptându-se hotărîtă spre uşă, ieşi în înserarea care se lăsa, fără să privească înapoi.

— Căţea nerecunoscătoare, mormăi Lucky.

— Ce înseamnă asta? întrebă şeriful, aplecîndu-se spre Lucky.

— Nimic. Trebuie s-o întind şi eu.

Privind prin fereastra prăfuită, o văzu urcându-se într-o maşină mică, roşie, cu un număr pătrat străin, care semăna cu oricare altul.

— Ţine caii în frâu, Lucky, spuse supărat şeriful Bush. Te-am avertizat ultima oară că, dacă te mai amesteci în vreo bătaie...

— Pe asta n-am început-o eu, Pat.

Deşi Pat Bush acţiona în funcţia sa oficială, Lucky i se adresa ca unui prieten de familie ce era, unul care îl legănase pe Lucky pe genunchi când era încă în scutece. Aşa încât, deşi Lucky respecta uniforma lui Pat, nu era intimidat de ea.

— În cine ai încredere? În mine sau în ei? întrebă el arătând cu mâna spre cei doi bărbaţi bătuţi.

Maşina roşie ieşea în şoseaua cu două benzi, roţile din spate stârnind un nor de praf. Pierzându-şi răbdarea, Lucky îl înfruntă din nou pe Pat, care ţinea un ochi atât de vigilent asupra băieţilor Tyler, încât foarte puţine dintre escapadele lor îi scăpaseră.

El îi prinsese pe Chase şi pe Lucky, când erau copii, furând mere de la supermagazinul A & P, răsturnând toalete portabile de la un teren de foraj într-o noapte de sărbătoarea tuturor sfinţilor, sau vomitând după prima lor sticlă de whisky, în spatele peluzei, la stadionul de fotbal. În timp ce-i condusese acasă, le făcuse o morală serioasă despre urmările nefaste ale beţiei, înainte de a-i preda tatălui lor pentru „îndrumare” părintească. Fusese purtător al coşciugului la funeraliile lui Bud Tyler, cu doi ani în urmă, şi plânsese la fel de tare ca oricare membru al familiei.

— Sunt sub arest sau nu? îl întrebă acum Lucky.

— Pleacă de-aici, spuse supărat şeriful. Am să aştept până se trezesc ticăloşii ăştia. Îi împunse, pe Micul Alvln şi pe Jack Ed, cu vârful ghetei lui din piele de şarpe. Fă ceva inteligent în schimb şi nu te arăta în calea lor o zi, două.

— Bineînţeles.

— Şi ai face mai bine s-o laşi pe mama ta să se uite la tăietura asta.

— N-are nimic.

Grăbit, Lucky aruncă pe bar o hârtie de cinci dolari care să acopere costul băuturii lui şi ţâşni pe uşă. Observase că maşina roşie o luase spre vest, pe

şosea, şi îşi aminti că femeia spusese că se îndreaptă spre şoseaua interstatală care era la câţiva kilometri distanţă. Sări în maşina lui, un Mustang decapotabil, şi o luă după ea, într-o urmărire ca-n filme. Domnişoara *Nu m-atinge* n-o să scape scuturându-se de el în felul ăsta. Îşi riscase viaţa pentru ea. Doar norocul şi rapiditatea mişcării îl feriseră să încaseze mai mult decât doar vârful cuţitului lui Jack Ed. Ochiul îi era umflat, aproape închis acum, iar capul şi-l simţea de parcă se fora prin el. Va arăta ca naiba zile întregi, din cauza păsăricii aceleia roşcate, nerecunoscătoare.

Avea părul roşu? se gândi el. *Da, un fel de roşcat. Roşu închis, maroniu. Acaju.*

Cum o să le explice mamei şi lui Chase ceva despre mutra lui stâlcită, când exact azi-dimineaţă maică-sa îi atrăsese atenţia să-şi ţină nasul foarte curat? *Compania de Foraj Tyler* era ameninţată de faliment, dacă nu puteau convinge banca să-i lase să plătească doar dobânda şi să prelungească datoria principală pe încă şase luni, cel puţin. Lucky nu trebuia să fie văzut prin oraş, cu un ochi vânăt. Cine să vrea să acorde credit unui scandalagiu?

— De când a murit tata, spusese Chase în dimineaţa aceea, toată lumea s-a îndoit că tu şi cu mine vom putea conduce *Compania de Foraj Tyler* la fel de bine ca el.

— La naiba, nu-i vina noastră că preţul ţiţeiului a scăzut drastic şi a rămas atât de mic.

Era un argument care nu avea nevoie să fie rostit. Piaţa petrolului în degringoladă şi efectul ei dezastruos asupra economiei texane nu erau din vina lor, totuşi ei sufereau consecinţele. Echipamentele de foraj *Tyler*, închiriate, fuseseră atât de inactive în ultimele luni, încât ei glumeau spunând că ar trebui să le pună la păstrare cu naftalină.

Fraţii erau în căutarea febrilă a unei idei de diversificare a activităţii, care să le dea de lucru şi să le aducă un venit. Între timp, banca devenea tot mai intolerantă în legătură cu acordarea de împrumuturi. Deşi majoritatea membrilor comitetului de conducere erau prieteni de-o viaţă, nu-şi puteau permite să simpatizeze cu ei la infinit, cînd atâtea bănci din întreaga ţară, şi mai cu seamă din Texas, eşuau.

— Singurul lucru pe care-l putem face, spusese Chase, este să le arătăm intenţia de a le plăti cînd vom putea înviora afacerea şi să ne ferim de neplăceri.

— Această ultimă remarcă mi se adresează mie, bănuiesc. Chase zâmbise binevoitor către fratele său mai tînăr.

— Acum, când eu m-am aşezat şi am o soţie iubitoare, tu eşti motanul familiei. Tu eşti cei care se presupune că-ţi faci de cap.

— Ei, s-ar putea ca treaba asta să ia sfârşit, remarcase, nefericit, Lucky.

Fratele lui, agăţându-se de referirea voalată, îl întrebase:

— Ce face Susan?

Amintindu-şi acum de ea, Lucky gemu. Sau poate gemuse pentru că atunci când făcu virajul ca să urce spre intrarea pe şoseaua interstatală şi băgase în viteză, tăietura de pe stomac i se deschisese din nou şi începuse să-l doară.

— La naiba cu femeia aia, înjură el, în timp ce acceleră la refuz decapotabila, ca să micşoreze distanţa dintre el şi luminile de poziţie pe care le urmărea. Nu era sigur ce avea să facă atunci când o va prinde din urmă. Probabil că nimic mai mult decât să-i ceară să-i prezinte scuze pentru felul distant în care se purtase cu el, după ce îşi riscase viaţa şi integritatea corporală ca să o apere de atacuri sexuale.

Totuşi, gândindu-se la felul dispreţuitor cu care îl privise, de parcă ar fi fost o gumă de mestecat lipită de talpa pantofului, îşi dădu seama că nu va obţine uşor scuzele ei. Nu părea a fi tipul de pisicuţă.

Femeile. Erau pacostea şi încântarea lui. Nu putea trăi cu ele. Dar era al naibii de sigur că nu putea trăi fără ele. Se jurase de multe ori că se va abţine, mai ales după amoruri deosebit de distrugătoare, dar ştia că era un jurământ pe care nu şi-l va ţine niciodată.

Îi plăceau femeile - îmbrăcămintea lor, nimicurile lor, mirosul lor. Îi plăceau chicotelile şi lacrimile lor şi, deşi adesea îl enerva, îi plăcea atenţia lor deosebită pentru amănunte. Îi plăcea la ele tot ce le deosebea de el, începând cu obiceiul lor înnebunitor de a plăti cu mărunţiş ca să nu schimbe o hârtie, până la felul în care era construit trupul lor. După părerea competentă a lui Lucky, poate că lucrul cel mai bun pe care-l crease Dumnezeu vreodată era pielea femeii.

De exemplu, tânăra aceea divorţată din Marshall. Era o plângăcioasă şi putea să se smiorcăie până când sunetul vocii ei devenea la fel de neplăcut ca scârţâitul unghiilor pe o tablă de şcoală. Singurul moment când nu se plângea de ceva era când se aflau în pat. Acolo torcea.

O altă legătură a lui, dintre cele mai recente, fusese cu o femeie ahtiată după aur. Dacă nu-i aducea un dar de fiecare dată când se întâlneau, oricât de neînsemnat, se simţea ofensată. Doar ore întregi de dragoste puteau s-o aducă din nou la o stare de spirit bună. Apoi, era funcţionara de la magazin. În pat era inteligentă şi inovatoare. În afara acestuia, nu era nici măcar atât de deşteaptă cât un stâlp de telegraf.

Susan Young era exact opusul. Era inteligentă. Poate chiar prea deşteaptă. El bănuia că ea nu-i acorda favoruri sexuale nu din cauza unor principii morale, ci pentru că voia să-l vadă stând la altar, îmbrăcat în smoching şi uitându-se cum intră ea pe intervalul Bisericii Metodiste, într-o rochie lungă albă, în ritmul marşului nupţial din *Lohengrin.*

După discuţia descurajatoare cu Chase din dimineaţa aceea, Lucky îşi menţinuse întâlnirea de la prânz cu Susan, în casa în care locuia cu părinţii ei.

Tatăl ei, George, era directorul băncii care dăduse împrumutul *Companiei de Foraj Tyler*. Ei locuiau într-o casă impresionantă în centrul oraşului, pe o

peluză de un acru şi jumătate, perfect îngrijită. De îndată ce camerista curăţă masa, George se întoarse la bancă, iar doamna Young se scuză şi plecă sus, lăsându-l pe Lucky singur cu Susan.

El o trăsese în braţe şi o sărutase. Lingându-şi buzele după ce se desprinseseră, el oftă.

— E mai bună decît prăjitura cu căpşuni a Clarei, spuse el, referindu-se la somptuosul desert pe care-l servise bucătăreasa.

— Uneori, cred că tot ce vrei de la mine sunt sărutările.

Privirea lui o măsura de sus până jos, remarcând supărarea ei afectată şi sânii mici, neruşinaţi, care îi împungeau bluza. Acoperi unul cu mâna.

— Nu-i asta tot ce vreau.

Susan se îndepărtă de el.

— Lucky Tyler, poartă-te cum trebuie. Mama e sus şi Clara e în bucătărie.

— Atunci să mergem în altă parte, sugeră el într-un moment de inspiraţie. Casa lor era oficială şi sumbră şi îi amintea în mod neplăcut de o casă funerară, ceea ce punea capăt atmosferei romantice. În acest mediu nu era de mirare că Susan se opunea.

— Trebuie să plec cu maşina spre Henderson în după-amiaza asta, să mă întâlnesc cu un tip pentru afaceri. De ce n-ai veni cu mine?

Ea refuză cu o clătinare încăpăţânată din cap.

— Conduci prea repede. Cu capota deschisă, părul îmi flutură în toate direcţiile.

— Draga mea, cu ce am eu în gând, oricum o să se zburlească, lungi el cuvintele, trăgând-o din nou spre el. De data aceasta, ea participă mai activ la sărut. Cînd se desprinseră să respire, Lucky era înfierbântat şi gata. Atunci, Susan îi potoli excitarea, menţionându-l pe tatăl ei.

— Promite-mi că nu te enervezi dacă-ţi spun ceva. Experienţa îl învăţase că aceste vorbe prefaţau de obicei ceva ce avea să-i enerveze, dar, oricum, îi promise. Ea nu i se uită în ochi ci se juca cu nasturii de la cămaşa lui.

— Tata e îngrijorat de faptul că eu îmi petrec cu tine atât de mult timp.

— De ce? Mi s-a părut destul de politicos la masă.

— El e întotdeauna politicos. Totuşi, în ultima vreme, nu e bucuros că ieşim împreună.

— De ce nu?

— Tu ai o anumită reputaţie, ştii asta. O reputaţie despre care fete cuminţi ca mine nici nu trebuie să ştie.

— A, da? Nu fu chiar atât de cuminte, când mâna lui i se aventură pe sub fustă şi îi mângâie interiorul coapselor.

— M-a întrebat care sunt intenţiile tale şi eu a trebuit să-i spun în mod cinstit că nu ştiu.

El era deja plictisit de tema cu George Young şi intrase în transă din cauza pielii netede pe care o mângâia, dar cuvântul „intenţii” declanşa alarma

în mintea lui. Îşi retrase mâna şi se dădu câţiva paşi mai departe de ea. În timp ce obţinu atenţia lui totală, îşi dezvoltă ideea.

— Desigur, tata nu discută cu mine afacerile lui de la bancă, spuse ea, cu bătăi calculate ale genelor, dar am o impresie clară că se teme să prelungească un împrumut unui bărbat care încă nu e aşezat. Adică, ştii tu, căsătorit şi toate celelalte.

Lucky îşi consultă repede ceasul de la mână.

— Vai, e târziu. Dacă nu pot să te conving să vii cu mine, trebuie să o pornesc. Nu vreau să pierd întâlnirea. Se îndreptă spre uşă.

— Lucky?

— Hmm?

Venind în faţa lui şi înconjurându-i gâtul cu braţele, îşi arcui pieptul spre el. Se înălţă pe vârfuri şi, cu buzele la urechea lui, îi şopti:

— Tata ţi-ar prelungi, desigur, împrumutul, dacă ai face parte din familie. El îi adresă un zâmbet fals şi se retrase repede, după ce îi promise să vină la ei la cină, la şapte treizeci seara. Nu era pregătit pentru căsătorie. Nici cu Susan. Nici cu alta. Pentru mult timp încă.

Îi plăcea destul de mult Susan. Voia să se culce cu ea, mal ales pentru că nu reuşise încă să o facă. Era răsfăţată şi ar fi fost un iad să convieţuieşti cu ea. În plus, bănuia că nu ar fi o iubită chiar atât de grozavă. Se gândea că, pentru ea, sexul ar fi o formă de plată şi nu o plăcere. Lui îi plăceau femeile dornice, active şi care se bucurau de pat la fel de mult ca şi el. Să fie al naibii dacă şi-ar fi dorit o soţie care face o favoare în schimbul alteia, sau una care îşi retrage privilegiile dormitorului până nu obţine ce vrea.

Nu, ştia că Susan Young îl va respinge până când el va cădea în genunchi şi îi va cere mîna. Dar nu se va întîmpla aşa ceva.

Şi, de îndată ce va putea ajunge la un telefon, avea de gând să sune şi să anuleze întâlnirea de la cină. Ea va fi supărată, dar era al naibii de sigur că el nu putea să apară la cină la familia Young cu faţa aşa cum arăta acum.

— Femei, mormăi el dezgustat când viră la ieşirea din şosea, în spatele maşinii mici, roşii.

3

Lucky se opri în parcare, la circa nouăzeci de secunde în urma femeii. Complexul de lângă şosea cuprindea un motel în formă de U, cu două etaje, un restaurant care se lăuda cu cea mai bună friptură de pui din stat - lucru de care el se îndoia serios - o benzinărie cu zeci de pompe şi un magazin mixt de băuturi şi de diverse alte lucruri.

Ea intrase în restaurant. Prin geam, Lucky urmări o chelneriţă care o instala la o masă. În scurt timp, i se aduse ceva ce părea un sandviş asortat. Cum putea ea să se gândească la mâncare? El se simţea ca dracu'. Nici nu putea fi vorba să mănânce.

Coborând din maşină uşor şi ţinându-se mai departe de fereastră ca ea să nu-l vadă, se duse şchiopătând spre magazin.

— Ce ţi s-a întîmplat, omule? Te-a lovit un camion greu?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Lucky funcţionarului vesel care îi calculă costul cumpărăturilor. Luase o sticlă mică de whisky, o cutie de aspirine şi o friptură crudă. Pentru că halca cenuşie se înverzise pe la margini, fusese ieftinită. Nu era potrivită pentru consum, dar, oricum, nu asta avea el în gând.

— Tipul celălalt arată mai bine sau mai rău? întrebă funcţionarul curios. Lucky îi zâmbi strîmb.

— Arată bine, dar se simte cu mult mai rău.

Întorcându-se la maşină, se lăsă în scaunul îmbrăcat în piele albă, în spatele volanului, desfăcu sticla şi luă trei aspirine cu prima înghiţitură de whisky. Tocmai despacheta carnea urât mirositoare, când o văzu pe femeie ieşind din restaurant. Pentru că anticipase ce bine va fi când avea să pună carnea rece pe ochiul care pulsa, înjură în şoaptă când întinse mâna spre portieră, gata să o deschidă.

Totuşi, se opri, văzând că ea merse pe alee şi intră în biroul de recepţie al motelului. După câteva minute, ieşi cu o cheie a unei camere.

Lucky aşteptă până când ea dădu înapoi şi porni cu maşina, după colţ, apoi o urmă. Ocoli clădirea exact la timp ca să o vadă intrând într-o cameră de la parter, cam la mijlocul aripii de vest a motelului.

Lucrurile se îndreaptă, se gândi el cu satisfacţie, în timp ce trăgea Mustangul în parcare. Prefera ca această confruntare a lor să aibă loc în particular. De aceea nu o urmase în restaurant. Fără să vrea, ea îi făcea jocul. Băgându-şi în buzunarul pantalonilor cheile maşinii şi luând carnea, aspirinele şi sticla de whisky cu el, se îndreptă spre uşa pe care tocmai o închisese în urma ei şi bătu.

Şi-o putea închipui oprindu-se din ceea ce făcea şi uitându-se curioasă la uşă, înainte de a se duce, precaută, să deschidă. El râse în dreptul vizorului.

— Poţi să deschizi uşa, ştiu că mă recunoşti. Uşa fu larg deschisă. Dar ea arăta ca o rachetă gata de lansare.

— Ce cauţi aici?

— Păi, lungi el sunetele, te-am urmărit şi, dacă te-ai oprit aici, am venit şi eu.

— De ce m-ai urmărit?

— Pentru că am nevoie de ceva din partea ta. La început, uluită, ea îl privi de aproape. Aerul ei pierdut era foarte satisfăcător. Nu era chiar atât de dură cum voia să o creadă toată lumea. Totuşi, vocea ei era destul de aspră când întrebă:

— Despre ce anume e vorba?

— Despre scuze. Pot să intru?

Din nou, răspunsul lui o uimi aşa încât nu reacţiona imediat când el se mişcă spre uşă. Totuşi, cînd piciorul lui calcă peste prag, ea întinse o mână în pieptul lui.

— Nu! Nu poţi intra. Crezi că sunt nebună?

— S-ar putea. Altfel, de ce ai fi intrat în locul acela singură?

— Care loc?

El se uită în jos la mâna ei întinsă pe pieptul lui. Ea o luă repede.

— Locul acela. Barul, unde ţi-am apărat în mod curajos onoarea, în după-amiaza asta.

— Onoarea mea nu avea nevoie de apărare.

— Ar fi avut nevoie, dacă Micul Alvin şi-ar fi pus labele lipicioase pe tine.

— Bărbatul acela mic cu mutră de nevăstuică?

— Nu. Ăla-i Jack Ed. Jack Ed Patterson. Micul Alvin e celălalt, căruia i-ai spus „gorila”. Vezi, îi spun Micul Alvin pentru că...

— Totul e foarte interesant, dar eu vreau doar să uit totul. Fii sigur că nu aveau nici o şansă să-şi pună „labele lipicioase” pe mine. Aveam situaţia sub control.

— Chiar aşa? întrebă el, zâmbindu-i de parcă ar fi spus că nu o crede nici un minut, dar îi admiră îndrăzneala.

— Chiar aşa. Acum, te rog să mă scuzi...

— Ah. Puse mâna pe uşa pe care ea era gata să i-o închidă în nas. Încă nu am primit scuzele.

— Bine, spuse ea cu nervozitate, dându-şi deoparte o şuviţă de păr castaniu-roşcat pe care ar fi vrut să pună şi el mîna. Îmi cer scuze pentru... pentru...

— Pentru că nu mi-ai mulţumit cum se cuvine că te-am salvat.

Scrâşnind din dinţi, ea sublinie fiecare cuvânt.

— Pentru că nu ţi-am mulţumit cum se cuvine că mai salvat. Sprijinindu-şi umărul de tocul uşii, se uită printre gene la ea.

— Mă mir cum de nu cred că spui asta cu sinceritate?

— Ba da. Zău că da. O spun din străfundul bătrânei mele inimi. Punând mâna dreaptă în partea stângă a pieptului, ea îşi flutură genele în timp ce făcu un jurământ. Dacă mă mai loveşte cineva într-un bar vreodată, tu vei fi primul pe care-l voi chema să mă apere. Te voi recomanda chiar şi prietenelor mele fragile. Ce spui de o asemenea recunoştinţă?

Ignorându-i sarcasmul, el ridică mîna şi îi atinse colţul gurii cu vârful degetului arătător.

— Îţi sângerează din nou buza.

Întorcându-se cu spatele spre el, ea se repezi în cameră şi se aplecă peste măsuţa de toaletă ca să se uite în oglindă.

— Nu sângerează!

Când se întoarse din nou, Lucky era înăuntru, stând cu spatele sprijinit de uşa închisă, râzând ca un motan vagabond care tocmai a zărit un şoricel. Ea se ridică dreaptă şi zise cu o voce mult prea calmă:

— Să nu faci una ca asta. Te avertizez că sunt capabilă să mă apăr. Am să fac un asemenea scandal încât o să se dărâme clădirea. Ştiu să folosesc forţa fizică. Am să... Lucky începu să râdă.

— Ce crezi că aveam de gând, să te violez? Tot ce vreau este să aud nişte scuze sincere, apoi plec. Între timp, am să-ţi folosesc patul un minut. Punând pe noptieră sticla de whisky, aspirina şi carnea împachetată, stătu într-un picior, în timp ce-şi scotea gheata, apoi scăpă şi de a doua în acelaşi mod. Se întinse pe pat şi aranja ambele perne, oftând uşurat când îşi lăsă capul pe ele.

— Dacă nu ieşi de aici în clipa asta, strigă ea furioasă, am să chem direcţiunea, am să chem poliţia!

— Vrei, te rog, să te linişteşti? Îmi pulsează capul. Şi ce s-a întâmplat cu toată autoapărarea cu care mă ameninţai? Scoţând carnea din ambalajul de plastic, o puse pe ochiul lovit. Dacă aduci paharele, am să-mi împart băutura cu tine.

— Nu vreau whisky de la tine!

— Bine. Dar ai putea să-mi aduci un pahar, te rog?

— Foarte bine, dacă nu vrei să pleci, o să plec eu. Ea merse spre uşă şi o deschise. Un clinchet o făcu să se răsucească. Cheile maşinii ei atârnau de un deget al lui Lucky.

— Nu încă, domnişoară... cum te cheamă?

— Du-te dracului! urlă ea, trântind uşa s-o închidă din nou.

— Hm. Ţi-au dat numele după mama sau după tata?

— Dă-mi cheile. Întinse mîna.

— Nu înainte de a-ţi cere scuze. În timp ce aştept, ce-ai zice de paharul ăla? Făcu semn din cap spre măsuţa de toaletă, unde erau o frapieră pentru gheaţă şi două pahare împachetate în hârtie sterilă.

— Dacă vrei un pahar, poţi să ţi-l iei singur.

— Bine. Oftă. Dar când încercă să se ridice, pielea de pe stomac i se întinse şi rana de la cuţit se deschise iar. Strâmbându-se, căzu înapoi pe perne. Cînd se uită la mâna pe care o dusese reflex la locul respectiv, era pătată de sânge proaspăt. Ea scoase un mic ţipăt şi veni repede lângă pat.

— Eşti într-adevăr rănit!

— Credeai că mă prefac? Lucky zâmbea, dar buzele lui erau palide şi încordate. Şi nu prea obişnuiesc să umblu cu o cămaşă făcută ferfeniţă.

— Eu... eu n-am crezut... Se opri. N-ar trebui să te duci la spital?

— O să fie în regulă, când o să se închidă şi o să rămână închisă. Aplecându-se peste el, ea îi ridică marginea cămăşii tăiate. Întinderea tăieturii o făcu să-şi ţină răsuflarea. Nu era adâncă, dar se întindea de sub mamela

stângă până la cureaua pantalonilor, în partea dreaptă. În unele locuri, părul maroniu de pe corp era năclăit cu sânge uscat. Linia subţire, roşie, sângera.

— Asta se poate infecta, dacă nu e îngrijită. El abia avu timp să înregistreze hotărârea de pe chipul ei, cînd ea spuse:

— Mai bine scoate-ţi cămaşa.

El ezită; ca să-şi scoată cămaşa, trebuia să lase jos cheile ei. Ea simţi motivul ezitării şi spuse cu asprime:

— N-aş părăsi un bărbat care e lovit şi rănit.

Lucky dădu drumul cheilor ei pe noptieră, îşi descheie nasturii de la cămaşă si se ridică suficient ca să şi-o tragă peste umerii laţi. Ea îl ajută, aruncând neglijent pe podea îmbrăcămintea sfâşiată şi uitându-se fix la rană.

— Mizerabilul ăla mititel, spuse ea cutremurându-se.

— Jack Ed? Da, e o adevărată ladă de gunoi. Mă simt uşurat că flirtul tău cu el n-a fost nimic serios.

— Eu nu flirtam, iar tu ştii asta, zise ea supărată. Plecând de lângă pat, se duse în baia alăturată. Un moment mai tîrziu, se întoarse cu un prosop mic muiat în apă caldă. Împingându-i şoldul cu al ei, se aşează pe pat lângă el şi-i aplică prosopul pe tăietură. El inspiră brusc.

— Te doare? întrebă cu un ton blând.

— Ce întrebare prostească.

— Îmi pare rău, dar trebuie într-adevăr curăţată. Dumnezeu ştie pe unde a umblat cuţitul ăla.

— N-aş vrea nici măcar să ghicesc.

Înainte, fusese prea furios pe ea ca să accepte că arăta foarte bine. Acum o făcea. Îşi purta părul, castaniu-roşcat, lung până la umeri şi lăsat liber şi încerca, probabil, să-i controleze tendinţa naturală de a se încreţi. Ochii verzi îi supravegheau acum rana cu simpatie, dar ştia din proprie experienţă că ochii aceia puteau fi la fel de reci ca o clanţă de alamă în ianuarie. Faţa ei slabă avea pomeţi bine definiţi, dar o gură cu buza de jos moale şi plină. În calitate de cunoscător şi cu o vastă experienţă în materie de buze, le recunoscu imediat ca fiind extrem de plăcute la sărutat. Buza de jos, plină, era o dovadă clară că era o femeie cu o natură senzuală. Şi ăsta era, probabil, un lucru pe care ea încerca să-l controleze. Încerca să-l reprime purtând haine de comandă, care nu ascundeau complet un corp demn de remarcat. Nici voluptuos. Dar nici slăbiciune de manechin de modă. Subţire, dar curbat. Picioarele erau spectaculoase. Era nerăbdător să o vadă fără jacheta de la costum, cu nimic altceva care să-i acopere sânii, decât bluza de mătase pe care o purta pe sub jachetă.

Era obişnuit cu succesul, dar femeia asta avea să fie o provocare excitantă, ceva rar, care nu apărea în fiecare zi. La naiba, n-a avut niciodată una la fel ca ea. S-ar putea să fie nevoie să adapteze regulile jocului în continuare.

— Cum te cheamă?

Ea ridică spre el ochii adânci, verzi ca pădurea.

— D-D-Dovey.

— „D-D-Dovey”?

— Adevărat, sări ea defensiv. Ce, nu-ţi place?

— Ba nu. Doar că nu observasem înainte că te bâlbâi. Sau poate vederea pieptului meu gol te-a făcut să ai o dificultate de vorbire?

Brusc, el dori ca faţa ei să-i mângâie părul de pe piept.

— Nu prea, domnule... ?

— Lucky.

— Domnul Lucky?

— Nu, sunt Lucky.

— Cum adică?

— Vreau să spun că numele meu este Lucky Tyler.

— Ei bine, pot să te asigur, domnule Tyler, că pieptul dumitale gol mă lasă rece. El nu o crezu şi zâmbetul care îi ridică un colţ al gurii exprima lucrul ăsta.

— Spune-mi Lucky.

Ea întinse mâna după sticla de whisky de pe noptieră şi o ridică, de parcă ar fi închinat.

— Ei bine, Lucky, norocul tău s-a sfârşit.

— Cum?

— Ţine-ţi respiraţia.

Înainte ca el să poată inspira suficient, ea aplecă sticla şi picură alcoolul peste tăietură.

El răcni între cei patru pereţi cu vorbe nepotrivite a fi rostite cu glas tare, cu atît mai puţin să fie urlate.

— Ah, Doamne, ah, drace, ah...

— Limbajul dumitale nu se potriveşte unui gentleman, domnule Tyler.

— Am să te ucid. Nu mai turna porcăria aia... Auu!

— Te comporţi ca un copil mare.

— Ce dracu' ai de gând să faci, să mă arzi?

— Să ucid microbii.

— La naiba! Mă omori pe mine. Fă ceva. Suflă deasupra.

— Asta n-ar face decât să se împrăştie microbii. Ea îşi lăsă capul peste mijlocul lui şi suflă uşor de-a lungul tăieturii. Răsuflarea ei îi făcea vânt pe piele şi-i răcorea arsurile din rana deschisă. Picături de whisky se adunaseră în fâşia mătăsoasă cu păr, de sub buricul lui. Râuleţe curgeau pe sub cureaua pantalonilor. Ea le opri cu vârful degetelor, apoi, fără să se gândească, linse băutura de pe propria ei piele. Când îşi dădu seama ce făcuse, sări dreaptă în sus.

— E mai bine acum? întrebă ea răguşit.

Când ochii albaştri ai lui Lucky se întâlniră cu ai ei, parcă se închisese un circuit electric. Atmosfera era încărcată. Cu un ton asemănător cu al ei, spuse:

— Da, mult mai bine. Dar data viitoare atenţionează-mă, e în regulă?

— Cred că asta a fost suficient pentru prevenirea oricărei infecţii.

— Aş fi preferat să risc infectarea. Deşi, adaugă cu voce scăzută, faptul că ai suflat peste mine, merită. Pentru că vorbele lui o jenau, îşi ridică din nou pavăza militantă.

— Ochiul tău arată îngrozitor.

Carnea crudă zăcea acum pe pernă, unde se rostogolise când ea l-a surprins cu dezinfectatul cu whisky. Ea o apucă între degetul mare şi arătător, ţinând-o la distanţă.

— Pute până la cer.

Punând-o înapoi în ambalajul de plastic, o înfăşură bine şi o aruncă în coşul de gunoi.

— Rămâi unde eşti. Mă duc să iau nişte gheaţă.

Luând cu ea frapiera de plastic, ieşi din cameră. Lui Lucky îi plăcu şi aspectul ei din spate. Pulpe frumoase, fund frumos. Dacă nu s-ar simţi atât de rău!

Dar se simţea tare rău. În timpul bătăii, un val de adrenalină îl făcuse să nu simtă fiecare lovitură. Acum, începeau să-l doară locuri unde nici nu-şi amintea să fi fost lovit. Capul îi pulsa tare. Se simţea şi ameţit, probabil de la combinaţia aspirinei cu ultimele înghiţituri de whisky.

Aşa încât, deşi gândul de a o topi pe Dovey era fermecător, trebuia să se mulţumească doar cu fantezia. Nu avea nicicum o condiţie fizică pentru a-l duce mai departe.

Ea se întoarse cu vasul cu gheaţă şi umplu mijlocul unui alt prosop cu câteva cuburi mici. Îndoind colţurile deasupra, îl aduse la pat şi îi puse cu blândeţe pe ochi acest înlocuitor al pungii cu gheaţă.

— Mulţumesc, mormăi el somnoros, dându-şi seama că putea fi şi puţin beat, nu numai rănit. Mâna ei era atât de reconfortantă şi răcoroasă, ca a mamei lui, când era bolnav şi avea febră. Prinse mâna lui Dovey cu a lui şi şi-o apăsă pe obrazul încins. Ea şi-o retrase şi, cu o voce de profesoară, spuse:

— Poţi rămâne doar până scade umflătura.

Un comentariu crud îi veni în minte, dar rezistă să nu-l rostească. Ea nu ar aprecia acum gluma deocheată. În plus, o referire la umflarea altui organ din trupul lui ar putea fi exact lucrul care ar face-o să-l dea afară.

— Nu cred că mă mai duc undeva în seara asta, spuse el. Mă simt ca-n iad. Asta-i tot ce vreau. Să zac aici. Nemişcat şi liniştit.

— Bună idee. Poţi avea camera asta. Am să iau eu alta.

— Nu! exclamă el, dislocând compresa cu gheaţă. Vreau să spun că nu pot să-ţi iau camera.

— Nu te îngrijora. E achitată. E cel mai mic lucru pe care-l pot face, după tot ce ai făcut pentru mine în după-amiaza asta.

— Nu sunt îngrijorat de bani, spuse el tăios. Dar măcar acum recunoşti că te-am scăpat de Micul Alvin si Jack Ed?

— Ca acum să te dai tu la mine?

— Ă?

— M-ai „scăpat” de ei, dar tu nu eşti cu nimic mai bun. Doar că tehnica ta e mai şlefuită.

— Tu crezi... crezi... se bâlbâi el. Tu crezi că vreau să împart camera asta ca să... Fii serioasă, doamnă. Arăt că aş fi în situaţia de a avea o legătură sexuală?

El îi urmări privirea de-a lungul trupului şi îşi dădu seama că arăta a fi capabil de sex. Era fără cămaşă, fără ghete şi trântit în mijlocul unui pat de motel. Recentele sale fantezii foarte vii îi creaseră o umflătură în spatele şliţului, pe care spera ca ea să nu o observe.

Imediat, căzu înapoi pe perne, cu un geamăt prelung, nu întru totul prefăcut, şi îşi puse din nou gheaţă pe ochi. Fluturându-şi mâna cu greutate, spuse:

— Du-te. Fă ce vrei. Eu o să mă simt bine.

O urmări cu ochii întredeschişi cum îşi lua geanta şi se îndreptă spre uşă.

— Toate rănile mele sunt, probabil, externe, mormăi el, când ea puse mâna pe clanţă. Ea se întoarse.

— Crezi că ai putea avea şi ceva intern?

— De unde naiba să ştiu eu? Nu sunt doctor. Îşi aşeză o mână pe o parte. Am avut impresia că simt o umflătură aici, dar probabil că nu e nimic. Nu vreau să te reţin mai mult.

Punând jos geanta, ea reveni lângă pat şi se aşeză cu arţag pe marginea saltelei. Lui Lucky îi venea greu să se arate suferind în loc să-i zâmbească satisfăcut.

Se aştepta ca ea să-i şoptească ceva de simpatie. Dar ea tăcu.

Când îşi întoarse ochiul sănătos spre ea, ea se uita în jos spre el, cu scepticism.

— Dacă mă păcăleşti...

— Ţi-am spus să pleci. Du-te. Ia-ţi altă cameră. Dacă am nevoie de tine, pot să te chem prin recepţia motelului.

Îşi trase buza de jos, umflată, între dinţi, de câteva ori, fapt care îl făcu pe Lucky să geamă din cu totul alt motiv.

— Unde simţi umflătura?

Ea îşi greşise cariera. Ar fi putut fi actriţă de vodevil. Îi dădea replici la care el avea răspunsuri grozave. Rezistând din nou impulsului de a spune cu glas tare ce gândea, îi luă mâna şi i-o îndrumă pe o latură a trupului său.

— Pe aici pe undeva. Simţi ceva neobişnuit?

Ea îi pipăi pielea câteva momente, plimbându-şi degetele în sus şi în jos pe latura lui, de la talie până la subsuoară.

— Nu, nu cred.

— Asta-i bine. Ea îşi retrase mîna. Sper doar să n-am vreo coastă ruptă, zise el în grabă.

— În care parte?

— Aceeaşi.

Degetele ei urcară atente pe coastele lui, pipăindu-şi drumul, până ajunseră la muşchiul păros, curbat, de la piept. Probabil că senzaţia pieptului sau a sfârcului lărgit o făcu să-şi tragă repede mâna.

— Probabil că eşti doar încordat şi lovit, spuse ea.

Mai poţi spune o dată asta, Dovey.

— E-n regulă.

— Dar poate ar fi mai bine să nu te las singur, spuse ea surprinzându-l.

— A, minunat.

— N-aş vrea să am pe conştiinţă tot restul vieţii moartea ta prin sângerare internă. El se încruntă, spunând glumeţ:

— Nici mie nu mi-ar face o plăcere grozavă, înlăturând compresa cu gheaţă care picura, i-o dădu.

— Mă înec cu asta.

Ea o luă şi, câteva minute mai târziu, aduse alta.

— Poate că până când se topeşte asta, ochiul n-o să te mai doară aşa rău.

— Poate. Poţi să-mi dai un pahar acum, te rog? Cred că am dreptul să beau ceva.

Ea turnă pentru amândoi. El dădu paharul pe gât. Tuşi, dar licoarea răspândi o căldură anestezică spre mijlocul lui, făcându-i durerea mai suportabilă. Dovey se duse la baie să adauge apă în băutura ei, apoi aruncă nişte cuburi de gheaţă şi sorbi ca o doamnă. El îşi aminti de paharul în care îşi turnase ea berea. E o doamnă de clasă înaltă, conchise el, ameţit. Nu e genul blând, moale, de păpuşică, dar cu siguranţă că e frapantă. Ar suci capetele pe orice trotuar din lume.

Printr-o ceaţă de durere şi băutură, o urmări scoţându-şi jacheta şi punând-o pe spătarul unui scaun. Exact aşa cum bănuise, avea sâni rotunzi şi înalţi.

Da, arăta foarte bine Dovey. Dar asta nu era totul. Arăta ca o femeie care avea ideile ei proprii şi nu se temea să le exprime. Era cu capul pe umeri.

Atunci, ce naiba căuta în locul acela?

Adormi, în timp ce îşi punea întrebarea.

4

Când Lucky se trezi, camera era în întuneric deplin. Deschise un ochi, după ce încercarea de a-i deschide pe amândoi îi aminti că dreptul este vânăt şi umflat, închis pentru o zi sau două.

Din parcare, venea lumina artificială prin deschizătura dintre draperie şi perete. Era încă noapte, dar nu-i păsa prea mult de oră, şi încercă să se uite la ceasul de mână. Muşchii îi erau înţepeniţi, din cauză că zăcuse atât de mult într-o singură poziţie. Se întinse strâmbându-se şi gemând uşor. Atunci, genunchiul lui se lovi de un altul. Mormăi:

— Dovey?

El se trezea adesea în toiul nopţii cu o femeie alături de el în pat, aşa încât reacţiona ca de obicei, întinzând braţul peste ea şi trăgând-o mai aproape. Genunchii li se îndreptară automat, aducându-le trupurile aproape. Părui ei îi atinse obrazul şi el îşi întoarse faţa spre acesta, inhalând parfumul de capri-foi şi sărutându-i, fără să se gândească, şuviţele care îi căzură pe buze. Era atât de bine, de drept, îşi apăsă buzele pe fruntea ei netedă, apoi le lăsă să treacă peste sprâncene, spre pleoape. Genele ei îi atinseră buzele, îi sărută pometii, nasul, apoi gura. Reflex, ea se retrase. Şopti:

— Lucky?

— Da, draga mea, şopti şi el, înainte de a-i căuta gura din nou.

Buzele ei se despărţiră încet. Limba lui se strecură între ele. Interiorul gurii ei era delicios, dar nefamiliar. Nu-şi amintea să o fi sărutat vreodată. O explora adânc, lent, cu atenţie, înainte de a-i muşca blând buza de jos - îşi amintea cât de mult dorise s-o facă - şi o supse în gură.

Cu un mic sunet, ea se mişcă neliniştită lângă el. Mâinile ei se aşezară blând pe pieptul lui gol. În timp ce limba lui aluneca pe buza ei inferioară, îi simţi degetele plimbându-se pe părul lui de pe piept şi unghiile ei frecându-i pielea uşurel. I se păru curios că toate reacţiile ei erau atât de timide. Apoi, vârfurile degetelor ei îi măturară sfârcul plin şi analiza se încheie aici. Nu avea alte gânduri decât gustul ei şi senzaţiile ce i le producea.

Răsucindu-se parţial peste ea, îşi lăsă mâna pe sânul ei, dar rămase confuz când dădu peste îmbrăcăminte. Adevărat, era mătase, dar ce făcea ea în pat îmbrăcată? Brusc, îşi dădu seama că şi el avea pantalonii pe el. Nu era de mirare că nu se simţea în largul lui.

Ameţit, întinse mâna spre primul nasture al şliţului. Când îl desfăcu pe acesta şi pe ceilalţi, se eliberă, oftând uşurat. Presiunea fusese aproape dureroasă.

Folosindu-şi sistemul lui personal de radar, buzele sale îi găsiră gâtul prin întuneric şi începu să-l acopere cu sărutări, în timp ce mâna se îndrepta din nou spre piept. Barierele nasturilor şi închizătoarea sutienului nu-l reţinură câtuşi de puţin, iar în curând mâna lui era plină de carne de femeie, caldă, maleabilă.

Acum sântem din nou pe pistă, se gândi el.

Totul era aşa cum trebuia să fie. Pieptul ei era plin şi moale sub mâna lui care îl modela cu blândeţe. Când îşi trecu degetul mare peste vârf, acesta reacţiona cum se aştepta, devenind încordat şi tare. Îl strânse între două degete, bucurându-se de sunetul mic, dornic, ce ieşea din gâtul ei de fiecare dată când îi apăsa cât de puţin sfârcul.

Apoi îl luă în gură. Limba lui făcea cercuri şi mângâia şi tachina, până când ea îl strânse de umeri şi propriul ei trup ardea ca un cuptor.

— Eşti dulce, dulce de tot, şopti el în timp ce-i înlătura hainele şi îi sărută flămând celălalt sân. Atât de dulce!

Ciorapii. Ciorapii cu chilot, se gândi el, nefericit, când mâna îi alunecă pe sub fustă ca să-i mângâie genunchiul. El ura lucrurile astea şi ar fi dorit să fie cinci minute singur cu sadicul care le inventase.

Câteva minute mai târziu, totuşi, fu încântat când mângâierile lui descoperiră pielea netedă, satinată, de deasupra ciorapilor. Se părea că şi ea era încântată, pentru că atunci când mâna lui atinse interiorul coapselor goale, spatele i se arcui şi scoase un oftat de plăcere... şi de nevoie crescândă.

El urmă portjartierul de dantelă, până la acel V al coapselor. Aici erau mii de lucruri de explorat şi o căldură în care puteai să te scufunzi.

Dorea să o guste. Dar nu avea timp. Trupul lui îl obliga să se grăbească.

Oare o mai posedase vreodată pe femeia asta? Nu, nu se poate. Altfel n-ar fi simţit dorinţele contradictorii de a se grăbi şi a zăbovi. Îi păru rău de timpul necesar să caute în buzunar după prezervativul învelit în folie şi să-l folosească. Aceeaşi dorinţă care îl obliga să se aşeze în leagănul coapselor ei îl împingea să aştepte.

Dar era deja gata, excitat şi înfierbântat şi dornic de eliberarea dulce. Iar ea era umedă, şi moale, şi primitoare, şi dulce.

Se auzi spunând răguşit:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, dar nu era macar sigur pentru ce anume.

Era sigur doar de faptul că nu se va sătura niciodată de femeia asta. O strânse sub el, o dezmierdă ca un expert, apoi se îngropă în faldurile trupului ei.

Voia să reţină plăcerea, dar aceasta era atât de uriaşă, încât nu fu în stare să oprească extazul care îl scutura, îl storcea.

Rămase golit. Total epuizat, îşi puse capul pe sânul ei, făcând cu buzele mişcări de sărut pe sfârcurile ei şi frecându-şi uşor obrazul aspru, din cauza bărbii, de vârfurile moi. Cu tandreţe puse mâna pe cuibul de păr creţ din capătul coapselor ei.

Ea îi atinse părul. Simţindu-i mângâierea, el zâmbi. Apoi, adormi din nou, întrebându-se de ce, dat fiind că fusese al naibii de bine, nu făcuse dragoste cu ea până atunci.

●

Indiferent cât de mult ar fi băut cu o seară înainte şi cât de târziu s-ar fi distrat, Lucky se trezea întotdeauna în zori. Tatăl lor avea treburi pentru ei, înainte de a pleca la şcoală. Obiceiul de a se scula devreme îi intrase în sânge.

Când deveni conştient, îşi simţi mai întâi capul ca o minge de popice umplută cu vată, care ar fi putut să-i cadă de pe umeri în orice clipă. Era un efort chiar şi să deschidă ochiul sănătos. Totuşi, când văzu printre gene că era singur în pat, acesta se deschise larg. Întinzând mâna, atinse forma pe care o lăsase trupul ei.

Mormăind şi gemând de pe urma loviturilor pe care le primise de la Micul Alvln, se aşeză, aprinse lampa de pe noptieră şi se uită ameţit prin cameră.

Cheile lipseau. Nici geanta nu era. Nu se vedea nici un semn că fusese acolo.

Poate ieşise să bea o cafea.

Îşi lăsă picioarele pe podea; înjurând tare, când durerea urcă din tălpi direct până în creştetul capului. Ameţit, se târî spre fereastră. Cu un gest dramatic, pe cât îi permitea trupul lovit, trase draperiile, speriind o pereche de vârstă mijlocie care tocmai trecea pe alee.

Femeia rămase cu gura căscată şi întoarse repede ochii de la semigoliciunea lui Lucky. Soţul ei îi aruncă o privire dojenitoare, înainte de a o lua de cot pe soţia sa ofensată şi a o conduce la maşina lor, parcată pe trotuar.

Lucky îşi încheie automat pantalonii, în timp ce se uita fix la locul gol unde Dovey îşi parcase cu o seară înainte maşina roşie.

— La naiba!

O ştersese pe furiş. Plecase ca un hoţ. Acest gând îl făcu să bage mâna în buzunarul pantalonilor, după banii prinşi cu o clamă. Erau acolo.

Doar *fusese* acolo, nu-i aşa? Nu era doar o născocire a imaginaţiei lui? Nu, desigur că nu. Nu şi-ar fi putut închipui nişte ochi de o nuanţă atât de neobişnuit de verde. Dacă o visase, atunci fusese un vis al naibii de frumos. Un vis pe care şi l-ar dori în fiecare noapte şi din care n-ar fi vrut să se mai trezească.

Şchiopătă spre baie şi aprinse lumina fluorescentă, dură, care nu te flata. Imaginea pe care i-o prezenta oglinda de deasupra chiuvetei era ca dintr-un film cu monştri. Nu numai că părul îi era în dezordine şi maxilarul inferior era negru din cauza bărbii crescute, dar, aşa cum era de prevăzut, ochiul îi era vânăt şi umflat, aproape închis. Avea pe umăr o vânătaie mare cât o minge de baseball, probabil era umărul cu care îl lovise pe Micul Alvin în talie. Tăietura de pe stomac se închisese, dar mai arăta ca o dungă de un roşu deschis.

Apoi, ceva neobişnuit îi atrase privirea, ceva ce reflecta strălucirea albăstruie a tubului fluorescent. Trase o şuviţă de păr lungă, de un roşu închis, de pe piept. Se prinsese în părul lui de pe piept. Mânat de această descoperire, se întoarse în dormitor şi controla coşul de gunoi. Găsi ceea ce căuta. Lăsându-se pe pat, îşi ţinu capul dureros între ambele mâini. Fusese reală, adevărată.

Nu fusese doar o închipuire. Nici dragostea pe care o făcuseră nu fusese un vis, decât în sens metaforic.

Nesigur dacă asta îl făcea să se simtă mai bine sau mai rău, se întoarse la baie şi făcu duş. De îndată ce se îmbrăcă, părăsi camera şi se urcă în Mustang. Fusese neglijent, lăsând maşina descoperită şi neîncuiată toată noaptea, dar, slavă Domnului, nu fusese deteriorată. Conduse în jurul clădirii, spre birou, şi intră să discute cu funcţionarul de la recepţia motelului. Nu mai era acelaşi care fusese acolo cu o seară înainte.

— 'neaţa. Avea un zâmbet aproape la fel de larg ca şi urechile lui. Luaţi o cafea?

— Bună dimineaţa. Mulţumesc. Lucky îşi turnă o ceaşcă din vasul care stătea pe un reşou. Mă numesc Lucky Tyler. Mi-am petrecut noaptea trecută în camera o sută zece. Camera a fost înregistrată de o femeie tânără.

— Da? Funcţionarul îşi propti coatele pe masă şi se aplecă înainte, atent.

— Da. Vă rog să căutaţi în registru numele ei.

— Dumneata nu-l ştii?

— Dovey şi mai nu ştiu cum.

— Trebuie să fi fost o noapte de pomină. Ea ţi-a făcut asta? Arătă spre ochiul vânăt al lui Lucky şi spre cămaşa-ruptă.

— Cum o cheamă? Tonul lui Lucky interzicea alte speculaţii sau comentarii. Funcţionarul cercetă în mod înţelept cartoteca.

— Smith Mary.

— Mary?

— M-a-r-y.

— Mary Smith?

— Exact.

— Adresă?

— Main Street, 203.

— Oraşul?

— Dallas.

— Dallas?

— Dallas.

— Main Street 203, Dallas, Texas?

— Aşa scrie aici.

Lucky cunoştea destul de bine oraşul ca să ştie că blocul 203 de pe Main Street era în inima centrului comercial. O suspecta de duplicitate pe domnişoara Smith. Tocmai Smith! Mary Smith, să plângi şi alta nu. Nici măcar nu era ceva original. De unde „Dovey” oare?

— A dat vreun număr de telefon?

— Nu.

— Numărul maşinii?

— Nu.

— Ce fel de carte de credit folosea?

— Scrie aici că a plătit cu bani gheaţă.

Lucky înjură.

— Numărul carnetului de conducere.

— Nu.

— Grozav.

— Mi se pare că doamna se ascundea.

— Şi mie mi se pare la fel, mormăi Lucky, cu gândul unde şi cum ar putea să-i dea de urmă. Când un client plăteşte cu bani gheaţă, nu se obişnuieşte să se obţină o formă de identificare?

— Se obişnuieşte, dar, ştiţi, zise funcţionarul, ridicând din umeri, nu o facem întotdeauna. Vreau să spun că persoane care călătoresc împreună, se încălzesc, intră pentru ceva scurt, lucruri de felul ăsta. De cele mai multe ori, nici măcar nu rămân peste noapte.

Ştiind că funcţionarul avea dreptate, Lucky îşi trecu mâna prin păr. Se spălase cu săpun şi se uscase zburlindu-se.

— La ce oră vine la lucru tipul celălalt? Cel care lucrează aici în tura de noapte.

— La patru.

Lucky aruncă ceaşca de cafea goală la coşul de hârtii şi o luă spre uşă.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic. Mai poftiţi, strigă după el, vesel, funcţionarul. Lucky îi aruncă o privire arzătoare, înainte de a ieşi în lumina strălucitoare a soarelui de Texas Est care tocmai îşi făcea apariţia deasupra pinilor înalţi şi îi înţepa ochii până în fundul capului.

Îşi puse ochelarii de soare pe care îi lăsase pe bordul maşinii cu o zi înainte şi îndreptă Mustang-ul spre casă. Va începe să o caute de la locul acela, după-amiază. Nu numai că ea îi datora scuze, dar acum îi datora şi o explicaţie. Între timp, nu-şi putea închina toată ziua căutării ei. Deşi nu era prea mult de lucru, el şi Chase se simţeau mai bine în legătură cu afacerea, dacă arătau şi acţionau de parcă ar fi fost ocupaţi.

Drumul până acasă ar fi durat în mod normal o oră, dar Lucky a mai vrut cafea şi micul dejun, dat fiind că nu mâncase în seara precedentă. Apăsă până la podea pe acceleratorul Mustang-ului şi, în treizeci şi cinci de minute, lăsa drumul de la fermă la piaţă şi intra în aleea ce ducea la casa familiei sale. Aleea îngustă avea pe margini arbori de pecan. Vara, când erau bine înfrunziţi, ramurile lor formau un acoperiş gros, verde, pe deasupra aleii prin care soarele abia pătrundea. Singurul moment când nu-i plăceau pomii era toamna, când mama sa îl trimitea să culeagă recolta de nuci de pe jos. Totuşi, efortul merita să fie făcut, când pecanul apărea sub forma fondantelor şi a plăcintelor de casă.

Ei creşteau doar destule vite, ca să aibă carne proaspătă, şi câţiva cai de călărie în grajduri. Sage îi răsfăţase şi îi transformase în animale de casă şi nu mai erau tentanţi pentru nişte călăreţi pasionaţi, cum erau Chase şi Lucky.

Când trecu în grabă, Lucky claxona în dreptul micii herghelii care păştea pe iarba deasă care creştea pe terenul din jurul casei.

Clădirea cu două etaje era construită din cărămidă, vopsită în alb şi avea obloane negre la ferestrele ce se deschideau spre uşa de la intrare. Tatăl lor construise casa când el şi Chase erau copii, dar Lucky nu-şi amintea să fi locuit în altă parte. Când apăruse Sage, absolut pe neaşteptate, fuseseră adăugate încă trei camere în partea din spate, pentru găzduirea familiei Tyler în creştere.

Era o casă frumoasă şi primitoare. Lucky ştia că va veni o zi când se va căsători şi se va muta, aşa cum făcuse fratele lui, cu doi ani în urmă, dar se îngrozea la acest gând. Cele mai dragi amintiri ale lui erau legate direct de această casă.

Cunoştea fiecare colţişor, fiecare ascunziş. Ştia care din trepte scârţâia când călca cineva pe ele. Iniţialele lui erau gravate pe fiecare piersic din grădină.

Fumase atâtea frunze din viţa ce creştea pe lângă gard, că era de mirare că mai rămăsese ceva din ea.

Îşi putea aminti aproape fiecare Crăciun, iar un Paşte anume îi rămăsese în memorie, deoarece el şi Chase înlocuiseră ouăle fierte tari, pe care mama sa le vopsise pentru coşuleţelul de Paşti al lui Sage, cu altele crude şi fusese bătut pentru că îi stricase ziua.

— Ah, la dracu !

În dimineaţa aceasta nu se simţi prea fericit văzând maşina lui Chase parcată pe aleea curbă din faţa casei. Era prea devreme şi el încă nu plecase. Lucky sperase să mai aibă răgaz câteva ore, ca umflătura din jurul ochiului să mai dea înapoi, înainte de a se întâlni cu fratele său mai mare.

Resemnat la perspectiva interogatoriului inevitabil, urmat de o morală despre maturitate, imagine şi răspundere, îşi parcă Mustangul şi urcă în grabă treptele de la intrare.

Pătrunzând în holul mare, aerisit, se luă după mirosul de cafea proaspătă venind din bucătăria, situată în colţul de sud-est al casei. La această oră, soarele scălda pereţii pali cu o lumină de culoarea untului.

— Lucky, tu eşti? strigă mama sa.

— Nimeni altul. Ce ai pentru micul dejun?

Intră în bucătărie şi fu surprins să o vadă pe Tanya, soţia lui Chase, şezând cu el la masa din bucătărie. Micuţă şi blondă, ea îl completa perfect pe fratele său, înalt şi brunet. Lui Lucky îi plăcea imens Tanya şi adesea o tachina spunând că dacă vreodată se va deştepta şi îl va părăsi pe fratele lui, el avea întâietate. Aşa ceva nu se va întâmpla însă niciodată. Ea îi era devotată lui Chase, acesta fiind şi principalul motiv pentru care îi plăcea atât de mult.

Când intră înăuntru, ea îi adresă unul dintre zâmbetele ei dulci care se transformă în uimire, rămânând cu gura căscată când el îşi scoase ochelarii de soare. Zâmbetul îi desfigura şi mai mult faţa.

Laurie Tyler, atrăgătoare chiar şi la vârsta mijlocie, îşi duse mâna la piept şi se dădu un pas înapoi, când văzu rezultatul muncii manuale a Micului Alvin Cagney pe faţa fiului ei.

— Doamne, Dumnezeule, Lucky, am aflat că te-ai bătut din nou, dar nu m-am aşteptat la ceva atât de rău. Bruta aia de Cagney ţi-a făcut asta?

— Da, dar ar trebui să-l vezi pe el, se grozăvi Lucky, în timp ce se ducea la aparatul de cafea şi îşi turna o ceaşcă.

— Unde naiba ai fost?

Lucky suflă în cafea şi se uită la fratele lui prin aburii ridicaţi.

— Azi eşti iar într-o stare de spirit proastă? Încă nu e timpul să fiu la lucru, şi deja mă şi judeci.

— Lucky, s-a întâmplat ceva, spuse Laurie, punându-i o mână pe braţ. Ochii ei aveau o nuanţă apropiată de albastru şi erau aproape la fel de luminoşi şi tineri ca ai fiului ei. Acum, totuşi, erau înnouraţi de grijă.

— Ce s-a întâmplat?

Exact atunci, Sage intră intempestiv prin uşa din spate. În ultima vreme, Lucky era uimit de fiecare dată când o vedea pe sora lui mai mică. Nu mai era mică. Doar cu câteva săptămîni înainte, participaseră la sărbătoarea ei de absolvire a liceului din localitate. În toamnă avea să studieze la Universitatea Texas din Austin. Nu mai arăta ca o adolescentă. Era femeie. Şi se părea că se transformase peste noapte.

— Eram în grajd şi am văzut venind maşina lui, spuse ea fără suflu, de parcă ar fi alergat. I-ati spus deja?

— Ce să-mi spună? Ce naiba se întâmplă?

— Am avut un incendiu aseară, spuse trist Chase.

— Incendiu?

— La garajul principal. Chase îşi părăsi scaunul şi se duse la aparatul de cafea să-şi toarne o nouă ceaşcă.

— Doamne! Lucky simţi brusc că i se face greaţă, îmi pare rău că n-am fost de găsit. Cât de grav a fost? Sper că nimeni n-a fost rănit.

— Nu, nimeni n-a fost rănit, dar clădirea a ars până la temelii. Totul din interior a fost distrus.

Lucky se lăsă pe un scaun şi îşi trecu din nou degetele prin păr. Ceea ce îi spusese Chase era de neconceput, dar feţele triste din jurul lui confirmau că era adevărat.

— Cum a început? La ce oră s-a întâmplat? L-au stins?

— Prima alarmă s-a dat pe la ora două şi treizeci. Am luptat cu flăcările până pe la patru. Acum e stins. Totuşi e o nenorocire a naibii de rea. Chase se întoarse la scaunuli lui, în faţa fratelui său. După ce se aşeză, Tanya puse mâna pe genunchiul lui cu un gest tăcut, de soţie, plin de simpatie şi sprijin.

— Slavă Domnului că am plătit poliţele de asigurare, observă Lucky. Oricât de greu a fost să adunăm bani lichizi pentru... Se opri când intercepta schimbul de priviri care înconjura bucătăria. Mai e ceva?

Chase oftă şi dădu cu regret din cap. Laurie se apropie de scaunul lui Lucky, de parcă ar fi trebuit, pe nepregătite, să-i acorde consolarea maternă. Tanya se uită în jos, la mâini. Sage fu cea care vorbi, în cele din urmă.

— Mai sunt încă multe altele. Cine o să i le spună?

— Stai liniştită, Sage.

— Dar, mamă, trebuie să afle, mai devreme sau mai târziu.

— Sage!

— Lucky, eşti bănuit că tu ai dat foc!

5

Privirea lui Lucky se îndreptă spre fratele său.

— A zis că „am dat foc”? Focul a fost pus intenţionat?

— A fost un incendiu provocat. Nu încape îndoială.

— Şi cineva crede că eu l-am produs? Lucky pufni în râs, neîncrezător. De ce naiba aş face aşa ceva?

— Pentru banii de la asigurare.

Privirea neîncrezătoare a lui Lucky se plimbă prin cameră, oprindu-se puţin pe toate cele patru feţe, care îl urmăreau ca să-i vadă reacţia.

— Ce-i asta, 1 aprilie, ziua păcălelilor? E o glumă, nu-i aşa?

— Aş vrea să fie, la naiba.

Chase se aplecă înainte şi înconjură cana de cafea cu mâinile, de parcă ar fi vrut să o stranguleze. Ochii lui de un cenuşiu deschis străluceau febril pe faţa lui puternică. Era la fel de frumos ca şi fratele său mai tânăr, dar într-un mod diferit. În timp ce Lucky avea nonşalanţa nepăsătoare a unui cowboy din secolul trecut, Chase emana o forţă irezistibilă în jurul lui.

— N-am putut crede că Pat ar sugera măcar aşa ceva, spuse el.

— Pat? Şeriful Pat Bush? Prietenul nostru? zise Lucky. L-am văzut aseară în *locul acela*.

— Şi atunci ai fost văzut ultima oară.

— Am auzit totul despre lupta cu Micul Alvln şi cu lepădătura aia de Patterson, spuse Sage. Lumea zice că te-ai luptat pentru o femeie.

— E o exagerare. Se dădeau la ea. Ea nu le privea cu ochi buni avansurile. Tot ce am făcut a fost să intervin. El le dădu o versiune condensată a altercaţiei. Şi tu, Chase, ai fi făcut acelaşi lucru.

— Nu ştiu, remarcă el, îndoindu-se. Ar fi trebuit să fie o femeie, nu glumă, ca să mă bag într-un scandal cu ăştia doi.

Lucky evită referirea la Dovey.

— Jack Ed m-a lovit cu cuţitul. Aşa mi s-a rupt cămaşa.

— S-a repezit la tine cu un cuţit?

— Nu te îngrijora, mamă, n-a fost nimic. Doar o zgârietură. Vezi? Îşi ridică puţin cămaşa însângerată, dar vederea tăieturii lungi, arcuite, pe tot mijlocul lui, nu o linişti pe Laurie.

— Ai fost să o îngrijeşti?

— S-ar putea spune că da, mormăi ei, amintindu-şi cât de tare îl usturase când Dovey turnase whisky pe toată lungimea tăieturii.

— Cine era femeia pentru care v-aţi bătut? întrebă Sage. Escapadele cu femei ale fratelui ei fuseseră întotdeauna un izvor de fascinaţie pentru ea. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Sage, nu cred că asta este semnificativ, spuse tăios mama. Nu ai nimic altceva de făcut?

— Nimic atât de interesant.

— Lucky nu era atent la conversaţia lor. Se uita la fratele său şi deducea, din expresia sumbră a lui Chase, că situaţia nu era doar interesantă, ci critică.

— Pat nu poate crede că eu am dat intenţionat foc. Mai ales unuia din propriile noastre garaje, spuse Lucky, clătinând din cap pentru a nega o asemenea posibilitate absurdă.

— Nu, dar m-a avertizat că poliţia federală ar putea crede aşa ceva.

— Federală? Ce amestec mai are şi poliţia federală în treaba asta?

— Comerţ interstatal. Daune în valoare de peste cincizeci de mii de dolari, spuse Chase, citind acuzaţiile. Un incendiu la *Foraj Tyler* este un motiv de investigaţie pentru Biroul ce se ocupă de alcool, tutun şi arme de foc. Pat şi-a periclitat funcţia, avertizându-mă la ce să mă aştept. Situaţia nu arată prea bine. Suntem înglodaţi în datorii la bancă. De când bunicul Tyler a pornit compania, afacerile n-au mers niciodată aşa de prost ca acum. Iar fiecare echipament e asigurat pentru o sumă maximă. Ridică din umeri. La modul lor de a gândi, pute până la cer.

— Dar pentru oricine ne cunoaşte, e o nebunie.

— Sper că aşa e.

— Şi de ce eu?

— Pentru că tu eşti capul înfierbântat al familiei, spuse Sage, spre consternarea tuturor celor prezenţi.

— Până acum, zise Chase, aruncându-i surorii sale o privire încruntată, nu putem relata nimic despre acţiunile tale după ce ai părăsit locul acela, aseară, Lucky.

— Şi asta mă face, în mod automat, suspect de incendiere intenţionată? strigă el.

— E ridicol, dar asta este situaţia. Nu vom avea nici o problemă dacă aducem alibiuri de neclintit. Prima întrebare a fost unde mă aflam aseară. Eram acasă în pat cu Tanya. Ea a confirmat.

— Şi crezi că m-au crezut? întrebă ea.

Chase îi zâmbi.

— Tu n-ai şti să minţi convingător, dacă ai fi nevoită. O sărută uşor pe vârful nasului. Apoi, acordându-i din nou atenţie fratelui său, spuse:

— Tu nu ţi-ai petrecut noaptea acasă. Au să te întrebe unde ai fost toată noaptea.

Lucky îşi drese glasul, se îndreptă în scaun şi aruncă o privire vinovată spre mama sa. Simţindu-i jena, ea recurse la obişnuitul medicament pentru toate:

— Vreţi să mâncaţi ceva?

— Te rog, mamă.

Mama putea să-l facă să se simtă umilit şi ruşinat, când nimeni altcineva nu putea. Ea se întoarse spre maşina de gătit şi începu să-i prepare ouă cu şuncă.

— Bineînţeles că prima persoană pe care am sunat-o azi-dimineaţă a fost Susan Young, îl informă Sage, aşezându-se pe un scaun liber, la masă.

— A, grozav, mormăi Lucky.

— Era foarte dată-n p. m. când...

— Sage, zise Laurie, ca o avertizare.

— N-am rostit-o. Am folosit doar iniţialele.

— Totuşi, sună atât de nepotrivit pentru o doamnă.

Dând ochii peste cap, Sage se întoarse din nou spre fratele ei.

— Susan nu a fost prea încântată, descoperind că, în loc să vii la ei la cină, ai făcut pe motanul.

Lucky mormăi o înjurătură, având grijă ca mama să nu-l audă de zgomotul sfârâitului şuncii pe care o prăjea.

— Am uitat s-o sun.

— Păi, spuse Sage cu importanţă, învârtindu-şi o şuviţă de păr castaniu pe deget, ai face mai bine să te gîndeşti la o poveste care să-i provoace simpatia, pentru că e sub presiune.

Strângându-şi ochii căprui ca nişte crăpături înguste, scoase un sunet asemănător celui făcut de aburul care iese prin capacul unei oale sub presiune.

— Avem alte griji mai importante decât gelozia lui Susan, spuse Chase.

— În plus, adăugă Laurie, aducând o tavă cu mâncare la masă, problemele lui Lucky nu au de ce să te preocupe, tânără domnişoară.

Lucky atacă farfuria cu mâncare. După un moment, îşi dădu seama că sunetul furculiţei lui care scârţâia pe farfurie era singurul zgomot din bucătărie. El înălţă capul şi îi văzu pe toţi uitându-se fix la el, în aşteptare.

— Ce-i? întrebă el ridicându-şi umerii uşor.

— Ce-i? repetă Chase mai tare. Aşteptăm să ne spui unde ai fost, ca să le putem răspunde când ne vor întreba tipilor ălora cu insigne, în haine închise şi cu ochelari de soare opaci. Lucky se uită din nou în jos spre farfurie. Mâncarea nu-l mai îmbia.

— Eu, am petrecut noaptea cu o doamnă.

Sage pufni în râs la fel de batjocoritor cum făcuse Lucky când Pat Bush o numise aşa pe Dovey.

— O doamnă. Chiar aşa.

— Ce doamnă? întrebă Chase.

— Are vreo importanţă?

— De obicei, nu. De data asta însă, da.

Lucky îşi muşcă buza de jos.

— Voi n-o cunoaşteţi.

— E din afara oraşului?

— Da. Ea era cea, cea la care se dădea Micul Alvin.

— Ai agăţat o străină în locul acela şi ţi-ai petrecut noaptea cu ea?

— Păi, cine eşti tu să devii atât de virtuos, Chase? urlă Lucky, înfuriindu-se brusc. Înainte de a apărea Tanya, nici tu nu erai mai presus de un asemenea lucru afurisit.

— Dar nu în noaptea în care o clădire de-a noastră a fost incendiată! îi strigă drept răspuns fratele lui.

Tanya interveni:

— Chase, Lucky nu ştia ce avea să se întâmple în noaptea trecută.

— Mulţumesc, Tanya, zise Lucky cu un aer rănit.

— Ah, Lucky, a fost un lucru atât de nebunesc pentru zilele acestea.

— Nu sunt prost, mamă, mi-am luat precauţiile necesare.

Sâge rânji, ochii ei strălucind răutăcioşi.

— Tu eşti băiatul bun de la Cercetaşi. Se dau oare insigne de merit pentru luarea precauţiilor necesare?

— Tacă-ţi gura, mucoaso, mormăi Lucky.

Mulţumită Tanyei, Chase îşi înfrânse nervozitatea. Adesea săreau scântei între cei doi fraţi, dar supărările nu ţineau mai mult decât izbucnirile lor temperamentale

— E în regulă, tot ce ai de făcut ca să te dezvinovăţeşti este să o pui pe femeia aceea să-ţi susţină afirmaţia. Lucky îşi scarpină bărbia acoperită de barba crescută.

— S-ar putea să fie cam greu.

— De ce? Când ea o să le spună autorităţilor că ţi-ai petrecut toată noaptea cu ea, te pot elimina ca suspect şi pot să înceapă să-l caute pe adevăratul incendiator.

Chase, crezând că dilema lor fusese rezolvată, vru să se ridice. Lucky îi făcu însă semn să mai rămână pe scaun.

— Mai e o mică problemă aici, Chase.

Chase se lăsă încet, înapoi, pe scaun.

— Ce problemă? Cât de mică?

— Păi, nu ştiu cum o cheamă.

●

— Nu-i ştii numele?

— Nu, domnule.

Ziua aceasta va intra în analele particulare ale lui Lucky drept cea mai proastă zi din viaţa lui. Îşi mai simţea capul de parcă un stol de ciocănitori harnice ar fi locuit acolo. Vedea încă tulbure cu ochiul care primise pumnul Micului Alvin. Fiecare muşchi din trupul lui ţipa din cauza loviturilor primite. Şi, pe deasupra, mai era bănuit că pusese un foc distrugător în întreprinderea proprie. Toată lumea, inclusiv membrii familiei sale, îl tratau ca pe un lepros, pentru că îşi petrecuse noaptea cu o femeie pe care nu o putea identifica.

Era convins că ziua de ieri fusese rea.

După expresiile lor, nici şeriful şi adjuncţii lui, nici investigatorii federali nu l-au crezut mai mult decât familia lui, în aceeaşi dimineaţă. Unul dintre investigatori se întoarse spre Pat Bush.

— Nu i-ai luat numele la locul bătăii?

Pat se bâlbâi.

— Nu. Mai târziu, m-am gândit că uitasem asta, dar în acel moment se părea că nu era nevoie. Ea nu era interesată să facă plângere. Singurul răspuns al agentului fu un sceptic „hmm”. Se întoarse din nou la Lucky.

— Nu te-ai gândit s-o întrebi cum o cheamă?

— Sigur. Mi-a spus că o cheamă Dovey, dar...

— Vrei să spui pe litere, te rog? Cererea fu făcută de alt agent care lua notiţe într-un carnet.

— Ce să spun pe litere?

— Dovey.

Lucky scoase un oftat de exasperare şi se uită spre Pat Bush să-i vină în ajutor. Gestul încordat, din cap, al şerifului, indica doar că Lucky trebuie să accepte cererea aceasta ridicolă. Lucky spuse numele pe litere.

— Cel puţin aşa cred că e bine. La motel s-a înscris în registru ca Mary Smith din Dallas.

El pocni din degete şi, plin de speranţă, înălţă capul.

— Ascultaţi, funcţionarul de acolo trebuie să mă ţină minte.

— Te ţine. Am controlat deja.

Mai devreme, Lucky dăduse investigatorilor numele motelului de pe şoseaua interstatală, aşezat cam la mijlocul drumului între Milton Point şi Dallas.

— Atunci, de ce naiba vă mai ocupaţi de mine? Dacă eu am fost absolvit, de ce nu-l căutaţi pe tipul care ne-a incendiat clădirea?

— Funcţionarul n-a putut decât să dea mărturie că te-a văzut azi dimineaţă, îl informă agentul superior. El nu te-a văzut intrând în cameră în seara trecută.

Chiar dacă te-ar fi văzut, nu putea să jure că ai rămas acolo toată noaptea fără să ieşi.

Lucky se uită la fratele lui, care se sprijinea de un fişet amărât, verde-militar, din biroul şerifului Bush. Lucky clătină din cap, de parcă ar fi spus că aceasta era o cauză pierdută şi că obosise în jocul acesta de-a hoţul şi vardiştii, după regulile lor.

Întâlnind privirea rece a agentului, el întrebă cu aroganţă:

— Aveţi vreo dovadă fizică să mă acuzaţi pe mine de această crimă?

Agentul se mişcă de pe un picior pe altul.

— Cauza exactă a incendiului n-a fost stabilită încă.

— Aveţi ceva care mă implică cumva în acest foc? repetă Lucky.

Pus la zid, agentul răspunse:

— Nu.

— Atunci, plec. Lucky se ridică de pe scaunul îngust şi se îndreptă spre uşă.

— Vei fi supravegheat, aşa încât nici să nu încerci măcar să părăseşti oraşul.

— Să vă ia dracu', îi spuse Chase agentului, ieşind în urma fratelui său. Lucky, aşteaptă-mă! strigă el când ieşi din clădire câteva secunde mai târziu. Lucky era deja pe trotuar, în faţa clădirii oficiale, cu mâna pe mânerul uşii maşinii lui.

— Poţi să crezi porcăria asta? întrebă el, îndreptându-şi furios bărbia spre biroul de la etajul întâi unde avusese loc interogarea.

— E o porcărie, dar ei sunt serioşi.

— Mie-mi spui? mormăi Lucky. Mi s-a ridicat părul măciucă în cap. Mi-a ajuns noaptea aia de închisoare, când am fost arestaţi pentru că am dărâmat gardul bătrânului Bledsoe. Atunci a fost un accident! De unde naiba era să ştim noi că acolo păştea iapa de rasă? Sau că era în călduri?

Chase se uită la fratele lui pe sub sprâncenele grele şi amândoi începură să râdă.

— A înnebunit când asinul ăla a alergat acolo şi a călărit-o. Îţi aminteşti cum sărea în sus şi în jos urlând? N-am râs atât de tare în viaţa mea. N-am mai râs a doua zi dimineaţa, când a venit tata să ne ia. Din câte îmi aduc aminte, n-a scos o vorbă până acasă.

— Drumul cu maşina, din oraş până acasă, nu mi s-a părut niciodată aşa de lung, fu de acord Chase. Am avut timp destul să ne frământăm care ne va fi pedeapsa. Dar ştii, spuse cu o ocheadă şmecheră, progenitura iepei ăleia a fost cel mai urât catâr pe care l-am văzut vreodată.

Râseră împreună câteva momente, reamintindu-şi. În cele din urmă, totuşi, Lucky oftă punându-şi mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor şi se sprijini de maşină.

— Am avut ciocnirile noastre cu legea, dar niciodată aşa ceva, Chase. N-au nici o nenorocită de dovadă împotriva mea. Atunci, de ce sunt atât de speriat?

— Pentru că a fi acuzat de o faptă ca incendierea, e înspăimântător. Ai fi nebun dacă nu te-ai teme.

— Din respect pentru doamnele din familia noastră, sper că nu va deveni necesar, dar un test al DNA-ului ar dovedi că am avut o relaţie sexuală în acea cameră de motel.

Chase se strâmbă.

— Aşa-i, nici mie nu-mi place, spuse Lucky cu amărăciune. Dar chiar dacă testele de laborator vor dovedi că eu am fost acolo, nu vor dovedi că ea a fost acolo, sau că eu n-am plecat la un moment dat în timpul nopţii, ca să vin aici să dau foc, apoi să mă întorc în zori şi să mă asigur că funcţionarul îşi va aminti de mine.

— Singura care îţi poate stabili alibiul este femeia.

La sfârşitul afirmaţiei lui Chase se simţea un semn de întrebare.

Lucky arăta necăjit.

— N-a fost chiar atât de sordid precum sună.

— Sună destul de sordid, fratele meu mai mic.

— Da, ştiu, recunoscu el cu un oftat. Uite, am urmărit-o pentru că a şters-o din locul acela, fără ca măcar să-mi mulţumească pentru că am salvat-o de acei doi scârboşi. M-am enervat al naibii. Am ajuns-o din urmă la motelul ăla şi am convins-o să mă lase să intru în cameră. Atunci începusem deja să simt efectul loviturilor Micului Alvin. Câteva înghiţituri de whisky m-au ameţit. M-am întins pe pat. Cred că atunci a început să-i pară rău pentru mine, mi-a curăţat rana de la cuţit şi mi-a făcut o compresă cu gheaţă pentru ochi. Am adormit.

— Am crezut că aţi făcut dragoste.

Din nou Lucky privi la ceva dincolo de faţa întrebătoare a fratelui său.

— În timpul nopţii, m-am trezit, spuse el încet. Are un păr incredibil, roşu închis. Şi pielea ei e aşa de albă, translucidă. Brusc se scoase din transa ce şi-o impusese singur şi se încruntă de propria lui susceptibilitate. Avea clasă, Chase.

— Atunci, ce căuta să provoace gâlceavă în *locul acela*?

— Naiba să mă ia dacă ştiu. Dar nu era obişnuita muscă de bar, dornică să acorde favoruri sexuale în schimbul câtorva pahare de băutură. Nu era o fată de distracţie. Dacă era ceva, era înţepată şi... şi... cu aere. Tipul de femeie de care mă feresc, de obicei, ca de ciumă.

— Ai fi făcut bine dacă ai fi evitat-o şi pe asta.

Lucky nu voia să fie de acord. Din anumite motive, nu avusese încă timp să analizeze lucrurile, dar nu-i părea rău pentru seara anterioară. Nici nu credea că aceasta va fi ultima lui întîlnire cu Dovey, sau Mary, sau cum o mai chema.

Consecinţele nopţii lor împreună îl băgaseră într-un necaz mai mare decât avusese vreodată. Asta însemna mult. Dar, în mod inexplicabil, nu regreta. Cel puţin, nu atât cât ar fi cerut situaţia.

— Deci, care ţi-e planul? întrebarea lui Chase îl scoase din visare.

— S-o găsesc.

— Cum, dacă nici măcar nu-i ştii numele?

— Am să pornesc de la locul acela şi am să merg mai departe.

— Ei, atunci îţi doresc noroc.

— Mulţumesc.

— Dacă ai nevoie de mine, ştii unde să mă găseşti.

— Aş fi bucuros să vă ajut, pe tine şi pe băieţi, la curăţat, se oferi Lucky.

— Nu putem începe până nu termină cu investigarea. Dumnezeu ştie cât o să dureze, pentru că trec totul printr-o sită fină, în căutare de dovezi. Tot ce ai putea face este ce fac şi eu, şi asta înseamnă să stai pe-acolo şi să învârţi din degete. Ba nu, o să-ţi foloseşti mai bine timpul, scoţându-te singur de sub acuzaţie. Compania de asigurări n-o să ne plătească nici un cent, până când nu vom fi disculpaţi. Chase făcu ochii mici în soare. Ai vreo idee cine putea face asta?

— Prima mea bănuială ar fi Micul Alvin şi Jack Ed.

— Răzbunare? râse Chase. Din câte am auzit, l-ai făcut pe Micul Alvin să-i pară rău că-i bărbat.

— A meritat-o.

— Pat s-a gândit şi el că ar putea fi suspect, dar are un trib întreg, familia Cagney, care jură că Micul Alvin a jucat cărţi toată noaptea cu fraţii lui.

— Cu o compresă cu gheaţă pe organele genitale?

Chase rîse iar.

— Aminteşte-mi să nu te fac niciodată să te superi pe mine prea rău. Deveni din nou serios. Ceea ce voi face, probabil, spunându-ti ceva.

— Ce?

— Ar putea fi o idee bună să te duci s-o vezi pe Susan Young. Taică-său m-a sunat deja de două ori azi, vrând să ştie ce se întâmplă.

Lucky înjură.

— Ai dreptate. Ar fi mai bine să trec pe acolo şi să-i netezesc penele zburlite. Trebuie să rămânem în relaţii bune cu banca, acum mai mult ca oricând. În plus, m-am purtat cu adevărat urât cu Susan, lăsând-o baltă aseară.

— Şi făcînd public faptul că ai petrecut noaptea cu o altă femeie. Chase se uită la el, speculativ. Trebuie să fi fost o roşcată, nu glumă. Refuzând să prindă momeala, Lucky se aşeză la volanul maşinii sale decapotabile şi porni motorul.

— Peste zece, douăzeci de ani, o să râdem şi de asta, cum am râs de catârul lui Bledsoe născut din iapa lui de rasă.

●

Ea lipăi prin bucătărie şi deschise frigiderul. Cum se aştepta, era gol. Una din nefericirile de a locui singură era o cămară goală. Era mai uşor să te privezi de mâncare decât să găteşti pentru o singură persoană.

Gândul de a se duce la cumpărături de alimente după întoarcerea la Dallas devreme, în dimineaţa aceea, nu-i părea atrăgător. Condusese direct la apartamentul ei şi, după o baie prelungită, fierbinte, ca să-şi uşureze durerile, se culcase.

Stătuse în pat cea mai mare parte a zilei, spunându-şi că avea nevoie de odihnă după chinul ei. De fapt, se temuse de momentul când avea să dea cont conştiinţei sale pentru ceea ce lăsase să se întâmple în seara precedentă.

Mai era cam o jumătate de ceaşcă de lapte degresat în fundul cutiei. Mirosindu-l întâi să vadă dacă nu se acrise, îl turnă peste un bol cu fulgi de orez. Erau atât de vechi, că nu mai aveau nici un gust în ei, dar aveau să-i umple stomacul.

Se duse în camera de zi, se ghemui în colţul canapelei şi întinse mâna după aparatul de comandă de la distanţă. Era prea târziu pentru filmele uşoare şi prea devreme pentru ştirile de seară. Rămase doar cu reluări de comedii.

Într-un film, actorul principal avea părul blond închis şi un zâmbet ştrengăresc de nu-mă-gândesc-la-nimic-bun. Trecu repede pe un alt canal, nevrând să-şi amintească în vreun fel de străinul cu care îşi petrecuse noaptea... fuseseră intimi... făcuseră dragoste.

Numai gândul la asta făcu să-i tremure mâinile atât de tare, încât trebui să pună bolul cu cereale muiate pe măsuţa de cafea, ca să nu rişte să-l verse.

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Doamne, Dumnezeule, gemu. Ce oare o făcuse să se poarte atât de iresponsabil?

Sigur, putea înşira un milion de scuze, începând cu starea ei emoţională de ieri şi terminând cu modul cum o sărutase când o scosese din singurătatea şi disperarea ei neagră şi o luase în braţele lui puternice, calde.

Nu te mai gândi la asta, se admonesta ea, luând din nou telecomanda şi apăsând viguros pe selectorul de canale.

Îşi bătuse joc de femeile sensibile la feţe frumoase, la fizicuri puternice şi la vorbărie goală cu vino-ncoace. Credea că ea e mai deşteaptă decât atât. Era mult prea inteligentă, ca să cadă deodată în faţa unui piept cu păr auriu şi ochi ca albastrul cerului, şi cu gene bogate. Farmecul lui îi topise moralitatea şi hotărârea feministă. Lucky Tyler reuşise să-i atingă ceea ce nici un alt bărbat nu reuşise s-o facă vreodată: inima, trupul.

Umilinţa o făcu să geamă. Pentru a-şi înăbuşi geamătul, îşi puse vârful degetelor pe buze, apoi le explora, simţind arsura bărbii lui. Descoperise şi locurile cu urme dulci de pe sâni, în timpul băii. Îi readuseră senzaţii înnebunitoare, care i se învârteau prin trup.

Când încercase să doarmă, închizând strâns ochii, ea îşi aminti cum gura lui îi supsese sfârcurile. Partea de jos a corpului i se contracta cu o durere plăcută, de flecare dată când îşi amintea acea primă, dulce străpungere a cărnii ei, apoi forţa şi adâncimea pătrunderii.

Acum îşi încrucişa braţele peste partea de jos a trupului şi se îndoi de la mijloc cu speranţa de a înlătura amintirile mentale şi fizice. Ele o înfierbântau. O făceau să dorească. O făceau să se ruşineze.

Dorinţă pentru un străin? într-un motel ieftin de la marginea şoselei? Ce lucru prostesc făcuse! Câtă neglijenţă! Ce greşeală! Parcă n-ar fi fost ea.

Dar ieri nu fusese chiar ea însăşi, nu-i aşa? Înainte să o judece cineva, trebuia să înţeleagă starea de spirit în care fusese în urmă cu douăzeci şi patru de ore. Trebuia să fi simţit aceeaşi crudă respingere, să traverseze aceleaşi coridoare întunecoase, să simtă senzaţia de sufocare chiar şi după ce scăpase de acele coridoare.

Trebuia să treacă prin acelaşi sentiment de inutilitate şi înfrîngere, pe care-l simţise ea aflând că uneori nu era suficient să faci sacrificii supreme. Ajungând la înţelegerea devastatoare că nu se poate câştiga dragostea sau chiar gratitudinea cuiva, moralul ei ajunse la nivelul cel mai scăzut.

Apăruse Lucky Tyler - frumos ca un înger şi încântător ca unul dintre copiii favoriţi ai diavolului. El devenise nostim şi sexy şi avea nevoie de ajutor.

Poate că asta fusese principala lui forţă de atracţie. Avusese nevoie de ea, pur şi simplu, fusese un bărbat care avusese nevoie de o femeie. Iar ea simţea o disperată necesitate să aibă nevoie de ea cineva. Răspunsese la nevoia lui în aceeaşi măsură în care răspunsese mângâierilor ameţitoare ale mâinilor şi gurii lui.

— Sigur. Ai dreptate, îşi mormăi ea cu nerăbdare. Justificările se vând cu un ban duzina şi nici una nu va fi suficientă. A fost o nebunie să facă aşa ceva, dar o făcuse. Acum, trebuia să se împace cu treaba asta.

Slavă Domnului că avusese prevederea să folosească un nume fals şi să plătească cu bani gheaţă când s-a înregistrat la hotel. Nu putea s-o găsească. Oare? Nu cumva uitase ceva? În graba ei de a pleca în dimineaţa aceea, lăsase oare în urma ei vreun semn care l-ar putea conduce la ea, dacă ar avea de gând s-o găsească?

Nu, era aproape sigură că nu. Pentru domnul Lucky Tyler, ea era total anonimă. Doar ea va şti vreodată despre noaptea trecută, iar ea o va uita.

Începînd chiar de acum, îşi sublinie ea hotărîrea, părăsind canapeaua. Strângându-şi cordonul halatului, se duse în dormitorul al doilea, care îi servea drept birou când era acasă. Aprinse lampa de birou şi computerul, îşi puse ochelarii de citit şi se aşeză în faţa terminalului.

Munca a fost întotdeauna salvarea ei. Alţi oameni se bazează pe alcool, droguri, sporturi, sex, ca să-şi uite necazurile şi să-şi facă viaţa suportabilă. Pentru ea - cu excepţia serii anterioare - nimic nu acţiona mai bine decât activitatea însăşi. În plus, avea un termen.

De îndată ce îi apăru ecranul curat pe computer, se uită pe însemnările ei şi începu să scrie. Degetele ei zburau pe clape. Scrise până noaptea târziu, de parcă diavolul o urmărea... şi se apropia repede.

6

Susan Young coborî încet treptele, arătând îndurerată, cu gura tristă. După aspectul ei, Lucky ghici că plânsese aproape toată ziua, sau cel puţin voia ca ei să creadă asta. Ochii ei erau umezi şi roşii. Vârful nasului fusese frecat mult cu şerveţele de hârtie. Pe faţă avea pete.

În loc de bună ziua, ea zise:

— Mama m-a sfătuit să nu stau de vorbă cu tine.

Se opri la a treia treaptă înainte de a ajunge jos.

Văzând o potenţială cale de ieşire din această întâlnire inoportună, Lucky întrebă cu solicitudine:

— Poate ar fi mai bine să ne vedem altădată?

— Nu, nu va fi! răspunse ea cu acreală. Avem multe de vorbit, domnule Tyler.

La dracu', se gândi el.

Ea coborî ultimele trei trepte şi trecu pe lângă el în camera de zi oficială. Mirosea de-ţi venea greaţă a ceară de lustruit mobila. Lumina soarelui de după-amiază strălucea prin ferestre, acoperind covorul albastru pal cu motive de lumină şi umbră. Era o zi splendidă. Lucky ar fi vrut să fi fost afară, să se bucure de ea. Ar fi dorit să se fi aflat oriunde, în afară de locul în care era - în camera de zi formidabilă a familiei Young, supus privirii rănite, moralizatoare, a lui Susan.

— Ei? întrebă ea imperios în momentul în care închisese uşile duble.

— Ce pot să spun? Am făcut ceva grozav de stupid şi am fost prins.

Comportarea lui era de autosubestimare. Învăţase devreme că singurul mod de a manevra o femeie care a fost dispreţuită era să îţi asumi toată vina şi să fii onest atât cât era cazul. Existau totuşi ocazii când trebuia să renunţi la onestitate, pentru că exista pericolul de a fi castrat sau de a-ţi pierde viaţa. El nu credea că furia lui Susan ajunsese la un asemenea nivel de pericol... deocamdată.

Arătând pocăit cum se cuvine, zise:

— Poţi să mă ierţi că te-am lăsat baltă aseară, Susan?

— Pot să te iert pentru asta, deşi a fost un lucru nepoliticos.

— Desigur că a fost. Le datorez scuze şi părinţilor tăi pentru asta.

— Am amânat cu o oră şi jumătate cina, aşteptându-te pe tine. N-am mâncat până la nouă.

Asta trebuie să se fi petrecut pe când Dovey sufla peste rana lui de cuţit, răcorindu-i carnea şi înfierbântându-i pasiunea cu suflarea ei blândă. La naiba, a fost o senzaţie delicioasă, îi mişcase părul de pe piept, îi făcuse vânt pe piele.

— N-am nici o scuză pentru ceea ce am făcut.

Cuvintele de scuze începură să i se oprească în gât. Dacă nu era poziţia tatălui ei în bancă, i-ar fi spus mucoasei ăsteia răsfăţate că nu trebuia să-i dea ei socoteală cu cine se culcă şi ea l-ar fi văzut pentru ultima oară.

Era preocupat să înceapă mai repede căutarea lui Dovey şi făcea doar gesturile de a o mângâia pe Susan, pentru că aşa era tactic. Nu avusese nevoie să-i spună Chase s-o facă. Totuşi, blestema ziua în care îi ceruse lui Susan prima întâlnire, în urmă cu câteva luni. El voia să-i spună verde că nu-i făcuse nici o promisiune, că nu-şi asumase nici o răspundere şi că, indiferent cu cine se culca, fie că era o singură femeie sau o duzină, nu era treaba ei. Doar gândul că trebuiau să plătească împrumutul care ajungea la scadenţă, îl obliga să-şi potolească furia crescândă.

Sperând că ea nu va sesiza lipsa de perspectivă din vocea sa, spuse:

— Ţi-ar merge poate mai bine dacă ai refuza să mă mai vezi.

Ea se uită gânditoare la podea câteva momente, apoi îşi ridică ochii umezi spre ai lui.

— Sunt o fire mai iertătoare.

La naiba! Femeilor le place să fie iertătoare. Le investea cu o putere uriaşă asupra celui Iertat. Ele se hrăneau din vinovăţia sărmanului bărbat, ca păsările cu stârv, care ciugulesc o carcasă până o lasă curată.

— Pot să te iert că n-ai venit să iei cina cu noi, zise ea. Pot chiar să trec peste faptul că te-ai angajat într-o bătaie la bar, pentru că ştiu că eşti iute la mânie. Recunosc că asta este o parte a atracţiei pe care o simt pentru tine. Ceea ce îmi vine foarte greu să iert... Aici buza de jos începu să-i tremure şi vocea îi deveni nesigură. M-ai umilit în faţa întregului oraş. Au zis că nu ai putut fi găsit când a izbucnit incendiul aseară, pentru că erai cu o târfă.

— Nu era o târfă.

Folosirea acestui cuvânt cu referire la Dovey îl făcu atât de furios, încât fu speriat de intensitatea emoţiei sale.

— Atunci, cine era?

— O străină. N-am văzut-o niciodată până aseară, dar nu era o târfă. Susan îl urmărea cu atenţie. El îşi îmblânzi tonul. Uite ce-i, Susan, aseară nu pornisem hotărât să mă culc cu cineva. S-a întâmplat să fie aşa.

Acesta era adevărul. Nu-şi făcuse drum în camera de motel a lui Dovey cu intenţia de a face dragoste cu ea. Voise doar să o provoace la fel de rău, cum fusese şi el provocat, să-şi capete scuzele şi apoi să plece.

Nu era în întregime vina lui că lucrurile nu se desfăşuraseră chiar aşa. Fusese pe jumătate adormit, când întinsese mâna după ea. Fusese parfumată şi caldă, şi moale, şi îngăduitoare. Buzele ei umede fuseseră mobile sub ale lui, trupul ei răspundea chemării lui. Nu putea fi învinuit pentru felul natural în care reacţionase trupul lui la stimulii sexuali. Desigur, fusese obligat de împrejurări să răspundă.

— ... Înţeleg. Ai plecat ieri de aici excitat. Aşa-i?

El clipi ca să-şi limpezească vederea şi încercă să înţeleagă ce spusese Susan.

— Ă, da, aşa-i.

Ea se apropie, uitându-se în sus la el pe sub genele ascuţite, umede. Gura ei arăta vulnerabilă. Dar, cu toate lacrimile şi smiorcăiala ei, Lucky ştia că ea era cam la fel de nepăsătoare ca o baracudă.

— Aşa că dorinţa pentru mine ţi-ai cheltuit-o cu o femeie care te accepta, şopti ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui. Bănuiesc că ar trebui să fiu flatată, deşi mai sunt încă foarte îndurerată. Gândul că eşti în pat cu altă femeie mă face să vreau să mor.

Arăta mai curând gata să ucidă decât să moară. Ochii ei, care nu mai erau luminaţi de lacrimi, străluceau de răutate.

— Dar pot să înţeleg că atunci când un bărbat e atât de excitat, trebuie să facă ceva, în privinţa asta, că altfel explodează.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe buze.

— Cunosc senzaţia, Lucky. Nu crezi că şi eu te doresc? Nu ştii că singurul motiv pentru care mă păstrez este ca noaptea nunţii noastre să fie deosebită? Nu ştii cât de tare doresc să fac dragoste cu tine chiar şi acum?

Adevărat, el fusese puţin excitat când plecase de la Susan după masa de prânz, cu o zi în urmă, dar se înfierbântase mai mult de atât, urmărind unele reclame la TV. Excitarea lui de atunci fusese ca o uşoară răceală, în comparaţie cu delirul febril pe care-l simţise când pătrunsese trupul darnic al lui Dovey.

— Uite, Susan, spuse el iritat, toată discuţia asta despre nunţi...

Ea puse un deget pe buzele lui.

— Sst. Ştiu că nu putem face anunţul până nu ieşi din situaţia asta nefericită. Bietul meu iubit.

Ea întinse mâna, în intenţia de a-şi trece degetele prin părul lui. El îşi trase repede capul înapoi şi îi prinse mâna, înainte ca ea să-l poată atinge.

— Ce anunţ?

— Anunţul logodnei noastre, prostuţule, spuse ea jucăuşă, bătându-l pe piept. Şi, ca să putem clarifica mai repede neînţelegerea în legătură cu incendiul şi ca să dovedesc cât de mult te iubesc, am să spun că ţi-ai petrecut noaptea trecută cu mine.

— Ce?

— Tot oraşul ştie că azi-dimineaţă te-ai trezit singur şi nu ai nici un alibi. Aşa încât am să spun că eu am fost cu tine. Mama şi tata vor face o criză, desigur, dar vor accepta ca inevitabil faptul că ne-am culcat împreună, dacă voi avea pe deget un inel de logodnă. Vor fi atât de bucuroşi că oficializăm situaţia, încât vor trece cu vederea o singură noapte de păcat.

Ori era de-a dreptul îngăduitoare, ori avea halucinaţii. În orice caz, era periculoasă şi trebuia să se poarte cu ea cu mănuşi de căprioară.

— Ce te face să-ţi închipui că te va crede cineva, dacă vii acum să spui că am fost cu tine aseară?

— Am să zic că, la început, n-ai vrut să mă laşi să fiu eu alibiul tău, pentru că ar fi dăunat reputaţiei mele. Dar eu am insistat până când ai capitulat.

— Se pare că ai analizat problema din toate unghiurile.

— De când am aflat că n-o poţi aduce pe acea femeie, m-am gândit numai la asta. Am să spun că m-am strecurat afară după ce mama şi tata s-au culcat. De fapt, am ieşit aseară.

— Pentru ce?

— Eram atât de supărată, am condus prin împrejurimi căutându-ţi maşina prin toate locurile pe unde te duci de obicei. Cum nu te-am găsit, m-am întors acasă. Părinţii mei habar n-au avut că am ieşit. Aş putea spune că ne-am întâlnit şi ne-am petrecut noaptea împreună, făcând dragoste pasionat. Îi zâmbi maliţios. Ceea ce nu e o idee proastă.

— Ieri nu gândeai la fel, îi aminti el.

— O fată îşi poate schimba părerea.

Era la fel de uşor să vezi prin ea ca şi prin vaza de cristal de pe cămin. Îl respinsese ieri, aşa că el îşi eliberase dorinţa cu altcineva. Aşa ceva era de nesuportat pentru o femeie înfumurată ca Susan, mai cu seamă când toată lumea din oraş aflase despre asta. Ea găsise astfel un mod de a-şi salva obrazul şi, în acelaşi timp, de a-l prinde în laţ definitiv. Deşi minciuna ei l-ar fi dezvinovăţit pe el, în primul rând, îi servea şi ei în acelaşi timp.

— Ai fi gata să minţi ca să-mi salvezi pielea? Ai face asta pentru mine?

— Şi pentru mine, recunoscu ea. Te vreau, Lucky Tyler. Şi am de gând să te am, indiferent ce trebuie să fac pentru asta.

Indiferent dacă eu te vreau sau nu, se gândi el.

— Am să-l sun chiar acum pe şeriful Bush, spuse ea brusc, întorcându-se spre telefon.

Braţul lui Lucky se întinse repede. Îi prinse mîna.

— Nu pot să te las să faci asta, Susan.

Zâmbetul ei se întunecă.

— De ce nu?

— Ai putea avea mari neplăceri minţind în faţa investigatorilor federali. Nu te pot lăsa să faci asta pentru mine.

— Dar eu vreau s-o fac.

— Iar eu apreciez, dacă e bine sau nu, spuse el cu un ton ce spera să pară sincer. Putea observa însă că ea nu era convinsă. Lasă-mă să mă gândesc. Ştii, Susan, că mărturia falsă e un delict serios. Trebuie să mă gândesc bine înainte de a te lăsa să o faci.

Îi reveni zâmbetul, dar vocea ei avea un tăiş clar, când spuse:

— Nu rumega prea mult, nu ştiu cât timp va rămâne valabilă oferta mea.

Ce micuţă căţea îngăduitoare, se gândi el. Forţându-se să zâmbească, spuse:

— Eşti cineva, ştii asta? Când te-am cunoscut, la început, nu rni-am dat seama că sub această aparenţă este atâta complexitate.

— Mă străduiesc să obţin ceea ce doresc. E simplu.

Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul în care îşi va înfige ea unghiile. Lucky jură în tăcere, atunci şi acolo, că nu va fi el acela.

— Ei, am să mă gândesc la multe, Susan, aşa că e mai bine să plec.

— Trebuie? se plânse ea.

— Trebuie.

— Ia asta cu tine.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, îi trase capul în jos şi îi puse pe gură un sărut umed, sugestiv. Când se retrase, în cele din urmă, ea şopti:

— Poate că asta o să te facă să te gândeşti de două ori, înainte de a te duce la altă femeie.

Lucky îndură sărutul pentru că recunoscu deosebirea dintre vicleşugurile femeieşti şi trădarea adevărată. Susan Young o folosea pe cea de a doua. Ea ar recurge chiar şi la şantaj ca să-l facă să se căsătorească cu ea.

În timp ce mergea pe aleea din faţa casei ei, după ce reuşise să scape temporar, şterse urmele sărutului ei de pe buze cu dosul palmei.

Nu-i făcuse silă. Cu siguranţă însă că nu-i stârnise ardoarea. Îl lăsase total indiferent, fapt ce nu i se mai întâmplase de când descoperise sărutul, sub îndrumarea fetei predicatorului, în fundul balconului corului în Prima Biserică Baptistă, în timp ce lipseau de la cursul de religie.

Între prima experienţă emoţionantă gură-la-gură şi sărutul fierbinte al lui Susan, ce se întâmplase oare de îl imunizase împotriva efectelor acestuia?

Gustul lui Dovey, asta era.

●

Barmanul oftă când ridică ochii şi îl văzu pe Lucky încălecând un scaun de bar.

— Aş dori ca, în seara asta, să te duci în altă parte şi să laşi în pace locul acesta.

— Tacă-ţi gura şi dă-mi o bere. Nu caut gâlceavă.

— După câte îmi amintesc, zise barmanul lungind cuvintele, aşa ai spus şi ieri.

Împinse berea în faţa clientului său. Lucky o sorbi.

— Sunt la ananghie.

— Am auzit. Tot oraşul ştie că ai nevoie de un alibi pentru aseară.

— Doamne, telefonul fără fir e pe aici mai rapid şi mai corect decât un fax. Chipul barmanului se desfăcu într-un zâmbet larg.

— Dacă nu-ţi place bârfa, n-ar trebui să - cum îi spun ei oare? - să ai o personalitate atât de proeminentă. Oamenii obişnuiţi sunt fascinaţi de activităţile celebrităţilor locale.

Lucky blestemă şi mai luă o înghiţitură de bere.

— Îţi aminteşti ceva despre femeia aceea?

— Nu atât de mult ca tine, pariez, râse el. Zîmbetul lui savuros dispăru, sub privirea ameninţătoare a lui Lucky. Păi, să vedem, era o roşcată naturală, nu-i aşa? Şi nu vreau să spun cu asta nimic nepotrivit, adăugă repede.

— Da, avea păr roşcat închis.

— Cam aşa de înaltă. Arătă un loc aproape de umărul lui, ţinând mâna paralel cu podeaua.

— N-am nevoie de o descriere fizică, spuse Lucky, nerăbdător. Îţi aminteşti ceva semnificativ despre ea?

— Semnificativ?

— Ai văzut când a tras maşina în parcare?

Barmanul îşi cercetă memoria.

— Cred că da. Venea dinspre sud, bănuiesc.

— Din sud. Lucky reţinu asta. Dacă ai văzut din ce parte venea, trebuie să-i fi observat maşina.

— Sigur.

— Ce fel de maşină era?

— Roşie, anunţă el mândru, bucuros să fie folositor.

— Ştiu că era roşie, dar ce tip?

— Cred că era străină.

— Ce marcă? Barmanul clătină din cap. Ce model? Din nou Lucky primi un răspuns negativ. Grozav, mormăi el, cu paharul la gură.

— Păi, tu ai urmărit-o, Lucky. Dacă tu n-ai remarcat, cum puteai să te aştepţi s-o fac eu?

— Nu te îngrijora de asta. Am crezut că poate ai observat. Ştii că eu nu recunosc nici o marcă sau model de după 1970. Ca şi tine, îmi amintesc că a ei era compactă şi roşie. Poate că sub hipnoză, mi-aş putea aminti numărul, dar deşi mi-am răscolit mintea toată ziua, nu-mi pot aminti nici o cifră sau literă din el.

— Ah!

— Ce-i? Lucky se răsuci pe scaun urmând direcţia privirii îngrijorate a barmanului. Pe uşă intraseră Micul Alvin şi Jack Ed. Se opriră în momentul în care îl zăriră pe Lucky. O tăcere plină de aşteptare se lăsă în bar. Apoi, cei doi se îndreptară spre un separeu din colt şi se aşezară.

— Două beri pentru fiecare. Acum, urlă Micul Alvin spre barman.

El desfăcu patru sticle lungi şi le puse pe o tavă căptuşită cu plută.

— Am să le duc eu, se oferi Lucky cu amabilitate, coborând de pe scaun.

— Lucky, uite, abia am obţinut postul ăsta...

— Jur. Nu fac scandal. Lucky îi zâmbi frumos omului. Ducând tava, se mişca pe podeaua murdară de lemn spre separeul din colţ. Micul Alvin şi Jack Ed îl urmăreau printre gene, cum înaintează.

Când ajunse la separeul lor, aşeză tava pe masă:

— Beţi, băieţi!

Jack Ed rânji şi îi sugeră lui Lucky să facă ceva care, anatomic, era imposibil.

Ignorându-l, Lucky i se adresă lui Alvin:

— Sunt bucuros că azi poţi să umbli drept.

Micul Alvin se uită la el ameninţător:

— Ai să capeţi ce-i al tău, cocoş bastard.

— Alvin, Alvin, zise Lucky, clătinînd din cap cu părere de rău, ăsta-i un fel de a vorbi cu mine după ce am venit să-ţi ofer pacea? Arătă din cap spre berea pe care Alvin aproape o sorbise dintr-o înghiţitură. Am pus băuturile voastre în socoteala mea. Am simţit că ăsta era cel mai mic lucru pe care-l puteam face, după neînţelegerea de ieri.

— Nu poţi să mă duci pe mine cu vorbe dulci. Întinde-o.

Trăsăturile de pe faţa lui Lucky se împietriră.

— Ascultă, tu...

— Lucky!

Vocea lui Chase tăie atmosfera plină de fum, densă. Cu coada ochiului, Lucky îl văzu pe fratele său strecurându-se printre mese ca să i se alăture la capătul separeului lui Alvin.

— Nu mai începe o nouă poveste, pentru Dumnezeu, îl avertiză Chase cu o şoaptă încordată.

— Ei, nu-i ăsta vedeta de la rodeo? întrebă Jack Ed, cu un ton fals. A venit să-şi salveze frăţiorul de la altă bătaie.

— Eu n-am auzit c-ar fi aşa, Patterson.

Chase fusese, în tinereţe, călăreţ de tauri. Câştigase mulţi bani din premii şi îşi făcuse un nume în cadrul circuitului de rodeo. Dar pericolul ce era asociat cu acest sport îi îngrijorase tot timpul pe părinţii lui. Se simţiră foarte uşuraţi când, logodindu-se cu Tanya, se retrăsese din această activitate în toate facultăţile mintale şi cu toate părţile trupului intacte.

Chase nu-l lăsase pe Jack Ed să-l provoace. Apariţia lui neaşteptată avusese un efect calmant asupra lui Lucky, care spuse:

— Am vrut doar să le pun câteva întrebări.

— Nu mi-ar displăcea să le pun şi eu câteva.

Simţindu-se comunicativ, Micul Alvin îşi propti braţele groase ca nişte pitoni pe perna din spate a separeului.

— Despre ce?

— Despre femeia care a fost aici ieri, replică Lucky, încordat.

Alvin răspunse la întrebarea lui Lucky.

— Am auzit că a fugit şi te-a lăsat, zise el cu un râs maliţios. Proastă treabă. Întotdeauna am bănuit că succesul tău la sexul frumos era exagerat.

Jack Ed considera asta drept ceva nostim. Râsul lui era aproape tot atât de strident ca al unei femei.

— Eu nu cred nici un minut că ai jucat cărţi toată noaptea cu fraţii tăi, zise Chase.

— Ţi-a spus cumva cum o cheamă? întrebă Lucky, reţinându-şi în mod miraculos impulsul copleşitor de a şterge de pe faţa cărnoasă a lui Alvin rânjetul acela vesel.

— Te-ai culcat cu ea şi nici măcar nu ştii cum o cheamă?

Lucky se lansă spre bărbatul mai masiv. Chase îl apucă de umeri şi îl trase înapoi.

— Hai să plecăm de aici.

— Tu, fiu de...

— Hai să mergem! Chase îl împinse pe fratele său mai tânăr cu spatele prin sală, Lucky opunându-se pe parcurs, la fiecare pas. Tocurile ghetelor lui bocăneau pe podea, când el le proptea ca să se împotrivească.

— Rău că ai pierdut unica femeie care ar fi putut să te scape de închisoare, îl tachina Micul Alvin.

Lucky scrâşni din dinţi şi scoase un sunet animalic, încercând să se elibereze de Chase. Totuşi, Chase îl ţinea bine.

— La naiba, am să te las lat eu însumi, dacă nu te potoleşti. Ce naiba e cu tine?

Îndată ce ieşiră pe uşă, Chase îl lipi pe Lucky de zidul exterior al clădirii. Lucky se zbătea în mâinile fratelui său, care îl reţineau.

— E nevoie să mai întrebi ce-i cu mine? urlă el. Aveau dreptate. S-ar putea să ajung la închisoare.

— Şi ce legătură are asta cu ceea ce se întâmpla acolo înăuntru?

Chase arătă cu bărbia spre tavernă.

— Căutam informaţii despre ea.

— De ce?

— De ce?

— Da, de ce? Chase îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi pe fratele lui nervos. Te-ai comportat toată ziua cam straniu, în mod evident. Cred că preocuparea de a da de femeia aia înseamnă pentru tine mai mult decât asigurarea unui alibi.

— Eşti nebun.

— Să nu mă faci pe mine nebun. Nu eu sunt ăla care caută să se încaiere cu Micul Alvin două zile la rând pentru aceeaşi damă.

Lucky era pregătit să nege vehement că ea ar fi fost „o damă”, dar se opri brusc. Protestul ar confirma suspiciunile lui Chase. Bătăios, el spuse:

— Lasă-mă naibii în pace să mă ocup de treaba asta în felul meu, în regulă?

— Nu-i în regulă. Eşti fratele meu. Cei din familia Tyler sunt uniţi. Dacă tu ai necazuri, avem toţi necazuri. Şi, pe cât se pare, nu poţi să te fereşti de ele; eşti legat de mine ca protector al tău.

Se uitară fiecare în altă direcţie, încercând să se tempereze. Lucky fu primul care îşi reveni.

— La naiba, Chase, ştii bine că sunt bucuros că ai intervenit. Cu lipsa mea de prevedere, nu-mi puteam permite să-mi pulverizeze şi celălalt ochi.

Chase zâmbi şi îl lovi între omoplaţi.

— Urmează-mă spre casă. Mama a fost atât de necăjită toată ziua de azi, încât Tanya s-a oferit să pregătească masa pentru toţi.

— Faimoasa ei friptură? întrebă Lucky, plin de speranţă.

— Exact.

— Hm, zise el, plescăind din buze. Spune-mi - ca de la frate la frate - e la fel de bună la pat cum e la bucătărie?

— Ai să mori, întrebându-te. Îl conduse pe Lucky în direcţia maşinii lui. Şi o să murim amîndoi, dacă îi stricăm cina întârziind.

Lucky urma maşina lui Chase prin oraş, dându-şi seama că revenirea lui la bar nu-i fusese de nici un folos. Nu era mai aproape de găsirea lui Dovey decât fusese când se trezise în dimineaţa aceea şi găsise goală partea ei din patul pe care-l împărţiseră.

7

— Ştii ce zvon răspândeşte Susan Young în tot oraşul?

Ca răspuns la întrebarea surorii sale, Lucky mormăi fără interes din spatele ziarului de dimineaţă.

— Că vă căsătoriţi. Sage băgă în gură o căpşună mare, zemoasă, şi o mestecă entuziastă. Trebuie să-ţi spun că, dacă te însori cu mucoasa aia de căţea, am să mă lepăd pentru totdeauna de familia asta.

— Promisiuni, promisiuni! Lucky lăsă în jos ziarul, ca să soarbă din cafeaua de la micul dejun. Tot ne ameninţi că o să te lepezi de familie, de când Chase şi cu mine ţi-am ascuns în frigider primul sutien. Până în prezent, n-am avut un asemenea noroc.

Se retrase din faţa privirii ei ucigătoare, ascunzându-şi din nou capul în ziar.

Sage întinse brânza de vaci pe o felie de pâine prăjită.

— Şi, o faci? mormăi ea la prima îmbucătură.

— Ce să fac?

— Te însori cu Susan Young?

Lucky puse deoparte ziarul.

— Fii serioasă. Între timp, dă fratelui tău mai mare puţină cafea.

— N-ai auzit niciodată de emanciparea femeilor? întrebă ea furioasă.

— Sigur, am auzit de aşa ceva.

Luând cana în mână, o clătină înainte şi înapoi, zâmbind ştrengăreşte spre ea. Cu un gest teatral, ea luă carafa de pe aparatul de cafea şi îi umplu cana.

— Mulţumesc, copilo.

— Pentru puţin. Ea se lăsă înapoi pe scaun.

— Lăsând gluma deoparte, Lucky, dacă Susan şi-a băgat în cap că tu eşti viitorul ei mire, mai bine te-ai duce să cumperi un inel cu diamant. Când nu i se face pe plac, provoacă necazuri.

— Ce poate să-mi facă? Sânt deja vârât în bucluc până peste cap.

Trecuse o săptămînă de la lupta lui cu Micul Alvin. Fusese cea mai lungă săptămână din viaţa lui Lucky. Zona din jurul ochiului drept trecuse prin toată gama culorilor curcubeului şi mai era încă de un galben bolnăvicios, de icter. Linia roşie de pe abdomen pălise spre roz.

Agenţii federali, împreună cu adjuncţii şerifului şi investigatorii de la asigurări continuau să treacă prin sită rămăşiţele focului. Din cauza publicităţii nefavorabile, lista clienţilor *Companiei de Foraj Tyler* scăzuse drastic. Plata împrumutului avea scadenţa în mai puţin de o lună, iar micile venituri ce mai picau încetaseră complet. Falimentul părea inevitabil. Nu se vedea nici o licărire de lumină la orizontul întunecat.

— Un singur lucru e bun, remarcase Chase cu optimism, cu o seară înainte. Nu au găsit nici o dovadă palpabilă împotriva ta. Fără ceva care să te plaseze acolo în timpul incendiului, nu te pot acuza. Totul depinde de circumstanţe.

— Ăsta e un plus, din punct de vedere legal, spusese Lucky. Dar până când compania de asigurări nu e convinsă că noi am fost victimele şi nu provocatorii, nu va onora cererea noastră de despăgubiri. Aşa că, deşi nu mă voi duce la închisoare, suntem totuşi înglodaţi în datorii.

Aveau o nevoie disperată de verificarea tuturor acţiunilor lui Lucky în noaptea aceea, pentru a-l elimina ca suspect de incendiere intenţionată.

Aveau o nevoie disperată de Dovey.

Totuşi, până acum, încercările lui de a o găsi nu-l duseseră nicăieri, ci doar se învârtise prin jur. Zilnic discuta cu clienţii locului aceluia, întrebându-i pe fiecare din cei care fuseseră martori la incidentul cu Micul Alvin şi cu Jack Ed dacă îşi aminteau ceva despre femeia dispărută sau despre maşina ei. Toţi bărbaţii îşi aminteau că era o roşcată bine. În afară de asta, nu mai obţinuse nimic.

Nici călătoria înapoi la motel, ca să discute cu funcţionarul de noapte, nu fusese mai productivă. Bărbatul îşi amintea de ea, dar se înregistrase ca Mary Smith, plătise pentru o noapte, cu bani gheaţă, şi asta era tot ce ştia.

Funcţionarul de la magazin, care îi vânduse sticla de whisky, carnea şi aspirinele, nu-l văzuse împreună cu Dovey.

— Nu se poate să fi dispărut de pe faţa pământului! exclamase Lucky în faţa familiei sale, după convorbirea descurajatoare cu funcţionarul de la motel.

E pe undeva, respiră, umblă după treburile ei, mănâncă, doarme, nu are nici o idee de zăpăceala pe care a creat-o în viaţa mea.

— Poate că nu, sugeră Tanya.

El se opri din mers şi se uită spre cumnata sa.

— Ce vrei să spui?

— Poate că a citit în ziar despre incendiu şi îşi dă seama că ea este alibiul tău, dar nu a venit s-o spună, pentru că nu vrea să fie amestecată.

— E o posibilitate, comentase Chase.

Pentru că lui Lucky îi venea greu să gândească astfel, înlătură această îngrijorare.

— Ştirea a apărut doar în ziarele locale şi ea spusese că nu e de pe aici, când a întrebat-o Pat. Cred că spunea adevărul, când a dat Dallas-ul drept adresa ei. Arăta ca o fată de la oraş.

În următoarele câteva zile, umblase mulţi kilometri cu Mustang-ul, prin comunităţile învecinate şi căutase toate femeile Mary Smith de pe listele de votare. Găsise mai multe. Una avea optzeci şi doi de ani, una era de vârstă mijlocie, oarbă, şi trăia cu părinţii mai vârstnici; una era studentă. Drumuri înfundate.

Se gândise să treacă prin sită Dallas-ul, căutând-o pe fiecare Mary Smith, dar ştia că ar fi fost o treabă care i-ar fi luat timp şi, în final, un exerciţiu inutil. Discretă şi inteligentă, ea folosise acel nume fictiv. De ce? Ea nu ştiuse atunci că el o va căuta, în cele din urmă, ca să-i servească drept alibi într-o investigaţie criminală.

— Lucky, mă asculţi? întrebarea nerăbdătoare a lui Sage îl readuse în prezent.

— Hmm? Ce-i? Spuneai ceva despre Susan.

— Spuneam că e o căţea demnă de dispreţ.

— De unde ştii atâtea despre ea? Era cu multe clase înaintea ta.

— Dar legenda ei s-a păstrat chiar şi după ce am ajuns eu la liceu.

— Legenda?

— Josnicia ei era legendară.

— De exemplu?

— Fusese atât de invidioasă când una dintre colegele ei fusese numită Regina Întoarcerii Acasă, în locul ei, încât a lansat zvonul că fata aceea avea herpes.

Lucky izbucni spontan în râs.

— Nu e caraghios! exclamă Sage. Bârfa a ruinat reputaţia fetei aceleia şi a făcut un iad din zilele ei la liceu. Şi asta nu-i tot.

Proptindu-şi braţul pe marginea mesei, ea se aplecă spre el.

— Susan a fost numită prima rezervă în echipa universitară de baschet a fetelor. A doua zi dimineaţa, când noua echipă formată venise la antrenament, un grup de dulapuri a căzut pe una dintre fete şi i-a rupt braţul. Susan stătea exact în partea cealaltă a dulapurilor.

— Şi se crede că ea le-a împins?

— Aşa-i.

— Sage, e o nebunie. E o reacţie prostească a unor şcolăriţe, faţă de cele întâmplate, şi nimic mai mult.

Ea dădu hotărâtă din cap.

— Nu cred. Unele dintre prietenele mele, care stăteau în oraş şi o ştiau pe Susan de la cluburi, spuneau că e o viperă. Dacă vrea să fie preşedintă undeva, face orice ca să fie aleasă. Ochii i se micşorară. Acum şi-a pus ochii pe tine. Vrea să fie doamna Lucky Tyler.

— Mă întreb de ce? spuse el, sincer uimit de fixaţia lui Susan asupra lui. Au ieşit în permanenţă împreună, în ultimele luni, au râs împreună, s-au sărutat puţin, dar el nici măcar nu suflase vorba „căsătorie”.

— E simplu, replică Sage la întrebarea lui retorică. Nici o altă femeie n-a avut norocul de a se căsători cu tine. Cele care ţin socoteala cu linioare pe stâlpii baldachinului de la pat apreciază cele făcute de tine. Eşti Don Juan-ul local. Ar fi o pană la pălăria lui Susan, să te pună în frâu tocmai pe tine.

— Don Juan-ul local? lungi el sunetele, lăsându-se pe spate cu scaunul.

— Nu vrei să te opreşti din înfumurare, spuse Sage, cu plictiseală. Un bărbat cu păr cenuşiu pe piept n-are de ce să se înfumureze.

— Cenuşiu? exclamă el. Lăsă capul în jos să investigheze bucata de piept care se vedea din halatul desfăcut. Ăsta-i blond.

— Hotărârea asta a lui Susan de a pune mâna pe tine cu ocazia prostiei ăsteia cu incendiul mă îngrijorează.

— Firele astea mai deschise sunt blonde, Sage.

— Nu vrei să uiţi de păr? Am glumit doar, pentru Dumnezeu.

Preocuparea surorii sale îl emoţiona, dar nu putea lua în serios avertismentele ei în legătură cu Susan. Adevărat, femeia era o intrigantă. Nu încăpea îndoială că era egoistă şi ar fi putut să-l înveţe pe monstrul cu ochi verzi câte ceva despre gelozie. Dar nici el nu se născuse ieri. Susan ar trebui să folosească o tactică grozav de rafinată ca să-l păcălească pe el.

Întinzând mâna peste masă, mângâie creştetul capului blond, zburlit, al lui Sage.

— Nu te îngrijora, copiliţă. Eu sunt cel care am scris cartea despre cum trebuie să te porţi cu femeile.

— Tu nu...

Protestul ei fu întrerupt de o bătaie în uşa din spate.

— Asta trebuie să fie mama, zise ea, părăsindu-şi scaunul ca să deschidă uşa.

— A, Pat! spuse cu surprindere. O aşteptam pe mama să se întoarcă de la un drum de dimineaţă la standul de produse de la şosea.

— 'neaţa, Sage, Lucky. Pat intră în bucătărie şi îşi scoase pălăria *Stetson*. Aveţi o ceaşcă de cafea în plus?

— Sigur.

Îi mulţumi lui Sage pentru ceaşca de cafea neagră pe care i-o turnase, suflă în ea, îşi scoase chibritul din gură şi sorbi, apoi se uită fix în ea câteva momente, în tăcere. Cafeaua era o amânare tactică.

Dacă Pat venise în calitate oficială să aducă veşti proaste, Lucky îşi închipui că o va face cât mai uşor posibil pentru el.

— De ce nu ne spui pentru ce ai venit aici, acum, de dimineaţă, Pat?

Prietenul familiei se lăsă pe un scaun, de partea cealaltă a mesei, în faţa lui Lucky. După ce se uită jenat prin bucătărie, se uită, în cele din urmă, la bărbatul mai tânăr.

— Ai cumpărat ceva, de curând, de la magazinul de fierărie *Taibert*?

— Fierăria *Taibert*? repetă el cu uimire. O, stai, da, am cumpărat nişte semnalizatoare de cale ferată, acum câteva săptămâni.

Pat Bush expiră.

— Unde le ţineai?

— În... Lucky îşi îndreptă privirea tăioasă spre şerif, în garajul care a ars.

— Au stabilit că focul a fost provocat de benzina atinsă de semnalizatoarele de cale ferată. Nimic deosebit. Cel mai simplu lucru din lume.

Sage se lăsă pe scaunul de lângă fratele ei şi îşi puse mâna pe umărul lui. El îşi trecu degetele prin păr şi rămase aşa cu fruntea în palmă. Nu era necesar ca Pat să explice semnificaţia constatării.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, Lucky, spuse Pat. Am venit aici ca prieten, nu ca ofiţer al legii. M-am gândit doar că trebuie să te avertizez. Pregătesc un proces împotriva ta. Acum, s-ar părea că au destule cauze probabile ca să te aresteze.

Când şeriful se ridică să plece, Lucky se ridică şi el.

— Mulţumesc, Pat. Ştiu că ai riscat ca să vii să-mi spui.

— Când tatăl tău era pe moarte, i-am promis că o să am grijă de Laurie şi de voi, copiii. Acest angajament este pentru mine mai important decât jurământul pe care l-am făcut când mi-am pus insigna în piept. Se îndreptă spre uşă. Sage, salută el, punându-şi din nou pălăria, înainte de a ieşi şi a închide uşa.

— Lucky, spuse ea nefericită, ce-ai de gând să faci?

— Să mă ia naiba dacă ştiu.

Într-un acces de furie, şopti printre dinţi o vorbă de ocară şi lovi cu pumnul în masă. Izbitura făcu să se clatine toată sticlăria din bucătărie, deşi fusese oarecum amortizată de ziarul pe care-l lăsase pe masă.

Scrâşnind din dinţi, se uită în jos la ziar, fără să-l vadă, spărgînd periodic liniştea furioasă cu o înjurătură.

Brusc, tot trupul lui se încorda. Apucă ziarul şi îl ţinu aproape de obraz.

— Să fiu ai naibii, şopti el uluit. Râse scurt. Apoi râse tare.

Cu o singură mişcare, lăsă ziarul să cadă şi se ridică, dând în spate scaunul care se răsturnă pe podea. Ieşi din bucătărie în fugă. Până ce Sage îl ajunse din urmă, el urcase treptele, câte două odată.

— Lucky, ce naiba... ?

El dispăru pe palier. Ea alergă pe scară după el şi deschise larg uşa de la dormitorul lui. Îşi trăgea deja nişte jeanşi.

— Ce s-a întâmplat? Ce faci? Unde te duci?

El o împinse în lături, când ieşi din cameră doar cu pantalonii pe el, ţinând în mână o cămaşă şi ghetele.

Ea se repezi pe scară în jos, după el.

— Lucky, mai încet! Spune-mi. Ce se întîmplă?

El sărea deja în maşina decapotabilă, când ea ieşi pe uşa din faţă, după el.

— Spune tuturor că mă întorc la căderea nopţii! urlă el, acoperind zgomotul motorului Mustang-ului. Până atunci, am să pot limpezi toată treaba asta.

●

— Uite, ăsta-i materialul de referinţă pe care-l voiai de la morgă. Băiatul trânti un munte de dosare pe biroul ei.

Ţinând în dinţi ultima îmbucătură din sandvişul de la masa ei de prânz, se încruntă văzând cantitatea de material de cercetare şi mormăi:

— Mulţumesc.

— Altceva?

Muşcă din sandviş, mestecă şi înghiţi, apoi se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie.

— Cafea. Dintr-un aparat proaspăt, te rog, strigă ea după tânăr, când acesta plecă repede. Era un student care făcea practică la ziar, trei după-amieze pe săptămână. Nu se afla acolo de suficient timp ca să fi obosit. Încă mai era curios şi dornic să facă pe plac.

Funcţia ei de editoare îi asigura un birou mic cu pereţi de sticlă, dar zgomotul permanent şi foiala din camera mare pătrundeau înăuntru. Pentru cine nu era obişnuit cu birourile din presă, zgomotul şi mişcarea continuă l-ar fi putut distrage. Ea însă nici măcar nu le observa.

De aceea, nici nu-şi dădu seama de schimbarea climatului, când un bărbat ieşi din lift şi întrebă de ea.

Aspectul lui avu un efect imediat asupra femeilor din cameră. Nu doar pentru că era înalt, cu şolduri înguste, blond, cu ochi albaştri şi frumos. Ci modul hotărât în care traversase sala, de parcă ar fi fost un câmp de luptă pe care tocmai câştigase bătălia zilei şi era gata să adune trofeele de război. Chiar şi cele mai feministe dintre ele aveau fantezii secrete în care făceau şi ele parte din aceste trofee.

El atrăgea de asemenea şi curiozitatea bărbaţilor care, până la unul, erau bucuroşi că nu aveau să aibă de-a face cu el. Nu că ar fi avut o statură chiar atât de intimidantă, deşi avea umeri largi şi pieptul lat. Nu, dar expresia de pe

faţa lui te intimida. Avea maxilarul inflexibil şi hotărât. Privirea îi era fixă şi neclintită; putea servi ca linie de ochire la vizorul unei puşti.

Se opri un moment la uşa micii îngrădituri din sticlă şi privi înăuntru, spre femeia care stătea aplecată pe biroul ei, absorbită de conţinutul acestuia. În sală, se lăsase tăcere. Computerele nu se mai auzeau. Telefoanele sunau, dar nimeni nu răspundea.

Femeia din biroul de sticlă părea să fie singura indiferentă la prezenţa lui, în timp ce se plimba, absentă, cu un creion prin părul ei castaniu-roşcat închis. Fără să ridice ochii de pe materialele pe care le citea, îi făcu un semn cu mâna să intre.

— Pune-o acolo pe birou, spuse ea. Oricum, trebuie să se mai răcească. El se mişcă înainte şi se opri la marginea biroului ei, plin de hârtii. Ea îşi dădea seama de prezenţa lui, dar trecură câteva momente înainte de a înţelege că el nu era studentul care venise să-i aducă o ceaşcă de cafea proaspătă. Ridicându-şi privirea, se uită fix la el prin lentilele mari ale ochelarilor. Scăpă creionul. Buzele i se despărţiră. Scoase un mic sunet.

— Dumnezeule!

— Nu chiar el, spuse Lucky Tyler.

8

Ea înghiţi în sec, dar nu spuse nimic..

— Dacă tot suntem la tema numelor, zise Lucky, care-i numele tău? Dovey sau Mary Smith? Sau Devon Haines? El bătu cu degetul într-un ziar deschis la coloana ei, aflat pe masă.

Ochii ei se aplecară spre pagină, apoi se întoarseră spre el.

— De obicei, nu-mi dau poza odată cu materialul. N-am ştiut că vor face lucrul ăsta la acest articol, căci le-aş fi zis să nu o publice. Vocea ei era aproape un cârâit răguşit.

— Sunt bucuros că au publicat-o. Te-am tot căutat, de când m-ai părăsit. Pentru a doua oară.

Şocul iniţial la vederea lui se risipea; treptat îşi recapătă starea normală. Îşi reluă comportarea distantă, ceea ce îl enervă pe Lucky. Recunoscu expresia pe care o avusese când îi respinsese intervenţia în confruntarea ei cu Micul Alvin.

— Dacă aş fi vrut să-mi ştii numele, ţi l-aş fi spus. Îşi trase umerii înapoi, scuturându-şi părul de pe ei. E clar că am vrut să rămân anonimă, domnule Tyler, aşa încât, dacă vrei să fii amabil...

— „Amabil”, să fiu al naibii, o întrerupse el. Dacă vrei să vorbim aici şi să-i laşi pe toţi spectatorii ăştia să asiste, bine. Cu un gest brusc din cap, arătă sala mare din spatele lui. Sau ai prefera să discutăm în particular? Mie mi-e indiferent... Dovey.

În mod deliberat, rosti lent ultimul cuvânt lăsând-o să vadă cât era de furios şi că, dacă era necesar, nu avea scrupule să discute în faţa unui auditoriu despre cele întâmplate în camera de motel. Se părea însă că ea avea asemenea scrupule. Păli.

— Presupun că aş putea să-ţi acord un moment.

— O alegere inteligentă.

El o luă de braţ când ea înconjură masa de lucru, şi o conduse prin sală, unde privitorii nu pretindeau a fi subtili. Conversaţia speculativă fu reluată în momentul în care Lucky şi Devon ieşiră pe uşă.

— Aici sunt ascensoarele. Ea le arătă într-o doară când el trecu pe lângă ele fără să încetinească.

Împingînd-o spre uşa masivă de incendiu, pe care scria SCĂRI, el apucă de clanţa grea şi o deschise.

— Aici e destul de bine. O îndrumă pe coridor şi o urmă îndeaproape. Ea se răsuci cu faţa spre el.

— Nu ştiu ce faci sau ce te aştepţi să obţii prin...

— O să ştii la timpul potrivit. Mai întâi, cei mai important.

Îşi băgă degetele în părul ei şi îi prinse capul. Trăgându-l spre spate, îi prinse buzele surprinse într-un sărut fierbinte.

Înaintând inexorabil, o sprijini cu spatele de perete fără să micşoreze presiunea buzelor pe ale ei. Ea se îneca în proteste şi îşi băga palmele în umerii lui, încercând să-l împingă în lături.

— Opreşte-te! reuşi ea să spună când el trase aer în piept.

Totuşi, Lucky acumulase o săptămână de frustrare, o săptămână de dorinţă ce trebuia potolită şi nu putea fi mişcat din loc nici de un tanc Sherman.

— Încă n-am terminat.

Sigilă iar la un loc gurile lor, folosind tehnica pe care începuse s-o studieze cu fiica predicatorului şi pe care, în decursul anilor, ajunsese s-o stăpânească cu o îndemânare de invidiat. Vârfurile degetelor lui îi apăsau pielea capului, în timp ce degetele mari se întâlniră sub bărbie, mângâind cea mai netedă întindere de piele pe care o simţise vreodată, în afară de partea interioară a coapselor ei.

Ea n-avea nici o şansă.

Protestele ei deveniră mai slabe, până când nu mai puteau fi calificate drept ameninţări neclare ci sunau mai curând a gemete de excitare. Nu mai rezistă presiunii limbii lui care, flămândă, îi invada gura, iar şi iar.

Gustând-o prima oară după mai mult de o săptămână, i se trezi din nou pofta care fusese doar stimulată, dar departe de a fi satisfăcută. Îşi apropie trupul mai mult de al ei, îşi trimise limba mai profund în gura ei şi îşi împinse

şoldurile atingându-i despărţitura dintre coapse, plin de dorinţă, dorinţă, dorinţă...

Brusc, revenindu-şi în simţire, îşi înălţă capul şi zâmbi în jos spre ea. O atinse uşor cu limba în colţul buzelor, savurând gustul sărutului ei şi şopti:

— Eşti tu, cu adevărat. Te-aş recunoaşte oriunde.

— Ce faci?

— Încerc să găsesc o intrare potrivită în bluza ta. Se încruntă la nasturii din spate. Dar asta mai târziu.

Ea ridică o mână la buze şi şi le atinse cu grijă.

— N-ar fi trebuit să mă săruţi aşa, domnule Tyler.

— Mama îmi spune că întotdeauna mă făceam vinovat de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Dar, din păcate, conştiinţa mea nu are un glas prea puternic. Uneori, nu o aud.

Zâmbi atrăgător şi îşi lăsă capul în jos, pentru un nou sărut.

Devon îl opri.

— Te rog, nu.

— De ce, nu?

— Pentru că nu vreau.

— Mincinoaso.

— Cum îndrăzneşti...

— O doreşti la fel de tare ca şi mine.

Ochii ei aruncau fulgere de vară, din acelea fierbinţi, albe, care nu aduc ploaie. Ea alunecă pe lângă el şi făcu o linie sinuoasă, în drum spre uşa care ducea înapoi în coridor. Înainte să o poată deschide, el întinse mâna pe lângă umărul ei şi o puse pe uşă.

Ea execută o întoarcere băţoasă, militărească.

— Nu ştiu ce sperai să obţii găsindu-mă, domnule Tyler, dar te paşte o mare dezamăgire. Ce s-a întâmplat săptămână trecută a fost o întâmplare norocoasă.

— O să trebuiască să fii mai exactă. Te referi la bătaia din bar sau la noaptea noastră împreună?

— La... la noaptea noastră împreună, repetă ea, aproape înecându- se cu cuvintele. Vreau să uit chiar şi faptul că s-a întâmplat.

— Îmi pare rău. Nu se poate, Dovey.

— Nu-mi mai spune Dovey. Acum, când ştii că nu ăsta e numele meu adevărat, sună ridicol.

— Aşa-i, nu cred că te-am considerat vreodată o femeie cu un nume atât de bizar, ca Dovey.

— Dacă ai să continui să mă inoportunezi, o să trebuiască să chem...

— Oamenii de pază? Grozav, cheamă-i. Sunt sigur că o să le placă să audă ce treabă am cu tine.

Şmecheria se prinse. El o urmări cum, în mod clar, luă în considerare mai multe opţiuni şi le elimină în grabă pe toate. În cele din urmă, încrucişându-şi braţele peste mijloc, se uită în sus spre el şi întrebă:

— Ei bine, ce doreşti?

— Dacă te mai îndoieşti, strânge-mă bine în braţe.

Ochii ei alunecară în jos în faţa corpului lui, apoi se ridicară în grabă să-i întâlnească privirea.

— În afară de ce este clar, spuse ea nemulţumită, ce mai vrei?

— Să stăm de vorbă. Dar nu aici. E vreun loc unde am putea merge?

— Este un magazin de sandvişuri peste drum.

— Bun. N-am mâncat de prânz. Arată-mi drumul.

●

— Ce vrei să mănânci? o întrebă Lucky, consultând-o din partea opusă a mesei turcoaz a localului.

— Nimic.

Adresându-se chelneriţei, zise:

— Un cârnat cu brânză, prăjit potrivit. Se uită spre Devon, direct la gura ei, şi adăugă: Fără ceapă. Cartofi prăjiţi, lapte cu ciocolată.

Adresându-i-se din nou politicos lui Devon, întrebă:

— Eşti sigură că nu vrei ceva?

— Sunt sigură.

Dând lista înapoi chelneriţei, spuse:

— Adu-ne şi două cafele.

— Nu-l accepţi pe nu, drept răspuns, aşa-i? întrebă Devon, după ce chelneriţa plecase.

— Rareori, din partea unei femei, recunoscu el.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Ce te face să crezi asta?

— Eşti tipul masculului trufaş.

Spre iritarea ei, el zâmbi.

— Ăsta sunt eu. Omul cavernelor, Tyler.

Lucky era fericit doar să o privească. Purta o bluză largă, moale, care se închidea cu nasturi la spate. Era frumos lucrată şi avea mâneci lungi, bogate, cu manşete la încheietura mâinii. Pe sub materialul fin de culoarea fildeşului, se zărea marginea lenjeriei de calitate. Purta bluza cu o fustă neagră, simplă, dreaptă. Cu tot caracterul ei practic şi în ciuda austerităţii, îmbrăcămintea îi era al dracului de sexy.

— Presupun că a împărţi un dormitor de motel cu o străină nu e ceva nou pentru tine, remarcă ea.

— Mi s-a mai întâmplat.

— Mie nu.

Chelneriţa veni cu cafelele. Lucky o urmări pe Devon cum o ridică pe a ei la buze, fără să se gândească, şi sorbi din ea, înainte de a-şi aduce aminte că iniţial o refuzase. Cafeaua se revărsă peste marginea ceştii în farfurioară, când o puse jos neatentă.

— Acum, că suntem singuri, vrei, te rog, să-mi spui despre ce avem de vorbit?

— Ce căutai în *locul acela*? întrebă el.

— Bomba aia în care s-a întâmplat să ne întâlnim?

— Exact.

— Ai citit articolul meu din ziarul de dimineaţă?

El îşi înclină capul într-o parte, neştiind ce legătură avea întrebarea ei cu a lui.

— Nu. N-am trecut mai departe de fotografia ta.

— Dacă l-ai fi citit, ţi-ai fi dat seama că eram în taverna aia ca să fac cercetări. El îşi puse obrazul în palmă, îşi propti cotul de masă şi se uită calm la ea, invitând-o fără cuvinte să continue. Ea inspiră adânc.

— În săptămîna asta rubrica mea era despre drepturile care încă sunt interzise femeilor, în ciuda paşilor făcuţi în ultimele două decenii spre obţinerea egalităţii.

— Ai intrat în *locul acela* şi ai cumpărat de băut. Ce drept ţi-a fost interzis?

— Dreptul de a fi lăsată în pace.

El mormăi indiferent.

Ea continuă.

— O femeie nu poate încă intra singură într-un bar, fără ca toţi bărbaţii de acolo să nu presupună că a venit fie să pescuiască un bărbat, fie să se lase agăţată. Tema articolului meu era că mai există încă bastioane ale societăţii noastre, în care femeile trebuie abia să se infiltreze, nici vorbă însă să le cucerească. Cele întâmplate în bar au justificat părerea mea. N-am făcut nimic ca să încurajez atenţia celor doi bădărani. Şedeam liniştită în separeul meu, bându-mi berea, până când ei au venit la mine şi au început să mă inoportuneze. Nu că... Se opri şi se uită urât la el. Ce-i de râs?

— Tocmai mă gândeam că, dacă ţi-ar fi lipsit câţiva dinţi şi aveai acnee şi glezne groase, probabil că ţi-ai fi băut berea liniştită.

Chelneriţa sosi cu mâncarea lui. De îndată ce puse farfuriile în faţa lui, Devon reluă argumentul lui.

— Cu alte cuvinte, o femeie care nu e deosebit de atrăgătoare este în siguranţă în ce priveşte atenţia bărbaţilor.

— Pari enervată, zise el cu inocenţă. Credeam că-ţi fac un compliment.

— Nu poţi fi mai sexist decât atât, dacă judeci valoarea unei femei - sau a unui bărbat în acelaşi sens - doar pe baza aspectului?

Îşi îndepărtă de pe umeri buclele de păr des, lucios. Dacă voia ca el să o judece după meritele minţii, se gândi Lucky, ar trebui să nu mai practice

vrăjitorii feminine, ca aruncarea încolo şi încoace a masei aceleia de păr roşu închis şi să nu mai arate atât de al naibii de seducătoare.

— Îmi pare rău, Devon, dar e în genele mele să nu mă gândesc la tine decât ca la o femeie frumoasă, excitantă...

— Cum se scrie? g-e-n-e-s sau j-e-a-n-s?

Indiferent, el puse sare şi piper pe cârnat, apoi puse deasupra partea de sus a chiflei - toate, fără a-şi lua ochii de la ea. Apoi răspunse:

— În ambele feluri. Mai bine să nu mă întrebi care este argumentul mai convingător.

Muşcă din cârnat şi simţi o satisfacţie deosebită nu doar datorită gustului acestuia, ci şi văzând jena ei evidentă.

— Spune-mi atunci, zise ea, încercând să pară liniştită, dacă n-aş fi avut dinţi, şi toate celelalte, ai fi venit, totuşi, în ajutorul meu?

El întinse mâna după sos.

— Bineînţeles. Aş fi venit. Dar, spuse, arătând cu degetul spre tavan pentru a sublinia că era gata să facă cea mai importantă declaraţie, probabil că nu te-aş mai fi urmărit, după aceea. Nu m-aş fi întins în patul tău. Îşi coborî vocea şi se aplecă peste masă, ajungând nas în nas cu ea. N-aş mai fi dorit să stau la nesfârşit să sufli pe pântecele meu şi nu m-aş fi trezit mai târziu dorind să suflu eu pe al tău.

Pentru moment, ea era prea uluită ca să se mişte. Apoi îşi apucă geanta şi se strecură spre ieşire. Lucky ridică piciorul încălţat cu gheată pe sub masă şi îl propti pe banca opusă, blocându-i trecerea.

— Hei, tu ai fost aceea care ai întrebat, nu-ţi aminteşti? Eu am fost doar onest, Devon.

— De acum încolo, scuteşte-mă de onestitatea ta. Vreau să plec. Acum.

— Hm. Mai avem încă o mulţime de lucruri de discutat. Fără grabă, mai luă o îmbucătură de cârnat şi muie un cartof prăjit în sosul pe care-l turnase în farfurie. De ce te-ai înfuriat când am intervenit?

— Pentru că am vrut să rezolv singură situaţia. O parte a cercetării mele era să văd cum poate o femeie să iasă dintr-o asemenea situaţie, dacă este forţată să intre în aşa ceva. M-ai lipsit de ocazia de a-mi duce până la capăt cercetarea.

— Te-am lipsit de ocazia de a ajunge să-i cunoşti mai bine pe Micul Alvin şi pe Jack Ed.

— Posibil, recunoscu ea cu supărare. Erau ceva mai răi decât mă aşteptam. Mă aşteptasem la fluierături, poate la o vorbă, două. Nu m-am aşteptat să fiu brutalizată. Şi, te previn, continuă ea, că şi tu eşti menţionat în articol, nu cu numele adevărat, desigur. Eşti pomenit ca un bărbat cu sindromul Cavalerului alb.

— Cine-i ăsta?

— Unul care îşi face o cruciadă personală din salvarea doamnelor aflate la ananghie.

— Hei, îmi place asta. Sorbi cu paiul din laptele cu ciocolată. De ce ai folosit un nume fals ca să te înregistrezi la motel?

Se pare că ea nu intenţionase să ia drept compliment referirea la Cavalerul alb. Lăsându-şi fruntea în mână, începu să-şi maseze tâmplele.

— Nu ştiu. O toană. Uneori, oamenii îmi recunosc numele şi vor să discute un articol sau altul. Nu mă simţeam în stare de a conversa în seara aceea. El termină laptele cu ciocolată şi împinse paharul şi farfuria goală. Chelneriţa trecu pe lângă ei ţinând o carafă de cafea proaspătă şi le umplu ceştile, înainte de a le lua farfuriile.

— Nu te-ai gândit că s-ar putea să aibă importanţă numele pe care îl vei folosi, spuse blând Lucky.

Ea îşi înălţă capul.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată că ar avea vreo importanţă. Nu m-am aşteptat să te revăd.

— Asta pentru că nu mă cunoşti foarte bine.

Afirmaţia lui simplă făcu să-i apară între sprâncene o încruntare îngrijorată.

— Ce vrei? De ce venit aici să mă cauţi?

— Ştii ce vreau, Devon.

Privirea lui se mişcă încet, din creştetul capului ei, peste faţă şi gât, la sâni. Când privirea i se reîntâlni cu a ei, el spuse:

— Mai vreau o noapte în pat cu tine. De data asta, amândoi vom fi goi. Mă voi uita la tine cu doi ochi limpezi. Şi nu voi pierde timpul dormind.

— Imposibil. Vocea ei era atât de răguşită, că abia se auzea. Îţi spun acum, ca să ştii şi să nu-ţi mal iroseşti timpul tău ca şi pe al meu. Este imposibil. Dacă doar pentru asta ai venit...

— Nu doar...

— Atunci pentru ce? Vrei bani ca să taci? Plănuieşti să mă şantajezi acum, când ştii că numele meu înseamnă ceva în oraşul ăsta? El scrâşni din dinţi într-un efort de a se controla.

— Să nu-mi mai spui vreodată aşa ceva, Devon. Şi numele meu înseamnă ceva în oraşul meu. Familia Tyler nu are nevoie de ceva sau de cineva chiar atât de tare încât să recurgă la şantaj.

— Îmi pare rău că te-am ofensat pe tine şi numele familiei tale.

O spusese cu sinceritate, de parcă n-ar fi fost în caracterul ei să dea o lovitură atât de neregulamentară doar dacă ar fi fost teribil de supărată. Lucky o crezu, îngrijorarea ei din momentul în care îl văzuse apăru din nou. I se citea pe trăsăturile frumoase şi în adâncimea ochilor verzi.

— Spune-mi, te rog, doar ce doreşti, ca eu să mă pot întoarce la lucru iar tu să poţi pleca.

— N-ai fost o simplă femeie agăţată, Devon.

— Se presupune că trebuie să fiu flatată de asta?

— Aş dori să fii.

Ea clătină din cap.

— Nu-ţi pot face pe plac. Fiind o aventură de o noapte, m-a făcut să mă simt ieftină.

— A fost mai mult decât o aventură de o noapte. Noaptea mea cu tine are o importanţă deosebită pentru viitorul meu.

— Ah, te rog, gemu ea. Nu mai adăuga o insultă în plus la cele suferite până acum, spunându-mi fraze juvenile ca astea.

— Tu eşti alibiul meu.

9

— Alibi? Ca într-o crimă?

— Exact. Ca într-o crimă.

Devon clătină din cap.

— Nu înţeleg.

Lucky îi spuse despre incendiu.

— Mai multe maşini grele au fost distruse. Pagubele sunt estimate aproape la un număr cu şapte cifre. Deocamdată, *Foraj Tyler* suportă pierderea.

Ca întotdeauna când se gândea la asta, devenea frustrat.

— E o nebunie. Dacă cel puţin autorităţile locale ar fi fost cele ce făceau investigaţia, noi, familia mea şi cu mine, n-am fi ajuns niciodată suspecţi. Dar, odată ce agenţii federali s-au amestecat în treaba asta... Vezi, se pare că mulţi industriaşi petrolişti aflaţi la strâmtoare din punct de vedere financiar, fac acte disperate. Sunt sigur că frauda e în creştere. Aşa încât companiile de asigurare sunt în alertă. Desigur că suspiciunile lor sunt nefondate în cazul acesta, dar trebuie să dovedim că ei greşesc. Fratele meu poate dovedi unde a fost în noaptea aceea. Eu nu pot. Fără tine, n-o pot face.

Ea îl privi de aproape câteva momente, înainte de a-şi feri privirea ca să se uite pe fereastră la circulaţia aglomerată de pe bulevardul central al oraşului.

— Deci vrei să depun mărturie ca alibiul tău. Nu puteai fi în Milton Point să dai foc garajului, pentru că ai fost în pat cu mine toată noaptea.

— Cam asta, în rezumat.

Ea îşi ridică din nou privirea spre el.

— Nu pot să fac asta.

Înainte ca el să poată reacţiona, ea se strecură din separeu şi se îndreptă spre uşa restaurantului.

— Hei, ce...

Ridicându-se iute în picioare, băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi aruncă o hârtie de zece dolari pe masă.

— Mulţumesc! îi strigă chelneriţei, ieşind val-vârtej pe uşă, în urmărirea lui Devon Haines. O ajunse din urmă la intersecţia pe care o traversa imprudent.

— Ce naiba vrei să spui cu asta, că nu poţi?

O apucă de braţ şi o opri în mijlocul străzii. Claxoanele începură să urle în jurul lor. Un camion cu bere abia evită o ciocnire.

Lucky o conduse pe trotuar. Ajunşi acolo, el o scoase din fluxul de pietoni şi repetă întrebarea.

— De data asta, chiar că nu-l pot accepta pe „nu” ca răspuns, Devon.

— O să fii nevoit. Nu pot să depun mărturie pentru activitatea ta din noaptea aceea.

— Pe naiba, nu poţi, zise el.

Trăgând-o lângă el, îi şopti:

— Ştii că am zăcut lângă tine, toată noaptea. Am adormit înaintea ta. Erai plecată, când m-am trezit eu a doua zi dimineaţa. Iar dacă ai uitat ce s-a întâmplat între timp, voi fi fericit să-ţi împrospătez memoria.

Ea îşi umezi, nervoasă, buzele cu limba.

— N-am nevoie să mi se aducă aminte, mulţumesc.

— Cel puţin, nu negi că s-a întâmplat.

— Nu, s-a întâmplat, dar aş dori să nu se fi întâmplat. Cu siguranţă că nu voi face mărturii lumii întregi. Îşi eliberă braţul. Îmi pare rău că ai necazuri. Zău că da. Dar incendiul ăla n-are nici o legătură cu mine.

— Poate că nu, dar tu eşti singurul lucru care stă între închisoare şi mine.

— A, mă îndoiesc de asta. Un bărbat ca tine cade întotdeauna în picioare. Sunt sigură că, înainte de a fi acuzat, vei găsi o cale de ieşire. Ea începu să se retragă de lângă el. În orice caz, nu voi putea să te ajut.

Se întoarse şi intră în clădirea redacţiei, prin uşile turnante de bronz. Lucky se repezi după ea. În momentul în care fu împins în hol de viteza uşilor turnante, ea era gata să păşească în ascensor. El alergă după ea.

Doi paznici în uniformă se lansară spre el, prinzându-l de braţe pe la spate.

— Hei, amice, o inoportunezi pe domnişoara Haines?

Se părea că li se ceruse să-l intercepteze.

— Asta n-o să ajute, Devon, strigă Lucky spre uşile ascensorului, care se închideau. Ea refuză să-i întâlnească privirea, în timp ce apăsa butonul etajului ei.

Se luptă cu paznicii.

— Lăsaţi-mă. Plec. Plec.

Nu l-au crezut pe cuvânt, ci l-au împins prin uşile turnante.

— Dacă te întorci, o să chemăm poliţia! strigă unul după el.

Lucky îi răspunse urlând o obscenitate, apoi stătu uitându-se urât la faţada clădirii, în timp ce pietonii treceau pe lângă el, ocolindu-l.

— Şi acum, ce fac? mormăi el. Ce naiba voia să spună cu „nu pot”?

●

Folosind emiţătorul, Devon coborî uşa automată a garajului, apoi intră în apartament prin uşa de legătură de la bucătărie. Odată ajunsă înăuntru, alergă prin camerele întunecate, tăcute, până ajunse în camera de zi de unde urmări strada prin obloane, până când se linişti că Lucky Tyler nu o urmărise până acasă. Ea îl credea în stare de aşa ceva. Condusese cu un ochi la drum şi cu unul la oglinda retrovizoare.

Şocul de a-l vedea stând la marginea biroului ei în după-amiaza aceea o afectase mai mult decât voia să recunoască. De obicei, obişnuia să-şi mascheze sentimentele, dar de data asta se temea că nu reuşise să-şi ascundă reacţia faţă de apariţia lui neaşteptată. Mai mulţi dintre colegii ei observaseră cât de zguduită era şi o tachinaseră în legătură cu asta, când revenise în birou.

— Cine-i tipul?

— Nimeni.

— Nimeni?

— Doar un bărbat pe care-l cunosc.

— Cineva din trecutul tău întunecat, Devon?

Se poate spune că a fost întunecat, se gândi ea acum. Dar „trecutul” fusese atât de recent, doar săptămâna trecută. Nici unul dintre colegii ei n-ar ghici asta.

În cele din urmă, convinsă că nu o urmărise acasă, se îndreptă spre spatele apartamentului unde era dormitorul principal. Scoţându-şi fusta şi bluza, se uită cu jind prin uşa terasei, spre piscină. O baie ar răcori-o. Se simţise înfierbântată încă de când ridicase privirea, aşteptându-se să vadă chipul afabil al studentului şi, în locul lui, întâlnise privirea albastră, arzătoare, a lui Lucky Tyler. Câteva tururi energice în bazin o vor relaxa. Ea era nervoasă ca o pisică, întrebându-se când va apărea din nou.

Pentru că va apărea. Ştia că va apărea.

Îşi puse un slip de baie. După ce luă un prosop din baie, deschise uşa dinspre terasă şi ieşi în curtea închisă din spate, care era aproape în întregime ocupată de piscina însăşi.

Rămăsese o foarte mică porţiune de pajişte de îngrijit, însă boscheţii care creşteau lângă gardul de cedri, îi asigurau izolarea permiţându-i să înoate aproape goală. Pe terasă, avea un grătar cu gaze şi numeroase ghivece cu plante. Pentru că zilele şi le petrecea mai mult în interior, îi plăcea să stea serile pe terasă, îngrijind plantele, sau citind materiale documentare pentru articolele ei. Înotul în piscină era şi el o formă excelentă de mişcare şi aproape singurul care-i plăcea.

Lăsând prosopul pe un scaun, se aruncă în partea adâncă a piscinei. Apa răcoroasă o acoperi. Liniştită, ea înotă pe fund dintr-o parte în cealaltă, dintr-o suflare. Doar capul îi ajunse la suprafaţă, la capătul mai puţin adânc, apoi, trăgând aer, intră iar sub apă.

După ce a traversat de câteva ori bazinul, plămânii, inima şi membrele ei au fost puse în mişcare şi simţea o oboseală plăcută din cauza efortului. Strângându-şi la spate cu ambele mâini părul ud, porni să urce scările din partea mai puţin adâncă. Merse pe marginea piscinei cu capul în jos.

Nu-l observă, decât când era să calce pe ghetele lui. Atunci, capul i se ridică brusc.

Lucky stătea întins pe un fotoliu de pe terasă, lîngă şezlong. Era pe jumătate înclinat pe spate, cu mâinile băgate în curea, cu picioarele lui lungi întinse în faţă şi cu gleznele încrucişate. Prosopul ei era aşezat pe piciorul lui. Pe sub sprâncenele maronii, ochii lui erau aţintiţi spre sânii ei goi.

Ridicându-se, îşi înălţă privirea spre a ei.

— Vrei prosopul? întrebă, întinzându-i-l.

Ea i-l smulse şi îl înfăşură în jurul pieptului.

— Ce faci aici? Cum ai intrat?

Ea îşi amintea clar că se asigurase că toate uşile erau încuiate.

— M-am căţărat peste gard. E al naibii de înalt. Am aterizat rău. Cred că mi-am scrântit genunchiul. E o veche rană de la fotbal.

Nepăsarea lui o înfuria. Se purta de parcă săritul gardului ei, de peste doi metri, era un lucru pe care-l făcea în fiecare zi, pe înserat.

— M-ai urmărit până acasă, îl acuză ea.

— Altfel cum puteam să aflu unde locuieşti? Întru-cât ai aţâţat paznicii împotriva mea, nimeni de la ziar nu mi-ar fi dat adresa. Nu eşti trecută în cartea de telefon, am controlat. Ştii, Devon, prima oară când am căutat în cartea de telefon, mă uitam după Mary Smith. Sunt zeci din astea. Dar m-am gândit că pot să încerc cu Devon Haines. Acum sunt sigur că nu figurezi în carte. Aruncă o privire în jos. E încălzită?

În lumina vânătă a înserării, ochii lui străluceau ca nişte lanterne albastre, gemene. Erau neliniştitori. De fapt, ea nu avusese nici un gând coerent, de când el îşi făcuse apariţia la ea, la birou. Efectele posibile ale reapariţiei lui în viaţa ei o umpleau de teamă. Ce proastă fusese să se convingă singură să creadă că putea ieşi nevătămată din experienţa cutremurătoare trăită cu el.

Dându-şi seama că el aştepta un răspuns la o întrebare pe care nu şi-o mai amintea, spuse:

— Poftim?

— Piscina. E încălzită?

— De ce?

— Pentru că ai pielea de găină cât muşcăturile de ţânţari şi buzele ţi-au devenit vinete.

Îşi strânse prosopul mai mult pe ea.

— Aerul e cam rece.

— Atunci, mai bine să intrăm în casă.

— Eu intru în casă. Tu pleci.

— Vreau ceva de băut şi, după cum arăţi, ţi-ar prinde bine şi ţie aşa ceva.

El deschise indiferent uşa de la terasă.

— După dumneata, spuse politicos, dându-se într-o parte. Pentru că îngheţase până în măduva oaselor şi pentru că voia să pună mai multe haine pe ea cât mai repede posibil, trecu pe lângă el şl reintră în dormitor.

— Unde-i bucătăria?

— Ţi-am cerut să pleci, domnule Tyler.

— Nu vrei să bei ceva? El se lăsă într-un fotoliu capitonat din colţ şi îşi puse o gleznă pe genunchiul celălalt. Bine. O să ne lipsim de băutură şi o să reîncepem discuţia aici şi acum.

Era greu să-şi menţină demnitatea, cu atât mai puţin insistenţa beligerantă ca el să plece, când dinţii îi clănţăneau, iar din păr i se prelingeau râuleţe de apă ca gheaţa, pe umeri şi pe piept. Ochii lui se îndreptau mereu spre pieptul ei. Devon era conştientă că sfârcurile ei rigide lăsau forme proeminente pe prosopul gros.

— E o casă mică, spuse ea, batjocoritoare. Sunt sigură că poţi găsi şi singur bucătăria.

Zâmbind, el se ridică din fotoliu. Doar la câţiva centimetri distanţă de ea, îşi puse mâna în jurul umărului ei şi îşi folosi degetul mare ca să înlăture picături de apă de pe sâni. Cu o voce joasă, mişcătoare, zise:

— Îmi placi, udă.

Pentru a-şi demonstra imunitatea faţă de el, îi închise uşa în nas. Nu va şti niciodată că, din cauza atingerii lui, i se muiaseră genunchii. Ea îşi scoase slipul de baie şi se frecă viguros cu prosopul. Se îmbrăcă într-un costum de casă de catifea, din două piese, pentru că era mai la îndemână, potrivit şi călduros. De asemenea, o acoperea de la gât până la glezne. Nevrând să piardă timpul cu uscatul părului, îşi făcu un turban dintr-un prosop.

Lămpile din camera de zi fuseseră aprinse şi Lucky studia discoteca ei de compact-discuri. Când o auzi intrând, întoarse capul.

Privirile li se întâlniră. Trecură secunde grele, în timp ce ei continuau să se privească unul pe altul, ca vrăjiţi.

Devon îşi putea aminti anumite lucruri despre el, lucruri mărunte, pe care le-ar şti doar o iubită, şi totuşi el îi era total străin. Brusc şi cu un grad de disperare care o şocă, îşi dădu seama că era dornică de informaţii. Dorea să cunoască şi cel mai neînsemnat amănunt din viaţa lui Lucky Tyler.

Tot ce ştia, de fapt, despre el era că adera la un cod al cavalerismului care aproape dispăruse în America de azi, că avea un dezvoltat simţ al umorului şi o pereche de ochi albaştri luminoşi, iar atingerea lui îi dădea fiori. Nu putea înlătura cu uşurinţă din minte ceea ce se întâmplase între ei în

noaptea lor petrecută împreună... deşi nu avea altă alegere decât să încerce să o uite.

Expresia lui îi spunea că şi el o găsea imposibil de uitat.

În cele din urmă, el spuse:

— Tot ce am putut găsi a fost nişte bere.

El o bău pe a lui din sticlă, dar pe blocul de marmură falsă pe care ea îl folosea drept măsuţă pentru cafea, pusese o bere rece şi un pahar. Ea observă băutura spunând „mulţumesc”, dar nu făcu nici o mişcare spre aceasta.

— Nu o vrei?

— Ceea ce vreau, domnule Tyler, este să ştiu de ce crezi că poţi încălca atât de grosolan singurătatea mea?

Se complimentă singură pentru că suna imperativ si rece.

— Asta am făcut?

— Cum altfel ai numi treaba asta? M-ai inoportunat la serviciu şi ai încălcat proprietatea mea particulară.

— Atunci, de ce nu ai chemat poliţia?

Era şi un bastard înfumurat pe deasupra, se gândi ea. El ştia de ce nu chemase poliţia. Zâmbetul lui atotştiutor o zgâria pe nervi. Uitând să fie rece, ea ridică vocea:

— De ce m-ai urmărit acasă?

— Fiindcă n-am terminat cu tine.

— Asta-i al naibii de rău, domnule Tyler, pentru că eu terminasem cu tine din minutul în care...

— Ai plecat din patul meu?

Ea tăcu.

El profită de amuţeala ei.

— De asta ai stat cu mine în noaptea aia? Erai chiar atât de dornică de un bărbat? Oricare bărbat ar fi fost bun?

— Nu, nu şi nu!

El răspunse de parcă ea ar fi spus da.

— Atunci, dimineaţa, odată ce mi-am făcut datoria de mascul faţă de tine, te-ai gândit că era mai bine să o ştergi.

— Greşeşti, zise ea, clătinând cu încăpăţânare din cap. N-am să-ţi onorez asta nici măcar cu o negare.

El puse berea pe un raft în bibliotecă şi, din doi paşi, ajunse lângă ea. Îi cuprinse umerii cu mâinile, ridicând-o puţin în sus şi în faţă.

— Ce altceva puteam să gândesc, ia spune? De ce ai întins-o din acea cameră de motel?

— Pentru că eram dezgustată.

El fu luat prin surprindere de răspunsul ei. Nici o femeie nu-i mai spusese aşa ceva.

— Dezgustată! De mine?

— De mine însămi, îşi dădu ea drumul. De situaţie, n-am vrut să mai trec o dată prin ea. Dacă îţi faci un obicei din a te culca cu femei pe care nu le cunoşti, sunt sigură că poţi înţelege jena mea din dimineaţa următoare.

Muşcându-şi falca pe dinăuntru, el asimila ce spusese ea şi se părea că era de acord. Apoi, încercând altă tactică, întrebă:

— De ce mi-ai făcut azi după-amiază figura asta cu dispariţia?

— Pentru că nu mai aveam ce vorbi.

— Greşit.

— Ba-i adevărat.

— O să-mi ceri să-mi petrec cu tine şi noaptea asta?

— Nu! spuse ea uluită.

— Atunci, mai avem ceva de discutat.

— Cred că de fapt asta te frământă, spuse ea, înfierbântată. Eşti sigur că fiecare femeie pe care o întâlneşti moare să se culce cu tine. Ei bine, uită-te cu atenţie la o excepţie, domnule Tyler. Mă urmăreşti, doar pentru că eu sunt aceea care te-am părăsit şi nu viceversa. Eul tău s-a simţit atins.

— Poate, recunoscu el în silă. Parţial.

— Vindecă-l în altă parte, cu altcineva. Eu nu vreau să te mai văd. Nu am spus-o destul de clar?

— Ba da. Ai spus-o clar. Dar nu m-ai convins, Devon. Nu te-ai convins nici măcar pe tine.

El o trase înainte cu atâta forţă, încât prosopul îi alunecă de pe cap şi părul i se răspândi. Gura lui era umedă şi doritoare când se aşeză pe buzele ei.

Departe de a fi supărată de agresivitatea lui, ea îi răspunse, bucurându-se de forţa lui şi de foamea lui mistuitoare pentru ea. În loc să se retragă, după cum îi dicta judecata că ar trebui să facă, ea se desfată în căldura şi dorinţa sărutărilor lui.

Mâinile lui intrară pe sub bluză ca să ajungă desfăcute pe spatele ei şi să o ţină mai aproape. Ei îi plăcea atingerea lui pe piele şi ar fi dorit să-şi permită aceleaşi libertăţi cu el. El era dur, numai vigoare şi muşchi. Curbele trupului ei se pliau pe bărbăţia lui. Îi plăcea asprimea bărbii de pe faţa lui, gustul gurii lui, mirosul pielii lui. Era înfometată după masculinitatea lui.

Când îi ridică marginea bluzei, ea simţi, pe mijlocul gol, muşcătura rece, excitantă, a cataramei de metal a curelei lui. Mâinile lui se mişcară peste sâni modelând, mângâind, tachinând, trecându-şi apoi degetul mare peste sfârcuri şi făcându-le să se întărească de plăcere.

— Devon, murmură el aspru, când simţi reacţia sânilor ei prin cupa de mătase a sutienului. De ce faci situaţia aşa de dură?

Ea se retrase de lângă el, dându-se înapoi, de parcă el ar fi reprezentat ceva îngrozitor, ceea ce şi era. Destul de curios, el zâmbea.

— N-am spus asta în mod crud sau scabros. Am spus „dur” în sens de dificil.

— Ştiu ce-ai vrut să spui, zise ea fără suflu, neputând să-şi regăsească vocea în totalitate. Situaţia nu e doar dificilă, ci imposibilă. Ţi-am spus asta mai devreme. Acum, te rog, pleacă şi nu mă mai nelinişti din nou.

— Eşti deja neliniştită.

Ea îi urmări privirea îndreptată spre sânii umflaţi, definiţi atât de bine de materialul moale al bluzei. S-ar minţi atât pe ea însăşi cât şi pe el, dacă ar nega că îl doreşte. Aproape plângând, spuse:

— Te rog, pleacă.

— Devon, uită cum şi unde ne-am întâlnit. Gândeşte-te doar cum a fost când ne-am trezit în pat împreună şi ne-am îndreptat unul spre celălalt.

Ea îşi puse mâinile la urechi.

— Nu pot.

— De ce? O, obligă să-şi lase mâinile în jos, în lături. De ce, când a fost atât de al naibii de bine, nu vrei să-ţi permiţi să-ţi aminteşti?

— Nu-ţi datorez nici o explicaţie.

— Pe naiba, nu, spuse el cu voce joasă şi mândră. Sărutul pe care mi l-ai dat acum transformă în minciună tot ce-mi spui. Ţi-e foame de mine. Eşti tot atât de înfometată pe cât sunt şi eu de tine. Cred că asta îmi dă dreptul la o explicaţie.

Argumentele lui incisive, combinate cu atracţia lui, îi slăbeau hotărârea. Eliberându-şi mâinile dintr-ale lui şi izbucnind, strigă:

— Nu pot să te mai văd. Niciodată. Acum, te rog, pleacă.

Lucky schimbă tactica. Băgându-şi degetele mari în cureaua pantalonilor, luă o poziţie aplecată, cu trupul puţin descentrat. Cu aroganţă, îşi lăsă capul într-o parte.

— Bun, spre binele discuţiei noastre, să zicem că sărutările pe care le-am împărtăşit nu ne-au lăsat pe amândoi aproape fără simţire. Să zicem că sângele tău nu curge acum fierbinte şi gros. Să uităm toate astea şi să ne îndreptăm atenţia asupra problemei mele, adică a celeilalte probleme pe care o am, în afară de cea care te priveşte. Hai să discutăm cât de mare nevoie am de tine pentru alibiul meu.

Ea clătina din cap cu mult înainte ca el să fi terminat, mai întâi ca să nege reacţia ei fizică faţă de el, apoi ca să refuze ideea de a depune mărturie în faţa autorităţilor în favoarea lui.

— Nimeni nu poate şti că am petrecut noaptea cu tine, spuse ea hotărâtă. Nimeni. Ai înţeles? Şi nu pot face din asta o chestiune publică.

Înfrigurarea ei, temporar înlăturată de îmbrăţişarea lor, îi reveni. Îşi trecu mâinile în sus şi în jos de-a lungul braţelor, ca pentru a-şi reface circulaţia.

— Nu poţi să scapi de această acuzaţie de incendiere folosind o nenorocită frivolitate a mea. N-o s-o fac, deşi îmi pare foarte rău că ai necazuri.

— Mai mult decât doar necazuri, Devon. Tipii ăştia de la poliţia federală sunt al naibii de severi.

— Ce dovezi au împotriva ta?

— Subţiri şi circumstanţiale, recunoscu el. N-am să fiu niciodată condamnat, dar nu cred că aş putea face rost de suma necesară pentru cauţiune. Nu mă încântă ideea de a merge la închisoare nici măcar pentru o perioadă scurtă de timp, mai ales pentru ceea ce nu am făcut. Nu-mi place nici ideea de a fi acuzat de o crimă importantă. Familia mea, afacerea noastră, ar suferi o daună ireparabilă dintr-o asemenea treabă. Blând, el o apucă de umeri din nou, zicându-i: Devon, fii rezonabilă în legătură cu asta. Trebuie să mă ajuţi.

— Nu, nu trebuie. Nu mă poţi forţa.

— N-ar trebui s-o fac. De ce nu vrei să te arăţi aşa cum ar face orice persoană decentă?

— Nu pot!

— Spune-mi de ce?

— Nu pot!

— De ce?

— Pentru că sunt căsătorită!

10

— E căsătorită.

Cele două cuvinte fatale pentru Lucky stârneau un ecou la fel de sinistru ca un dangăt funebru. Aşezat la barul din bucătăria micului apartament al Tanyei şi al lui Chase, el privea, pierdut, în ceaşca de cafea pe care i-o preparase cumnata sa.

Sosise la complexul lor de apartamente, în zori. Ignorând ora matinală, bătuse la uşa lor şi îi scosese din pat, părul lui zburlit şi barba crescută alungându-le supărarea că i-a trezit atât de devreme.

În afară că arăta nebărbierit şi că avea nevoie de o masă caldă şi de douăsprezece ore de somn, Lucky avea părul răvăşit de vânt din cauza drumului de la Dallas, distanţă de peste cincizeci de kilometri, cu maşina decapotată, cu o viteză la care nici nu voia să se gândească şi ar fi preferat să nu o ştie. Şuviţe de păr blond închis îi atârnau pe frunte ca nişte paie.

Familia fusese îngrijorată în legătură cu lipsa lui de ieri dimineaţă. Ultima care îl văzuse fusese Sage. După afirmaţiile ei, plecase de acasă îmbrăcat pe jumătate, în mare goană şi fără nici o explicaţie.

Acum trebuiră să treacă mai multe momente înainte ca Chase să repete informaţia tăioasă a fratelui său.

— E căsătorită?

— Căsătorită. Ştii cum, cu toate formele, cu nuntă.

Tanya, după ce turnă încă o ceaşcă de cafea soţului şi ei înseşi, se aşeză pe un scaun la bar.

— De unde ştii, Lucky?

— Mi-a spus ea. După un sărut prelung, umed, se gândi el, plin de amărăciune.

— Ai găsit-o, în cele din urmă?

— Ieri.

— Unde?

— La Dallas.

— Cum o cheamă?

— Devon Haines.

— Îmi sună cunoscut.

— Ai citit probabil rubrica ei din ziar.

— Sigur! exclamă Chase, bătând cu pumnul în bar. Devon Haines.

— Am dat întâmplător peste semnătura ei însoţită de o fotografie, în ziarul de ieri.

Lucky le relată restul poveştii, trecând peste aspectele personale şi peste orele furtunoase petrecute într-o popicărie şi într-un hambar - ca să aibă ceva în care să lovească fără grijă - după întâlnirea cu ea şi până când se hotărâse să revină acasă.

— Doamna nu voise să fie găsită, spuse el. Când am găsit-o, a refuzat să coopereze, spunându-mi că nu vrea, că nu poate să fie alibiul meu. Acum, ştiu de ce.

Cafeaua era foarte fierbinte, dar el o dădu pe gât, de parcă ceaşca ar fi fost un pahar cu whisky. Tanya se ridică în tăcere ca să i-o umple din nou.

— L-ai întâlnit pe soţul ei? voi să afle Chase.

— Nu.

— Era acolo?

— Nu.

— Unde era?

— Nu ştiu.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Dacă e căsătorită, cum de s-a culcat cu tine?

— Nici asta nu ştiu. Cine naiba poate să înţeleagă ce se petrece în mintea unei femei?

Furios, Lucky se dădu jos de pe scaunul de bar şi începu să umble în lungul bucătăriei.

— Asta-i o situaţie pe care n-am întâlnit-o niciodată. N-am nici o experienţă în sensul ăsta şi sunt în încurcătură. Se opri din mers pentru a se adresa auditorilor. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu pretind că sunt un înger, mărturisesc că am făcut multe nebunii cu femeile.

— Nu cred că cineva ar putea nega asta.

Chase aruncă o privire jenată spre soţia sa. Dragostea pentru Tanya McDaniel potolise considerabil nebuniile fostei stele a rodeo-ului.

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să nu discutăm escapadele noastre în faţa Tanyei.

— Nu escapadele astea sunt problema, spuse cu iritare Lucky. Tanya ştie ce pramatie ai fost, înainte de apariţia ei. Problema este că, în ciuda tuturor aventurilor mele, nu m-am culcat niciodată cu o femeie măritată. În privinţa asta, am tras o linie.

Fără să se gândească, îşi frecă stomacul de parcă însăşi ideea adulterului îi făcea greaţă.

— N-am ieşit nici măcar cu o femeie divorţată, până când actele finale deveneau cu adevărat finale. Aşa că dama asta, spuse el ireverenţios, îndreptând degetul arătător în direcţia vagă a Dallas-ului, nu numai că m-a păcălit cu un nume fals, dar m-a şmecherit să fac un lucru pe care, deşi pare demodat, îl consider greşit din punct de vedere moral.

Se întoarse la scaunul lui şi se trânti supărat pe perna acestuia. Contemplă spaţiul din apropiere cu ochi pierduţi, fără să vadă.

— Lucky, se aventură Chase, după o destul de lungă perioadă de tăcere, ce ai de gând să faci?

— Probabil vreo zece sau douăzeci de ani pentru incendiere intenţionată.

— Nu spune una ca asta! ţipă Tanya. Nu poţi să fii închis pentru ceea ce n-ai făcut.

— Tu ştii ce-am vrut să spun, Lucky, zise Chase. Nu poţi s-o laşi să scape aşa uşor. Şi ea s-a distrat, aşa că poate al naibii de bine să suporte şi consecinţele.

— Am folosit argumentul ăsta.

— Şi?

— N-am obţinut nimic.

— Fă apel la decenţa ei umană, fundamentală.

— Am făcut şi asta. N-am mişcat-o nici o iotă. Dacă îşi înşeală bărbatul, mă îndoiesc că are un simţ al decenţei. Deşi, adăugă el mormăind, la început a părut destul de decentă.

— Păi, în cel mai rău caz, Pat Bush ar putea să-i trimită o citaţie.

— Ca să apară în faţa unui juriu federal, oftă Lucky şi îşi băgă, istovit, vârful degetelor în scobitura ochilor care aveau cearcăne de oboseală. Speram să nu ajungem chiar atât de departe. Cu afacerile care merg atât de prost... îşi lăsă mâinile în jos şi se uită la fratele său. Îmi pare rău, Chase. De data asta, am scrântit-o de-a binelea. Şi cel mai rău din toate e că trag în jos, după mine, *Compania de Foraj Tyler*, pe tine şi pe toţi ceilalţi.

Chase se ridică de pe scaunul de bar şi îl lovi cu dragoste între omoplaţi pe fratele lui mai tânăr.

— Pielea ta are mai mare valoare pentru mine decît întreprinderea. Mă îngrijorează tipul care a dat, de fapt, foc. Ce o avea de gând bastardul să facă,

după asta? Se uită la ceasul de perete. Cred că ar fi mai bine să mă duc pe acolo şi să am grijă de investigatorii ăia.

— Vin şi eu mai târziu.

— Tu ia-ţi ziua liberă.

— Cine spune asta?

— Eu o spun.

— Tu nu eşti şeful meu.

— Astăzi sunt.

Jucaseră acest joc universal între fraţi de când fuseseră destul de mari ca să poată vorbi. Lucky capitulă mai repede ca oricând.

Chase zise:

— Arăţi ca dracu'. Stai acasă astăzi. Dormi. Întorcându-se, se îndreptă spre dormitor. Dacă pleci înainte ca eu să ies de sub duş, ne vedem mai târziu, în cursul zilei.

După ce plecase Chase, Tanya îi zâmbi cumnatului ei.

— Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun?

— Nimic, răspunse el, ridicîndu-se în picioare. Totuşi, îţi mulţumesc. La uşa de intrare a apartamentului, o îmbrăţişa. Ar trebui să iau exemplul fratelui meu, să-mi găsesc o femeie ca tine, să mă căsătoresc cu ea şi să nu mai umblu din floare-n floare. Problema este că tu ai fost luată şi nu a mai rămas nici o damă cumsecade.

Râzând, ea îl împinse în lături.

— Lucky, mă îndoiesc în mod serios că vei cuceri o femeie dacă te vei referi la ea ca la o damă.

El zâmbi, dar în spatele zâmbetului era mai multă tristeţe decât veselie. Ochii lui albaştri erau obosiţi, şterşi şi nedumeriţi.

— Tanya, de ce crezi că o femeie măritată refuză la început să împartă o cameră de motel cu un străin, pentru ca apoi să-l lase să facă dragoste cu ea?

— Se întîmplă tot timpul asemenea lucruri, Lucky. Tu nu citeşti statisticile?

— Ştiu, dar... El îi măsură încruntarea îngrijorată. Ştiu că, probabil, te simţi jenată să discuţi cu mine despre treaba asta, dar mă simt ca un netrebnic când discut cu un bărbat, chiar şi cu Chase. Vrei să mă asculţi? Te rog!

— Desigur.

El ezită doar un moment, apoi zise:

— Devon nu era tipul de femeie care să agaţe un străin şi să se culce cu el. Am fost cu numeroase femei care fac asta în mod obişnuit, dar ea era altfel.

— Cum aşa?

— În toate felurile. Ca aparenţă. În atitudine. În acţiuni. Clătină din cap, uimit. De ce şi-ar asuma un risc atât de ameninţător? Nu putea să ştie dacă nu eram un psihopat, dacă nu aveam o boală venerică sau Dumnezeu ştie ce altceva. E căsătorită. Ea şi soţul ei o duc bine. Are o carieră reuşită. De ce ar

risca toate astea? Şi dacă are curajul s-o facă, atunci de ce să i se facă scârbă după aceea?

— Nu ştiu, Lucky, spuse Tanya, cu reală părere de rău că nu-i putea da un răspuns. Nu-mi pot imagina să-i fiu necredincioasă lui Chase. Nu-mi pot închipui nici măcar să fiu tentată s-o fac.

El îşi micşoră ochii, concentrându-se.

— Eu nu cred că ea plănuise chestia asta. Nu acţiona ca şi când ar fi avut de gând s-o facă. De fapt, a încercat tot ce a putut, ca să evite. E aproape o militantă în feminismul ei, se ia la ceartă cu tiparele sexuale, chestii din astea. Nu e nicidecum provocatoare. Se opri, alegându-şi cuvintele ca să i-o descrie Tanyei pe Devon Haines.

— Ştii, e bine făcută în ansamblu. Se îmbracă în mod corespunzător. Pare să ţină sub control orice situaţie. Desigur, n-aş putea s-o numesc uşuratică.

Scoase un oftat, arătând cât de adâncă este confuzia lui.

— Nu-i capricioasă. Şi nu m-a sedus ea, dar nici viceversa. Vreau să spun că, pur şi simplu, s-a întâmplat. Eram amândoi pe jumătate adormiţi şi, cumva, ne-am apropiat unul de celălalt şi am început să o ating, s-o sărut şi ea a început să răspundă şi, înainte de a ne da seama, eram... ştii tu.

În timpul discursului lui, Tanya îl urmărise cu atenţie.

— Lucky, întrebă ea blând, ce te deranjează cel mai mult? Faptul că refuză să se prezinte să te disculpe? Sau faptul că e căsătorită?

El îşi ridică puţin bărbia brusc.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toată săptămâna trecută ai fost obsedat să afli cine e femeia aceasta şi unde locuieşte.

— Pentru că e alibiul meu.

— Eşti sigur că ăsta-i singurul motiv?

— Da. La naiba, da. Întinse mâna spre clanţă şi deschise uşa. Ascultă, Tanya, nu vreau ca tu sau oricine altcineva să aibă vreo idee romantică despre ea.

— Înţeleg.

— Vorbesc serios.

— Am priceput.

— Asta-i. Ea e alibiul meu. Punct. Stând în deschizătura uşii, făcu un gest de arbitru, cu mâinile. Atunci se lovi cu încheieturile degetelor de uşorul uşii.

— Au! La naiba! Lingându-şi un deget, adăugă: În plus, după cum reiese, e căsătorită.

Câteva momente mai târziu, Chase, frecându-şi părul negru cu un prosop şi cu altul în jurul mijlocului, veni lângă Tanya. Ea stătea în uşă, urmărind cum stopurile maşinii lui Lucky dispăreau după primul colţ.

— Ce era cu toate ţipetele alea? întrebă el.

— Lucky era, spuse ea închizând uşa. Nega cu hotărâre că femeia asta ar însemna altceva pentru el, decât un alibi.

— El crede oare că tu eşti tare de urechi?

Ea râse.

— Nu, dar cred că el este.

— Poftim?

— Nu-şi aude inima.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nici nu trebuie, răspunse ea jenată. Eşti bărbat.

— Ştii, micul tău zâmbet secret mă înnebuneşte. Mă excită al naibii de tare.

— Ştiu, şopti ea, mişcându-se lângă el, seducătoare. De ce crezi că-l afişez atât de des?

Chase lăsă să-i cadă ambele prosoape şi o purtă în dormitor. O jumătate de oră mai tîrziu, păturile erau încurcate în jurul trupurilor lor goale, dar nici unul dintre ei nu observa şi nu le păsa. Erau satisfăcuţi. În timp ce Tanya era culcată pe spate, cu ochii închişi, Chase îi mângâia leneş sânii care aveau urmele slabe, roşietice, ale dragostei recente.

— Îmi pare rău de Lucky, remarcă ea, visătoare.

— Şi mie. S-a băgat într-o mare încurcătură.

— Eu mă refer strict la incendiu. Într-un fel sau altul, el va fi disculpat. Ăsta s-ar putea să fie un episod nefericit în viaţa lui, dar asta va fi tot.

— Atunci, de ce-ţi pare rău pentru el?

Ea deschise ochii şi se uită la soţul ei, întinzându-şi mâna iubitoare ca să-i ia de pe frunte şuviţele umede de păr.

— Eu cred că întâlnirea lui cu femeia aceea, Haines, a avut asupra lui un impact mai mare decât vrea el să recunoască. Şi chiar dacă ar recunoaşte asta, în public sau faţă de el însuşi, nu poate face nimic în această privinţă. S-a terminat înainte de a începe.

— Explică-mi ce s-a terminat?

Ea ridică din umeri.

— Presupun că era o legătură serioasă.

— O legătură serioasă? Cu o femeie? La fratele meu?

Râzând, Chase se răsturnă pe spate.

Tanya se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Crezi că noţiunea e chiar atât de ridicolă?

— Atâta timp cât pe planeta Pământ mai există mai mult decât o singură femeie în viaţă, Lucky nu va fi niciodată credincios doar uneia.

— Cred că eşti nedrept cu el. E mai sensibil decât crezi tu. Şi poate fi foarte loial.

— A, sunt de acord. Poate fi foarte loial faţă de mai multe femei în acelaşi timp. Sub vorbele sale serioase, i se simţea ironia. Ţi-am spus vreodată cum şi-a căpătat Lucky porecla?

— Dacă mă gîndesc bine, nu.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum a ajuns un James Lawrence să fie poreclit Lucky?

— Mi s-a părut ceva normal. De când te-am cunoscut, aşa te-am auzit strigându-l, pe tine şi pe toţi ceilalţi.

Punându-şi ambele mâini sub cap, Chase râse moale.

— Eu eram în clasa a zecea. El era într-a noua, avea vreo paisprezece ani, cred. Era fata aia, o femeie de fapt, de vreo douăzeci de ani, care locuia în Kilgore. Ca să spunem direct, era o curvă. Se străduia să arate a curvă. Părea mereu gata să facă dragoste. Se îmbrăca în aşa fel încât să evidenţieze ce avea. Îi ţinea pe toţi băieţii din mai multe comitate în permanentă excitaţie, dar niciodată nu livra marfa.

Aşa că, într-o noapte, eu şi câţiva prieteni am hotărât să luăm o maşină - nu aveam dreptul legal să conducem încă - şi să plecăm la Kilgore ca să o vedem pe fata aia. Lucky s-a rugat să vină cu noi. În cele din urmă, am acceptat, după ce ne-a ameninţat că ne dezvăluie părinţilor planurile.

Am plecat. După ce ne-am învârtit cu maşina vreo oră prin Kilgore, am găsit-o. Era într-o popicărie locală. Cu toţii am privit-o, până ne-au ieşit ochii şi ne atârna limba. Dar Lucky a fost singurul care şi-a făcut curaj să-i vorbească. Al naibii să fiu dacă păcătosul nu a reuşit, cu vorbe meşteşugite, să intre în maşina ei şi apoi în casă.

Rămaşi cu gura căscată, i-am urmărit acolo. A rămas înăuntru vreo două ore. Cel care subtilizase maşina familiei sale, intrase în panică şi dorea să ajungă înapoi în Milton Point, înainte ca părinţii lui să-i descopere lipsa. În cele din urmă, el începu să claxoneze. Când Lucky ieşi afară, pe uşa din dos, îşi aranja cămaşa în pantaloni şi avea pe faţă zâmbetul lui mulţumit de sine.

Eram al naibii de furios că fratele meu mai mic a reuşit să facă ceea ce atâţia alţii încercaseră şi eşuaseră. I-am zis: „Nu mai rânji, mic bastard. Ai avut noroc, asta-i tot”. „Atunci spune-mi Lucky”, a zis el, cu acelaşi zâmbet înfumurat.

Tanya încerca să pară uimită, deşi abia îşi reţinea râsul.

— Amândoi sunteţi incorigibili. Cum le-aţi explicat noua poreclă părinţilor voştri?

— Am uitat acum cu ce explicaţie am venit. Oricum, din noaptea aceea, numele s-a lipit de el. A devenit Lucky pentru toată lumea.

Tanya oftă, lăsându-şi capul pe pieptul păros al lui Chase, amintindu-şi cu tristeţe că ea îl determinase să spună povestea.

— Nu cred că se simte prea norocos în ultima vreme.

— Nu, fu de acord Chase. Înconjurînd-o cu braţele, o ţinu strâns. Eu, însă, sunt.

●

Devon avea de citit maldăre de materiale documentare, zeci de reviste de răsfoit şi mii de cuvinte de scris, dar nu se putea concentra la nimic altceva decât la întâlnirea cu Lucky din seara precedentă.

În mintea ei, continua să-i vadă faţa aşa cum arătase când îi spusese că era căsătorită. Expresia lui fusese un amestec de incredibilitate şi furie. Ochii lui, la început stupefiaţi, se răciseră treptat, până căpătaseră acea privire rece, dură, sub care ea tremura doar aducându-şi aminte de ea.

Simţindu-se neliniştită, ea părăsi spaţiul închis al biroului şi o porni de-a lungul sălii mari, spre locul automatelor. Neatentă, băgă monedele necesare în aparatul cu băuturi reci. Banii căzură în cutia ascunsă, cu un ecou metalic care suna la fel de gol cum se simţea şi ea. Colegii îi vorbiră când ea trecu pe lângă mesele lor, la întoarcere. Se prefăcu însă că nu-i aude.

— Hei, Devon, ce s-a întîmplat cu tipul ăla mare, blond, de ieri?

Ignorând întrebarea aceasta, ea închise în urma ei uşa biroului, ca să descurajeze întreruperile, şi se întoarse la masa ei de lucru, punând deoparte băutura rece. De fapt, nu-i fusese sete. Obţinerea băuturii fusese doar o încercare de a-şi abate gândurile care o bântuiau.

— Sunt căsătorită.

Aplecându-şi capul peste birou şi ţinându-l între mâini, repetă întruna:

— Sunt căsătorită. Sunt căsătorită.

Şi totuşi, nu era. Aprobarea fusese semnată. Judecătorul o declarase măritată. Totul era oficial. Din punctul de vedere al legilor statului suveran Texas, ea era căsătorită.

— Dar nu sunt, şopti ea cu frustrare.

Era o căsătorie din care putea ieşi cu uşurinţă. Avea, desigur, motive să ceară anularea. Oricine ar audia cazul, ar fi de partea ei. Nici o persoană care ar cunoaşte faptele, n-ar condamna-o.

Ea, Devon Haines, şi numai ea stătea în calea propriei eliberări dintr-o căsătorie care nu era altceva decât o bucată de hârtie. Dar aşa trebuia să procedeze. Ea intrase în problema asta cu ambii ochi deschişi. Indiferent dacă era sau nu o hotărâre proastă, trebuia să se obişnuiască cu ea.

Lucky Tyler nu cunoştea condiţiile statutului ei matrimonial. Probabil că nu i-ar păsa. El o condamna că era o femeie măritată necredincioasă, care îl păcălise să împartă o noapte de păcat şi acum nu voia să plătească preţul cuvenit. Nu exista nici un mod de a-l ajuta, fără să se primejduiască, atât pe ea cât şi pe soţul ei.

Văzuse dispreţul în ochii lui Lucky. Ar fi putut să-l risipească dându-i câteva explicaţii simple, dar a tăcut.

El nu şi-a dat seama de adevăr.

Când a pătruns-o, nu şi-a dat seama de tensiunea bruscă a trupului ei. A luat-o probabil drept pasiune, nu durere. A interpretat greşit răsuflarea ei bruscă, gâfâită. Sărutările lui anterioare o pregătiseră destul de bine să-l primească. Era atât de umedă, dar el nu observase cât era de lipicioasă.

Când el pătrunsese deja adânc în ea şi se mişca, era prea târziu să se mai gândească la urmările a ceea ce făcea. La fel ca şi el, uitase totul în afară de senzaţiile ondulatoare, depline, care îi copleşiseră.

Era bucuroasă că adevărul alarmant fusese dominat de erotism. Dacă ar fi ştiut că era virgină, situaţia cam neclară ar fi putut deveni tulburătoare. Apoi ar fi dorit din tot sufletul ca el să ştie adevărul.

Amintirile dragostei pe care o făcuseră îi provocau o durere dulce-amară în suflet. Se minuna de ea, se bucura de plăcerea ei şi deplângea cât fusese de scurtă.

Brusc, uşa biroului ei se deschise larg.

— Ai cerut să vezi articolul ăsta, când îl termină redactorul de serviciu.

Ea înălţă capul şi îşi şterse lacrimile de pe obraji, întinzând mâna după hârtii.

— Da, mulţumesc, îi spuse ea studentului.

— Spune, te simţi bine?

— Da, sunt bine.

— Sigur?

Ea îi zâmbi cu ochii umezi şi îl linişti, înainte de a ieşi. Mila de ea însăşi era o emoţie în faţa căreia nu voia să capituleze. Ea se bucurase de dragostea mândră, dar tandră, a lui Lucky. Pentru că în acea seară, mai mult ca în celelalte seri, simţise nevoia disperată să fie iubită.

Dar nu era oare o ironie a soartei că tocmai în braţele unui străin zărise ceea ce putea fi... ceea ce trebuia să fie... şi nu era?

●

— Lucky!

El mârâi şi îşi acoperi cu perna capul zburlit. I se smulse imediat perna din mână.

— Pleacă! mormăi el.

— Vrei, te rog, să te trezeşti şi să-i spui femeii ăsteia sa nu mai sune?

El se întoarse pe spate şi clipi ca s-o poată vedea pe sora lui enervată. Stătea lângă patul lui, uitându-se urât la el, cu o stare de spirit la fel de încordată ca şi bretelele înguste ale costumului ei de baie.

— Care femeie? întrebă el cu speranţă, întinzând mâna după receptorul telefonului de pe noptiera lui.

— Susan Young.

Dacă telefonul s-ar fi transformat brusc într-o cobra gata să atace, n-ar fi putut să-şi retragă mâna mai repede.

Sage, cu o exasperare supremă, puse în priză aparatul pe care el îl deconectase anterior, ridică receptorul şi, fără să se preocupe să acopere difuzorul, spuse:

— A devenit o pacoste cu telefoanele ei din oră-n oră, de două zile încoace. Vrei, te rog, să vorbeşti cu ea ca să pot face plajă în linişte?

Ea îi aruncă receptorul. El îl prinse pe pieptul gol, apoi şopti „puştoaică” şi îl ridică la ureche.

— Susan, zise el cu o voce care ar fi topit untul la câţiva metri distanţă, ce mai faci? îţi mulţumesc că m-ai sunat. Tocmai mă gândeam la tine.

Sage îşi băgă arătătorul în gura deschisă, mimând că i se face greaţă, apoi se aşeză pe marginea saltelei, ascultând fără jenă convorbirea fratelui ei.

Temperamentul lui era, în cel mai bun caz, iritabil, dar pe ea n-o intimida încruntarea lui formidabilă.

— Ce s-a întâmplat? spuse el în receptor.

El ascultă un moment, apoi interveni în diatriba lui Susan.

— Ştiu că n-am fost de găsit şi n-am sunat, dar am vrut să te protejez de toată afacerea asta.

— Dacă ea înghite asta, nu e doar nesinceră, e şi proastă.

Lucky îi aruncă surorii lui o privire ameninţătoare.

— Până când nu se termină totul, am considerat că nu trebuie să ne vedem. N-am vrut să te amestec... Da, ştiu ce te-ai oferit să le spui, dar... Mai ascultă un timp. Susan, nu te pot lăsa să faci una ca asta, am o părere prea bună despre tine.

— Ah, te rog, gemu Sage. Ce s-a oferit să facă? Să se culce cu federalii?

Fără să ţină seama de vorbele sarcastice ale surorii sale, Lucky spuse:

— Acordă-mi o oră... Promit. Am să fiu acolo într-o oră.

Gânditor, puse jos receptorul şi continuă să se uite fix la el, până când Sage vorbi.

— Ei? Despre ce era vorba?

— Nu-i treaba ta. Vrei să fii aşa amabilă să te ridici de pe patul meu ca să mă pot scula şi îmbrăca?

— Ce juvenil! Doar te-am mai văzut în şort.

— Pentru informaţia ta, Domnişoară Sofisticată, m-am culcat venind direct de la duş şi sunt gol puşcă, sub cearceaf. Acum, dacă nu vrei să fii educată, ieşi naibii de aici. I-am spus lui Susan că am să fiu la ea acasă peste o oră.

— Zău? spuse Sage, simţindu-se jignită. Crezi că am trăit într-o peşteră? Goliciunea bărbătească nu mă şochează şi nu mă ofensează. Ştiu cum arată toate părţile corpului şi cum acţionează.

Lucky se încruntă văzând îmbrăcămintea ei sumară.

— Ascultă, tânără doamnă, aştept să te comporţi într-o manieră potrivită unei doamne, când e vorba de sexul opus, spuse el cu seriozitate.

— Ha! Ţi-ai găsit cine vorbeşte. Tu te porţi ca un domn?

— Tu te învârţi în jurul tinerilor armăsari îmbrăcată aşa? întrebă el, arătând din cap spre costumul ei de baie.

— Dar tu caşti gura la femei în costum de baie.

— Ei şi? Ăsta-i un prerogativ al bărbaţilor.

— Pe dracu'! exclamă Sage. Asta-i o atitudine duplicitară.

Imaginea lui Devon ieşind din piscină, strângându-şi părul ud cu ambele mâini, acoperită doar în spate şi în faţă cu triunghiuri de material de un bronz metalic, cu sânii goi, grei, strălucind, cu mărgelele sclipitoare din picături de apă, îi stăruia în minte.

Sage avea dreptate. El căscase gura la femei şi avea o atitudine duplicitară. Dar asta nu-i împiedica trupul să reacţioneze la imaginea mentală atrăgătoare.

— Trebuie să pleci acum, spuse el cu o voce atât de scăzută, încât sună ca un geamăt.

— În ultima vreme, eşti aşa de ursuz!

Ea părăsi patul şi se îndreptă spre uşă. Totuşi, se opri brusc şi se întoarse cu o expresie care nu mai era nervoasă, ci plină de simpatie.

— Chase a venit la prânz să te caute. Mama şi cu mine i-am spus că dormi. A spus să nu te trezim, că ai nevoie de odihnă. El, ne-a zis că femeia aia, Haines... Lucky, îmi pare rău.

În ciuda stării lui proaste de spirit, el îi făcu semn cu ochiul.

— Mulţumesc, puştoaico. Apreciez preocuparea ta.

De îndată ce Sage închise uşa, el ieşi de sub cearceaf şi se duse la dulap. Îi trebui mult timp ca să se îmbrace, pentru că adesea se trezea stând nemişcat şi privind aiurea, sau uitând ce voise să ia, sau întrebându-se ce anume căuta într-un sertar. Mintea lui zbura mereu la Devon. La naiba, tot mai dorea să o vadă.

Dar acum trebuia să se ducă la Susan. După ce o evitase şi îi refuzase propunerea absurdă de a se căsători, timp de peste o săptămână, recunoscu faptul că nu mai putea amâna să se ocupe de treaba asta.

— Doamne, mi-e groază, îşi mormăi sieşi, când părăsi, în cele din urmă, dormitorul şi o luă în jos, pe scară. Abia mai târziu îşi dădu seama cât de justificată fusese groaza lui.

11

S-a întâmplat de parcă îl aşteptase.

Devon nu reacţiona cu atâta surprindere pe cât se aşteptase el. Maşina ei se opri lângă a lui, acolo unde era parcată, la trotuar, în faţa casei ei. Se uită la el un moment, expresia ei nedezvăluind mare lucru, înainte de a parca maşina pe alee.

Lucky ieşi din Mustang-ul lui şi porni spre uşa garajului care se deschisese automat pentru maşina lui Devon. Se întâlniră pe alee. Era clar că ea venise direct de la serviciu. Era îmbrăcată într-un taior, ţinându-şi în mână jacheta. În cealaltă mână avea o cutie mare, plată, de pizza.

— Bună, zise el cu o expresie solemnă.

— Bună.

— Eu... El se mişcă pe picioare şi se uită în sus la norii de furtună care întunecau cerul. Soţul tău e acasă?

— Nu.

— Nu vreau să-ţi fac greutăţi mai multe decât e necesar.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Îşi strânse buzele şi spuse printre dinţi: La naiba, trebuie să mă ajuţi, Devon.

Ea se uită îngrijorată în jur, ca şi când nişte ochi iscoditori ar fi putut-o vedea din celelalte case din zonă. În cele din urmă, aprobă scurt din cap.

— Hai înăuntru.

Ea îl conduse prin garaj, lăsă în jos uşa apăsând butonul din perete şi îi ceru să ţină pizza, în timp ce descuie uşa bucătăriei. El o urmă înăuntru şi puse pizza pe tejgheaua de bucătărie cu faianţă albă. Apăsă alt buton. Se aprinse o lumină rece, albastră, fluorescentă.

— Mă întorc într-un minut.

Ea dispăru pe coridor. Lucky se duse la fereastra care dădea spre curtea din spate. Începuse ploaia. Picături mari dansau pe apa din piscină şi plescăiau pe marginea acesteia. Erau picături atât de grele, încât aplecau frunzele plantelor. Un fulger împărţi cerul în două, chiar deasupra orizontului. Câteva momente mai târziu, fu urmat de un tunet ca de tobă.

— Ţi-e foame?

El se întoarse. Ea intrase în bucătărie, în spatele lui, se schimbase între timp într-o pereche de jeanşi vechi, un pulover larg şi o pereche de mocasini moi de piele. Părul părea periat de curând. Fără armura costumului ei, arăta mai tânără, mai vulnerabilă.

— Bănuiesc. Nu m-am gândit la asta.

— Îţi place pizza cu ardei graşi?

— Sigur.

— Dă-mi răgaz un minut să fac o salată.

Lucky era uimit. Oare îl invita să rămână la cină? Se aşteptase ca ea să-i trântească uşa-n nas - dacă i-ar fi deschis-o. Dacă l-ar fi întâlnit pe soţul ei de partea cealaltă a pragului, plănuia să întrebe de o adresă sau de altceva, la fel de ridicol.

Cum nu primise nici un răspuns după ce sunase la uşă, el hotărâse să aştepte să vadă cine va apărea primul şi să acţioneze în conformitate. Dar să fie invitat la cină, asta nu-i trecuse prin minte nici măcar ca o posibilitate. Ea

scosese verdeţuri de salată şi roşii din frigider şi rupea calm salata într-un castron. El zise:

— Nu pari surprinsă că mă vezi.

— Nici nu sunt.

El îşi propti şoldul de tejgheaua de lucru.

— Cum aşa?

— Ai spus că nu-l iei pe „nu” drept răspuns din partea unei femei. Îşi ridică ochii spre el. Eu te cred. Scuză-mă.

Îl dădu la o parte, se duse din nou la frigider şi scoase o sticlă de sos pentru salată şi, spre uimirea lui sporită, o sticlă cu vin roşu. I-o trecu lui, împreună cu un tirbuşon, pe care-l scoase dintr-un sertar.

— Vrei, te rog, s-o desfaci?

Uluit de calmul ei, Lucky scoase hârtia care sigila sticla de vin şi înşurubă tirbuşonul în dop. O urmări cum pune masa cu două tacâmuri. Puse mai multe felii de pizza în cuptorul cu microunde, ca să se încălzească.

— Pahare?

— Sub scrin.

El observă atunci două rânduri de pahare de vin cu picior, care atârnau în jos, pe un raft montat în afara scrinului. El scoase două şi turnă pentru fiecare câte un pahar de vin. Devon aprinse o lumânare, o aşeză în mijlocul mesei şi îi făcu semn spre un scaun.

Lucky se apropie de masă, aducând cu el cele două pahare cu vin şi sticla şi se aşeză pe scaunul pe care îi indicase ea. Ea se aşeză în partea opusă şi începu să-l servească cu salată din castronul mare. După ce ambele farfurii fură pline cu salată şi pizza, el se întinse peste masă şi îi apucă mâna, în timp ce ea voia să-şi ia paharul cu vin.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă el încordat.

— Ce vrei să spui?

— Ce se întâmplă dacă soţul tău vine acasă şi ne găseşte împărţind o cină la lumina luminării?

— Te-ar deranja?

— Al naibii de tare.

— Nu vine.

— Eşti sigură.

— Sunt sigură. Nu vine acasă în noaptea asta.

Ea îşi retrase mâna, îşi luă paharul şi sorbi din vin.

Amestecul de arome de oregan care-ţi lăsau gura apă, şi de brânză *mozzarella*, îi aminti lui Lucky că nu mâncase toată ziua. Luă o îmbucătură uriaşă de pizza şi o făcu să alunece în jos cu o înghiţitură de vin. Vinul nu era băutura pe care o prefera, dar părea potrivit să-l bei, când femeia care împărţea masa cu el avea părul de aceeaşi culoare, roşu închis.

— E bun, zise politicos.

— Mulţumesc.

— Faci deseori lucrul ăsta?

Ea muşcă dintr-o felie de pizza, trăgând de brânza care se întinse până se rupse, în cele din urmă.

— Ce anume? Să aduc pizza acasă pentru cină?

Lucky mestecă îmbucătura lui, înghiţi şi spuse cu o răbdare de care nu-şi dădea seama:

— Nu, te întreb dacă aduci bărbaţi la cină, când soţul tău nu e în oras.

— N-am zis că nu e în oraş. Am spus doar că nu vine acasă în noaptea asta.

Obosit de jocurile ei de cuvinte, îşi puse pumnii de ambele părţi ale farfuriei şi se uită urât la ea, până ce ea privi în sus la el.

— Faci deseori treaba asta?

Ea mai rezistă câteva momente înainte de a răspunde. În cele din urmă, încăpăţânarea ei se predă faţă de a lui.

— Tu eşti primul bărbat care a venit la cină în casa asta. Asta îţi satisface eul sau ce naiba te face să mă baţi la cap cu lucruri care nu te privesc?

— Da, mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Sunt flatat.

— Să nu fii. Am ştiut că n-ai să pleci fără să „discuţi” mai întâi. Mi-era foame.

Ea ridică din umeri, lăsându-l să-şi tragă singur concluziile.

— Cu siguranţă că nu e o încălcare a actului de căsătorie dacă doi adulţi împart între ei o pizza.

— Doar dacă aceiaşi doi adulţi n-au împărţit şi o pernă.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi reflectară privirea lucioasă a unui animal de noapte prins în farurile ce se reped asupra lui.

Pentru a-i mări uluirea, un trăsnet lovi în apropiere. După un zgomot ca pocnetul unui bici, toate luminile se stinseră, în afară de flacăra lumânării.

— Te simţi bine? întrebă Lucky, uimit de absenţa bruscă a luminii sterile, fluorescente.

— Sigur că sunt bine.

Dar nu arăta bine. Mâna ei, care se întindea spre paharul cu vin, tremura.

— Devon!

Din instinct, el se întinse peste masă şi îi prinse mâna. Era rece. O desfăcu în căldura mâinii lui. După ce îşi trecu degetul mare peste fiecare deget rece al ei, o aşeză în cupa palmei sale, mângâind-o evocator.

— Despre asta, Devon...

— Despre ce?

— Despre faptul că am împărţit perna, patul. Nu trebuie să fii îngrijorată de nimic. Ea înclină capul întrebătoare. Vreau să spun, de controlul naşterilor, sau aşa ceva. Am avut eu grijă de asta, nu ştiam dacă ţi-ai dat seama că...

— Da, da, mi-am dat, se bâlbâi ea. Mulţumesc. Te-ai comportat... Se opri şi înghiţi cu dificultate. Ai fost un perfect gentleman în legătură cu problema asta.

Zâmbetul lui strâmb avea o nuanţă de autodezaprobare.

— Dacă aş fi fost un perfect gentleman, nu te-aş fi urmărit, nu te-aş fi păcălit ca să intru în camera ta şi nu te-aş fi obligat să mă laşi să rămân peste noapte.

— Erai rănit. Apropo, cum merge rana de cuţit? Ea îşi lăsă privirea spre mijlocul lui.

— E-n regulă. Abia se mai vede.

— Aha!

El nu mai ştia în care moment al conversaţiei începuseră să vorbească în şoaptă. Era caraghios, într-adevăr, dar cumva topica, mediul şi starea de spirit cereau voci blânde, confidenţiale.

Realizară simultan că privirile lor păreau legate şi că el continua încă să-i mângâie palma. Vinovată, ea îşi retrase mâna din strânsoarea lui, deşi el nu voia s-o lase. Urmându-i exemplul, reîncepu să mănânce, dar îi trecuse pofta de mâncare, aceasta fiind înlocuită de foamea pe care o simţea faţă de ea.

Singurele zgomote din casa tăcută erau cele făcute de ploaia care cădea pe geamuri şi de tacâmurile lor ce atingeau farfuriile. Totuşi, dacă conştienţa sexuală şi dorinţele reprimate ar fi fost capabile să genereze sunete, zgomotele ar fi fost la fel de asurzitoare ca ale unei fanfare.

— Mai vrei pizza? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc.

— Salată?

El clătină din cap. În timp ce ea strângea de pe masă, el umplu amândouă paharele cu vin. Când ea reveni la masă, el observă imaginile reflectate pe geam. Era un portret de intimitate, un bărbat şi o femeie împărţind cina la lumina lumânării, Devon observă şi ea acelaşi lucru.

— Aparenţele pot fi amăgitoare.

— Da, zise ea blând.

După un moment, el spuse:

— Devon, am să-ţi spun direct totul. Nu mă cunoşti foarte bine, dar te asigur că nu obişnuiesc să vorbesc aşa direct cu o femeie.

— Nu-mi vine greu să înţeleg asta.

Ea zâmbi când ridică paharul la gură.

— Nu, cred că nu, spuse el bătăios. Lăsându-se pe spătarul scaunului, el contemplă flacăra lumânării prin conţinutul rubiniu al paharului său cu vin. Există fata aia din Milton Point pe care o întâlnesc de cîteva luni.

— Fii sigur că eu nu intenţionez să mă bag între tine şi prietena ta.

— Nu despre asta era vorba, zise el supărat.

— Atunci, de ce ai adus vorba despre asta?

— Pentru că tu trebuie să ştii de ea.

— Ce te face să crezi că mă interesează aventurile tale romantice?

— Aici nu-i vorba de romantism. Ascultă-mă doar, vrei? Apoi ai să vorbeşti şi tu. Ea dădu uşor din cap, în semn de asentiment. Tatăl fetei, continuă el, e mare şef la banca unde am făcut noi împrumutul.

— De asta te întâlneai cu ea?

El avu impresia că ea va fi dezamăgită dacă va zice da.

— Nu. Am început să mă întâlnesc cu Susan pentru că era una dintre puţinele femei disponibile în oraş, cu care nu mă culcasem încă.

Ea lăsă ochii în jos.

— Înţeleg.

— Ţi-am spus că o să-ţi vorbesc deschis, Devon.

— Şi eu apreciez onestitatea ta, răspunse ea răguşit. Continuă.

— Susan e al dracului de răsfăţată. E obişnuită să-l învârtă pe tatăl ei şi pe toţi ceilalţi în jurul degetului ei mic. E egoistă. Interesată numai de persoana ei.

El ar fi putut continua mult şi bine pe tema asta, dar simţi că prinsese esenţa personalităţii lui Susan şi nu voia să fie acuzat de exagerări.

— Oricum, continuă el, ea şi-a băgat în cap că vrea să fie doamna Lucky Tyler.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Sora mea zice că asta ar face-o mai distinsă.

— Lucrul ăsta e considerat o distincţie în Milton Point?

— De către unii! zise el ursuz.

— Înţeleg că nu eşti prea încântat de ideea de a te căsători cu ea.

— Nu e nici o şansă să mă însor cu ea, pentru nimic în lume.

— I-ai spus asta?

— De două ori.

— Se pare că nici ea nu-l acceptă pe „nu” drept răspuns.

Nervii lui nu mai rezistară. În bătaie de joc, zise:

— Îmi dau duhul aici, încercând să-ţi explic nişte lucruri şi tu îi tot dai înainte cu micile tale observaţii aberante.

— Intrigile tale romantice pot fi fascinante pentru unele femei, dar nu văd ce legătură am eu cu problemele tale cu Susan asta.

— Am să ajung şi acolo.

— Te rog.

— Săptămâna trecută, Susan s-a oferit să mintă în faţa autorităţilor spunând că ea s-a culcat cu mine în noaptea incendiului.

— În schimbul unei verighete, bănuiesc.

— Ai ghicit exact.

— La care tu ai spus... ?

— Nu i-am spus nimic, n-am luat-o în serios. Am crezut că, dacă nu-i dau atenţie, o să renunţe şi o să plece.

— N-ai avut un asemenea noroc?

— N-am avut un asemenea noroc. Azi m-a sunat şi a insistat să ne vedem.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-a ameninţat că o să spună o altă minciună. Doar că, de data asta, vrea să le spună că eu i-am relatat planul meu de a da foc garajului nostru pentru a folosi banii de la asigurări ca să plătesc împrumutul de la bancă.

— N-or s-o creadă niciodată.

— Pe naiba, n-or s-o creadă. După cum gândesc ei, ea va face un ultim sacrificiu. E gata să-şi strice reputaţia, făcând public faptul că s-a culcat cu mine.

— Şi s-a culcat?

El îşi dădu seama că ea regretă imediat că pusese întrebarea, chiar înainte de a o fi terminat. Asta îi dădea o rază de speranţă. Ei îi păsa suficient de el, ca să o facă să se întrebe despre alte iubite ale lui. S-ar putea oare să fie şi puţin geloasă?

— Nu, Devon. Nu m-am culcat niciodată cu ea. Jur.

Ochii lui îi sfredeleau adânc pe ai ei, încercând să-i imprime adevărul în minte. Următoarea ei întrebare arăta că fusese convinsă.

— Atunci, de ce eşti îngrijorat?

— Din multe cauze. Susan poate fi foarte convingătoare. La naiba, azi după-amiază, aproape că am crezut-o şi eu când a început să plângă şi să spună că nu mai poate păstra secretul ăsta urât.

„Nu pot trăi restul vieţii mele cu lucrul ăsta pe conştiinţă”, mi-a spus ea, sau ceva în genul ăsta. Vorbea de parcă era vorba de un fapt real, repetând mereu cât de nefericită am făcut-o încredinţându-i ei planul meu infam. Degetele lui Devon se mişcau absente, în sus şi în jos, pe piciorul paharului de vin, în timp ce se gândea la cele spuse de el.

— Presupun că singurul mod în care Susan ar fi din nou fericită ar fi dacă i-ai propune căsătoria, caz în care va uita că eşti incendiator.

— Ăsta era scopul ei, de fapt. Dacă am fi logodiţi oficial, ea ar schimba povestea ca să mă „apere”.

— Şi, în acelaşi timp, să apere afacerea voastră de faliment.

El aprobă trist din cap.

— N-am luat în seamă ameninţările ei, până azi. În după-amiaza asta, am văzut însă cât de periculoasă poate fi.

— Iadul e pavat cu intenţii bune...

— Mai ales că ar fi trebuit să iau cina cu ea în timp ce eram în pat cu tine.

Devon deschise gura, dar rămase mută.

— Când a aflat asta, i-a sărit muştarul. Sora mea, Sage, a încercat să mă avertizeze în privinţa lui Susan. Eu însă am râs şi am respins avertismentele ei. N-ar fi trebuit. Susan e prefăcută şi îndrăzneaţă, gata să meargă oricât de departe, ca să obţină ce vrea. Dar, la naiba cu propria mea piele. Fapt e că i-

am uşurat intenţia de a pune mâna pe mine şi, în acelaşi timp, de a-mi înjosi toată familia. Din pură ciudă, e gata să ne facă viaţa un iad. Poate că o să şi facă asta.

— În cazul când eu nu spun autorităţilor unde ai fost, de fapt, în noaptea incendiului, spuse Devon, lent.

— Aşa-i. Cu o asprime plină de emoţie, el adăugă: Dacă nu le spui că am făcut dragoste cu tine.

— Nu o numi aşa!

Vorbele lui Devon au fost şoptite, totuşi, cu o anumită implorare. Ea se ridică de pe scaun atât de repede, încât lovi cu şoldul în masă şi lumânarea se clătină.

Lucky îşi părăsi scaunul la fel de repede. Devon se aplecase peste masa de lucru, cu mâinile strânse pumn pe faianţa de pe margine. El merse în spatele ei şi, o fracţiune de secundă, se luptă cu vocea conştiinţei. N-ar trebui s-o atingă. Chiar ştiind asta, puse o mână pe masă alături de ea, iar cu al doilea braţ îi înconjură talia, apăsându-şi mâna pe stomacul ei şi îngropându-şi faţa în ceafa ei. Se desfată cu senzaţia mătăsoasă a părului ei pe buze.

— Asta a fost, Devon. Neagă până la ultima suflare, dacă îţi uşurează conştiinţa, dar asta nu va schimba cu nimic ceea ce s-a întâmplat.

— Lasă-mă în pace, gemu ea. Te rog!

— Ascultă-mă, spuse el cu emoţie. Nu mă aflu aici doar pentru a avea un alibi. Ştii asta. Ai ştiut-o şi ieri. Aş fi venit să te caut, indiferent dacă aveam sau nu neplăceri. Simţeam nevoia să te văd din nou. Şi tu ai vrut să mă vezi, la fel de mult ca şi mine. Nu-mi pasă de câte ori ai să negi lucrul ăsta. Eu ştiu că-i adevărat. Tu fugi de mine nu numai pentru că nu vrei să fii implicată într-un proces, ci fugi şi din cauza asta. El îşi trecu uşor mâna peste pântecele ei, peste începutul coapsei.

— Nu! Nu mă atinge în felul ăsta.

— De ce?

— Pentru că... pentru că...

— Pentru că te înnebuneşte la fel ca şi pe mine.

— Opreşte-te!

— Doar dacă-mi spui că am greşit în legătură cu ceea ce simţi. Spune-mi că am greşit, şi atunci mă opresc.

— Te rog. Lasă-mă în pace!

— Nu pot, mormăi el. Nu pot.

Ea întoarse capul spre umăr. El îl aplecă pe al lui. Gurile lor se întâlniră într-un sărut plin de dorinţă. Ea se răsuci în cercul braţelor lui, care o trăgeau spre el. Sprijinindu-şi mâinile pe şoldurile ei, îndrumându-le, o lipi de el.

Pe măsură ce pasiunea lui creştea, devenea tot mai furios pentru că ştia că-i era interzisă. În ciuda înclinaţiei lui de a nu se purta bine în timpul şcolii duminicale, o anumită educaţie spirituală pătrunsese în mintea lui tânără. Acea

instruire religioasă oficială, plus toate lecţiile de morală infiltrate de părinţii lui conştienţi, îi insuflaseră ideea că ăsta era un lucru rău, rău, rău.

Totuşi, nu se putea lipsi de sărutările ei, atâta vreme cât gura ei era caldă, dulce şi doritoare. Îşi spunea mereu că următorul sărut va fi ultimul, pentru totdeauna. Dar unul le atrăgea flămând pe următoarele.

— La naiba, Devon, stăpâneşte-te! Opreşte treaba asta. Opreşte-mă.

Era atât de obsedat de ea, încât fu cuprins de o dorinţă primară de a lupta pentru ea. Strângându-i capul între mâini, i-l aplecă drastic spre spate.

— Unde-i el? Unde-i amărâtul cu care eşti măritată? Unde era când călătoreai singură prin Texas-ul de Est? E nebun de-ţi dă un asemenea gen de libertate? E orb? De ce nu-i aici bastardul ăsta acum, ca să te apere de mine, să te apere de tine însăţi?

Lucky pusese întrebarea retoric. Nu se aştepta de fapt la un răspuns. De aceea fu şocat când ea îi strigă:

— E la închisoare! Lumina se aprinse brusc, din nou.

12

Lucky clipi de câteva ori. Observându-l, Devon îşi dădu seama că asta era atât din cauza şocului cât şi a strălucirii bruşte a tuburilor fluorescente de deasupra capului. Lumina goală era supărătoare şi nu era binevenită. Dezvăluia prea mult. Ea se strecură pe lângă Lucky şi masa de lucru şi stinse lumina. Se simţea mai bine doar cu strălucirea unei singure lumânări pe masă. O făcea să se simtă mai puţin expusă.

— Închisoare? El rămase pe loc, de parcă ghetele lui ar fi fost ţintuite pe podea.

— La închisoarea federală cu cea mai mică securitate din Texasul de Est. E doar la douăzeci şi cinci de kilometri de...

— Ştiu unde e.

— Fusesem acolo să-l văd şi eram în drum spre casă, când m-am hotărît să fac nişte cercetări pentru articol. M-am gândit că o tavernă dintr-un cartier mai puţin urban ar dovedi mai convingător teoria mea. După cum s-au petrecut lucrurile, am avut dreptate.

Asta era toată explicaţia de care avea nevoie. Cel puţin, asta era tot ce putea să afle. Ea nu-i va oferi o relatare amănunţită a vizitei la soţul ei, care o lăsase teribil de necăjită. Nu era treaba lui să ştie cât de distrugătoare fusese vizita.

Din pură întâmplare, Lucky Tyler se aflase la locul potrivit în momentul potrivit - sau la locul şi momentul nepotrivit, depinde de punctul de vedere al fiecăruia - ca să profite de starea ei sufletească foarte emoţionată.

— Pentru ce-i închis?

— Violarea secretelor interne în comerţ.

— Chiar a făcut aşa ceva?

— Desigur că nu! minţi ea. Crezi că m-aş mărita cu un criminal?

Ea, cel puţin, crezuse în nevinovăţia lui, când se căsătorise cu el.

— De unde naiba să ştiu? Apoi se mişcă, uitându-se la ea, furios. Tot ce ştiu cu adevărat despre tine este că îl înşeli pe bărbatul tău.

Acuzaţia suna urât. Întrucât nu-i putea spune adevărul, ea pretinse că era supărată pe el şi-i răspunse repede:

— Nu-l înşel!

— Eu nu-mi amintesc să fi fost chiar aşa.

Îndreptându-se spre uşă, ea o deschise larg.

— Poţi să pleci, tot pe unde ai intrat, pe uşa din spate. Am să deschid garajul.

— Nu e chiar aşa uşor, Devon.

— Acum, că ai înţeles situaţia neplăcută în care m-ai băgat, te rog să pleci.

— Nu mai înţeleg nimic! ţipă el întinzând mâna pe după umărul ei şi închizând uşa din nou. Aceasta făcu un curent de aer care tulbură flacăra lumânării, făcând-o să pâlpâie şi să le proiecteze umbrele pe pereţi.

— Eram pe punctul de a petrece o a doua noapte împreună.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu plec, până nu am o explicaţie deplină de la tine.

— Nu-ţi datorez...

— Haines e numele tău, sau al lui?

— Al meu. Numele lui este Shelby. Greg Sheiby.

— De cât timp sunteţi căsătoriţi?

Nu era dispusă să fie interogată, dar el nu avea de gând să plece fără a avea o imagine deplină, iar ea recunoştea că nu-l putea învinui pentru asta. Dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, ea s-ar fi simţit la fel de frustrată ca şi el. El nu trebuia să ştie chiar totul. Doar o parte. Asta îl va linişti.

Oare? Când cădea victimă privirii lui albastre, ca acum, ochii lui păreau că văd prin ea. Era un lucru care o punea în încurcătură, era chiar înspăimântător. Ce s-ar întâmpla dacă, din greşeală, şi-ar lăsa jos pavăza şi, cu o privire, sau un oftat, l-ar face să ghicească sau să afle cel mai important fapt din acea noapte şi pe care se părea că nu şi-l aminteşte?

Ca să-şi acopere jena, ea întrebă politicos:

— Vrei o cafea?

— Nu.

— Altceva?

— Răspunsuri.

— Să mergem în camera de zi.

Puse mâna cupă în spatele flăcării luminării şi o stinse. Pe întuneric, ea naviga prin holul care ducea în camera de zi. Acolo, aprinse o singură lampă, înainte de a se aşeza în colţul unei canapele capitonate de culoarea fildeşului. Lucky se lăsă pe perna din faţa fotoliului albastru de piele, îşi depărtă mult genunchii şi îşi prinse uşor mâinile între ei.

— Dă-i drumu'.

Ea începu, fără nici o introducere:

— Când a început procesul lui Greg, am cerut permisiunea editorului meu să scriu un articol despre el.

— Nu l-ai cunoscut mai înainte?

— Nu.

— Ce te-a făcut să fii atât de interesată încât să vrei să scrii despre el?

— Majoritatea criminalilor, de la ucigaşii în serie la micii borfaşi, au un profil aparte, spuse ea. Criminalii de meserie sunt în general aroganţi şi îşi dau aere de superioritate faţă de acuzatorii lor, fie că sunt dovediţi vinovaţi, fie că nu.

— Continuă.

— Din ce citisem despre Greg, el nu se încadra în acest tipar. El era patetic, onest şi nega că ar fi făcut faptele rele de care era acuzat. Asta m-a intrigat. I-am spus ideea mea editorului. A zis să mă apuc de treabă. Apoi, a trebuit să trec pe la avocatul lui Greg şi prin biroul procurorului, ca să obţin permisiunea. Asta mi-a luat câteva săptămâni.

Avocatul lui Greg a cerut să fie şi el prezent în timpul interviului, iar eu am fost de acord. Procurorul a cerut ca articolele să fie citite şi aprobate de cineva din biroul procurorului districtual, înainte de a fi publicate. Înţelegi, ele nu aveau voie să încline nici spre vinovăţie, nici spre inocenţă, trebuiau să fie complet imparţiale. Lucky aprobă din cap. Când toată lumea căzu de acord, mi s-a acordat, în sfârşit, primul interviu cu Greg.

— Dragoste la prima vedere?

— Nu, dar m-a atras.

— Fizic?

— Printre altele.

— Un bărbat în cătuşe poate fi excitant, într-adevăr.

Ea ignoră sarcasmul.

— Nu era la închisoare atunci. Fusese eliberat pe cauţiune.

Gândindu-se în urmă la acea primă întâlnire din biroul avocatului său, Devon îşi aminti că se întrebase cum de putea cineva să-l bănuiască pe Greg că e vinovat, fie şi de folosirea unui bilet de parcare expirat, darămite de o crimă gravă de drept comun. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum din trei piese foarte clasic, de culoare gri cărbune, cu o cămaşă albă şi cravată în

dungi. Părul lui castaniu roşcat fusese pieptănat cu grijă peste cap, de pe fruntea lată, netedă. Putea da lecţii de politeţe.

— Ce ai realizat la această primă întâlnire? întrebă Lucky.

— O cunoaştere a mediului lui.

— Şi care era situaţia?

— Fusese crescut într-un orăşel siderurgic din Pensylvannia, de părinţi foarte severi şi religioşi, de care era - şi este şi acum - depărtat sufleteşte.

— De ce? Nu-mi pot imagina să mă rup de bunăvoie de familia mea.

Devon ar fi putut ghici lucrul ăsta. Mai devreme, îşi exprimase regretul că îi provoca familiei sale dificultăţile actuale. Era clar că dacă ceva afecta un membru al familiei Tyler, îi afecta şi pe ceilalţi, iar fiecare din ei punea la inimă problemele celorlalţi.

— Greg n-a fost destul de norocos ca să aibă famiiia unită de care te bucuri tu, domnule Tyler. Într-adevăr, puţini oameni au aşa ceva, spuse ea gânditoare, cu tristeţe. Tatăl lui Greg lucrase pentru aceeaşi oţelărie toată viaţa lui. Nu putea pricepe conceptul de joc de bursă şi îl ridiculiza pe Greg că nu are o slujbă stabilă.

— Deci, nu i-ai întâlnit niciodată părinţii.

— Nu.

— Dar ai tăi? Ce părere au de faptul că au un ginere în închisoare?

— Părinţii mei au murit.

— Ah, îmi pare rău. Ştiu cum e când pierzi un părinte. Tata a murit acum câţiva ani. Ea clătină din cap. Şi cât de curând, după prima întrevedere, ai început să te întâlneşti cu Shelby?

— N-am avut nici o întâlnire adevărată.

Afirmaţia îi provocă lui Lucky o încruntare de neîncredere.

— Aşa e. Avocatul lui ne-a recomandat să nu fim văzuţi împreună în societate. N-ar fi potrivit ca un om în curs de a fi judecat să fie văzut plimbându-se prin oraş.

— Deci, ţi-a făcut curte sub privirea atentă a avocatului? Pun pariu că asta l-a excitat, comentă Lucky, batjocoritor.

— Nu e un voaior. După câteva întâlniri, şi-a dat seama că putea avea încredere în mine, că nu mă aflam acolo ca să-l exploatez pe clientul lui, aşa că ne lăsa singuri.

— Ce amabil!

— De fapt aşa a fost, sări ea. Am avut timp să ne cunoaştem.

— Pot să pariez.

— Am înţeles cât de falsă era acuzaţia împotriva lui Greg. Ştia că cineva din cadrul firmei a lăsat să-i scape informaţii importante unor anumiţi clienţi. Indiferent cine a fost acela, a fost foarte inteligent. A lăsat un şir de dovezi care duceau direct la Greg. Apărarea lui Greg se baza doar pe lipsa de câştig material. Dacă a comis fapta pentru a obţine profit, unde era profitul?

— Hei, zise Lucky, eu nu sunt juriul. Juraţii au dat deja verdictul. Pe mine mă interesezi doar tu... şi Greg, bineînţeles.

— Pe măsură ce trecea timpul, Greg şi cu mine deveneam tot mai ataşaţi unul de altul.

— Hm.

— Era greu să-mi păstrez un punct de vedere obiectiv.

— Fără îndoială.

— Voiam să-l apăr eu însămi, aşa încât a trebuit să abandonez scrierea articolelor. Ele creau un conflict de interese pe care nu şi-l poate permite nici un ziarist credibil. Greg era supărat din cauza asta. N-ar fi vrut ca legătura noastră să devină o piedică în cariera mea.

— Publicitatea gratuită nu era rea deloc, nici ea.

Comentariul acesta atinse un punct dureros.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic, nimic, spuse Lucky cu oboseală, de parcă nu avea importanţă. Deci când Shelby ţi-a pus întrebarea, tu ai spus da?

— Aşa-i. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el de îndată ce se va termina procesul. Dar eu am vrut să mă căsătoresc imediat.

— De ce?

Într-adevăr, de ce? Ce voise oare să dovedească? Că ea era mai deşteaptă decât acuzatorii lui, că ea avea dreptate în aprecierea lui şi toţi ceilalţi greşeau? Sau că făcea vreo asociere cu moartea mamei ei, în urmă cu câţiva ani? Pretenţiile sincere ale mamei ei că era bolnavă, mai aveau încă ecou în capul ei. Oare se suprapuseseră cu jurămintele de nevinovăţie ale lui Greg?

„Am dureri, Devon. Adevărat. Nu mai suport. Te rog, ajută-mă”.

„Sunt nevinovat, Devon. Jur. Trebuie să mă ajuţi”.

Nu putea rămâne indiferentă faţă de o persoană disperată care îi cerea ajutor. Din cauza celor întâmplate cu mama ei, inima ei se simţea obligată să-l creadă pe Greg, chiar atunci când faptele nu susţineau pretenţiile lui de nevinovăţie.

Abia mai târziu a înţeles că fusese înşelată. Ea acceptase teatrul lui, înghiţise momeala cu totul, îi făcuse jocul în întregime. Era de parcă Greg ar fi intrat în capul ei şi ar fi auzit vocea slabă a mamei ei rostind cuvintele care o chinuiau pe Devon. El ştiuse exact cum s-o manevreze ca să-i fie milă de el.

Ca să recunoască asta în faţa lui Lucky Tyler era de neînchipuit. Ea continua să-l apere cu încăpăţânare pe Greg, pentru că nu exista altă cale onorabilă de ieşire. În plus, el era în mod legal soţul ei. Căsătoria însemna răspunderi, cărora nu poţi, pur şi simplu, să le întorci spatele.

Ca răspuns la întrebarea lui Lucky, ea continuă mitul pe care-l crease, deşi ştia că era doar o justificare pentru naivitatea ei.

— M-am căsătorit cu el ca să-mi arăt încrederea în nevinovăţia lui. Ne-am căsătorit civil în biroul avocatului său.

— Şi cât timp a trecut între cununie si condamnarea lui?

— Două zile. Greg a fost singurul martor pe care apărătorul lui l-a chemat la bară, explică ea. A fost elocvent şi sincer, nu mi-am putut crede urechilor, când juraţii au dat verdictul „vinovat”.

Ea închise ochii.

— Îi mai văd şi acum pe inspectorii de poliţie îndreptându-se spre el să-l ia în primire. Greg arăta uluit.

Şi furios, se gândi ea. Eşecul lui de a-i influenţa pe juraţi îl înfuriase. Acei doisprezece oameni nu fuseseră convinşi de sinceritatea lui. Ea fusese singura care se lăsase prostită.

— Cu cât timp în urmă a fost asta?

— Acum unsprezece luni.

— Care a fost sentinţa?

— Doi ani închisoare şi zece ani libertate sub supraveghere. Avocatul lui afirmă că va face mai puţin de jumătate.

— Deci ar putea să iasă curând.

— Se revizuieşte sentinţa peste câteva săptămîni.

Lucky se ridică şi se întoarse cu spatele la ea. Îşi băgă mâinile cu palmele în afară în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Era o tensiune palpabilă în modul în care îşi ţinea umerii. Când se întoarse din nou, expresia lui era sfidătoare şi furioasă.

— De câte ori l-ai înşelat în ultimele luni?

— Nu-i treaba ta.

— Pe naiba, nu-i! Apucând-o de mână, o ridică în picioare. Nu ştiu dacă sunt unul dintr-o duzină, unul dintr-o elită redusă sau unicul. Sincer vorbind, nu ştiu ce prefer, dar e al naibii de sigur că vreau să ştiu.

— N-ar fi nici o deosebire.

— Pentru mine, da.

Era pe cale să-i dea lacrimile. Ar fi vrut să-i strige adevărul: *Tu eşti singurul. Pentru totdeauna*. Dar vocea ei spartă şopti:

— Tu eşti singurul.

Umerii lui se relaxară şi o parte din ferocitatea din ochii lui dispăru.

— Bănuiesc că trebuie să te cred pe cuvânt.

— Fie că mă crezi, fie că nu, ăsta e adevărul.

— Îl iubeşti?

— E soţul meu.

— Nu asta te-am întrebat.

— N-o să discut cu tine relaţia cu soţul meu.

— De ce nu?

— Pentru că nu ai nici un drept s-o ştii.

— Mi-ai oferit trupul şi acum nu vrei să-mi oferi câteva fapte?

— N-am oferit nimic. Ea protestă verbal, dar vorbele nu izvorau din inimă. Ceea ce s-a petrecut a fost, pur şi simplu... o întâmplare. A început cu câteva sărutări şi a mers mai departe. M-ai prins fără să-mi dau seama.

— Nu ţi-ai dat seama de mângâierile pe sfârcuri?

Nu, gemu ea în sinea ei. Dar îşi amintea fiecare atingere, vie, în amănunt, deşi ar fi vrut cu disperare să nu-şi mai amintească.

— Eram pe jumătate adormită. Am răspuns doar la nişte stimuli.

El făcu un pas ameninţător înainte.

— Dacă îmi spui că îţi închipuiai că sunt soţul tău, te strâng de gât.

— Nu, zise ea, printre lacrimi. Nu-mi închipuiam asta.

Neputând să-i întâlnească privirea, ea îşi lăsă ochii în jos. Tăcerea din casă o apăsa, sufocând-o. Prezenţa lui fizică o copleşea. Pentru a lăsa un spaţiu între ei, începu să umble neliniştită prin cameră, aranjând revistele de pe măsuţă, căutând orice treabă care să-i ţină mâinile ocupate şi ochii departe de el.

— În trecut, obişnuiau să omoare cu pietre femeile care făceau ce-ai făcut tu.

Bătând pernele de pe canapea, ea sări în sus.

— Ce am făcut noi, domnule Tyler? Şi tu erai în patul acela.

— Îmi amintesc, spuse el încordat. Eu sunt gata să-mi asum partea mea de răspundere pentru ce s-a întâmplat. Tu însă nu vrei.

Punându-şi mâinile în şolduri, ea îl înfruntă bătăioasă.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac? Să trec prin oraş şi să împart pietre tuturor? Sau să încep să port pe piept o literă A roşie? În unele comunităţi, adulterii erau decapitaţi. Crezi că, în acest caz, justiţia va fi servită? Dacă da, eşti gata să-ţi pui capul pe acelaşi butuc cu al meu? Pentru că e al naibii de sigur că a fost pe aceeaşi pernă.

Această readucere aminte încheie brusc cearta. Ea se întoarse cu spatele la el.

— Mi-am pierdut mintea pentru o clipă şi am făcut o greşeală, zise ea. Crede-mă, conştiinţa mă pedepseşte tot timpul, de atunci.

El veni în spatele ei şi îi rosti numele, cu o voce blândă şi consolatoare. Luând-o pe după umeri, o răsuci spre el şi îi ridică faţa punându-i un deget sub bărbie.

— Nu vreau să te pedepsesc. Fie că mă crezi sau nu, mă învinovăţesc pe mine cu mult mai mult decât pe tine. Aş putea mărturisi zece păcate la unul de-al tău, sunt sigur. Adulterul n-a fost niciodată unul dintre ele până acum, dar... în timp ce privirile lor se întâlniră şi se fixară, vocea lui se topi.

— Niciodată? întrebă ea răguşită.

— Niciodată.

— Dacă ai fi ştiut că sunt măritată...

El îşi cântări răspunsul câteva secunde, înainte de a spune:

— Nu sunt sigur că ar fi avut vreo importanţă.

Atunci, li se uniră nu doar privirile ci şi amintirile. Fiecare îşi aminti mirosul, atingerea şi gustul celuilalt. Fiecare participase activ în ceea ce se întâmplase în acel pat, într-o cameră de motel. Fiecare din ei trebuia să accepte partea lui de vinovăţie, să-şi asume răspunderea pentru aceasta.

— Trebuie să depun mărturie pentru tine, şopti ea. N-am de ales, de fapt, nu-i aşa?

— Ba da, ai, răspunse el, surprinzând-o. Eu n-am să te forţez, Devon.

— Dar dacă n-o fac, asta o să însemne şi mai multe necazuri pentru tine şi familia ta. Nu pot lăsa să se întâmple aşa ceva. De ieri, de când mi-ai spus de incendiu, am ştiut că, în cele din urmă, va trebui să ies în faţă ca alibiul tău. Este un lucru drept pe care trebuie să-l fac. Zâmbi uşor melancolic. Cred că speram într-un miracol care să facă să nu mai fie necesar să mă prezint. El atinse colţul zâmbetului ei cu vârful degetului.

— Soţul tău nu trebuie să ştie niciodată. O să păstrăm secretă identitatea ta. N-am fost acuzat oficial. Sunt doar un prim suspect. După ce le vei spune că am fost cu tine de seara până dimineaţa, în noaptea aceea, eu voi fi scos din cauză şi tu vei fi liberă să pleci. Nu va deveni niciodată o chestiune publică.

Situaţiile de felul acesta erau rareori rezolvate aşa de uşor, ea ştia asta. Totuşi, nu voia să arunce o notă de pesimism peste aşteptările lui.

— Am să-mi iau mâine o zi liberă şi am să vin la Milton Point. Vreau să trec peste asta cât se poate de repede.

— Şi eu aş aprecia asta, spuse el. Cu cât mai curând scap din undiţă, cu atât mai bine.

Gura lui schiţă acelaşi tip de zâmbet pe care i-l adresase de la capătul separeului ei, în bar. Îl făcea uluitor, pirateresc de frumos.

Din noaptea pe care o petrecuse cu el, se întrebase de un milion de ori cum de a putut face un lucru atât de nebunesc. Dar, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât mai raţională devenea explicaţia: care femeie, cât de mult ar fi fost ea cu capul pe umeri şi s-ar fi bazat pe forţe proprii, ar fi putut rezista acestui zâmbet?

Deşi încă mai suferea consecinţele faptului că i se supusese, îşi simţi din nou trupul devenind cald şi fluid, ca rezultat al acestui zâmbet.

— Unde trebuie să mă duc când ajung în Milton Point? întrebă ea, forţându-se să gândească pragmatic.

— De ce n-ai veni pe la amiază la noi acasă? Am să-l sun pe Pat şi o să-i spun să-i aducă pe investigatori să-ţi ia depoziţia sau declaraţia de care au nevoie.

— Cine-i Pat?

— Şeriful, Pat Bush. L-ai cunoscut, îţi aminteşti? E un lucru bun, pentru că el te poate identifica pe tine ca femeia pe care am agăţat-o în locul acela.

— Nu m-ai agăţat, la drept vorbind.

— E o figură de stil. Nu trebuie să te enerveze.

— Ei bine, mă enervează. Am fost de acord să fac ce vrei tu, aşa că acum, te rog, pleacă.

Ea se îndreptă spre uşa din faţă şi o deschise.

— Nu ai nevoie de indicaţii ca să ajungi acasă la mine?

— Am să caut adresa în cartea de telefon.

— Cum doreşti.

— Aşa fac întotdeauna, replică ea, nevrând să-l lase să aibă ultimul cuvânt.

Totuşi, l-a avut. Înainte de a trece pragul, mâna lui se întinse şi i se curbă în jurul cefei. Îi ridică gura către a lui, pentru un sărut fierbinte.

— Noapte bună, Dovey, şopti el, înainte de a-i da drumul şi a o porni pe alee.

13

A doua zi, mai era încă prost dispusă, când el o salută la uşa din faţă, la amiază. Ştiuse că sărutul de noapte bună o va înfuria. Tocmai de asta o făcuse. Avea o plăcere diabolică să o provoace, pur şi simplu, pentru că era atât de uşor şi de încântător să o provoci. Era pentru el o încercare să vadă în câte feluri ar putea face lucrul ăsta.

În plus, dorise să o sărute.

Dorea şi acum. Dar nu părea să fie o idee prea bună, mai ales acum, când ea se ferea ca nici măcar hainele să nu i se atingă de el, când intră în holul casei.

Era îmbrăcată ca pentru afaceri, într-un costum galben pai de in, cu o fustă dreaptă, exact până la genunchi, şi o jachetă împodobită cu o broşă de argint pe rever. Cerceii de argint, asortaţi, se vedeau bine la urechi, pentru că îşi strânsese părul la spate într-un coc sever. Avea o expresie care nu se jena să pară combativă.

— Bună, spuse ea cu răceală.

— Bună.

El îi aruncă acel zâmbet şmecheresc despre care ştia că ea îl găsea mortal.

— Ai uitat să-mi spui că locuieşti în afara oraşului, la ţară.

— M-am oferit să-ţi dau indicaţii, ţi-aminteşti? Nu m-ai lăsat. Te-ai rătăcit?

— Sunt aici, nu-i aşa?

— Da, esti aici si arăţi mai curând ca nevasta predicatorului, venită în vizită, decât ca un alibi pentru o noapte. Cine o să creadă că te-am trântit pe spate?

Diavolul din el dădea din copite, împingându-l să spună lucruri care ştia al naibii de bine că o vor supăra. Dar simţea că avea motiv să fie grosolan. Nu-i plăcea atitudinea ei.

— Ce te aşteptai să port? O cămaşă de noapte?

— Eu...

— Lucky, a venit musafirul nostru?

Laurie Tyler intră în hol printr-o arcadă.

— Bună, spuse ea plăcut, întinzându-i mâna lui Devon. Eu sunt Laurie Tyler, mama lui Lucky.

— Devon Haines.

— Intră, domnişoară Haines. Toată lumea e în bucătărie. Nu ştiu de ce avem atâtea camere în plus în casa asta. Cred că ar fi fost mult mai bine dacă am fi construit doar o bucătărie uriaşă. Se pare că acolo ajunge toată lumea, până la urmă.

— Sunt deja aici investigatorii? întrebă Devon cu nesiguranţă, uitându-se peste umăr la maşinile parcate în aleea semicirculară.

— Încă nu. Astea aparţin familiei, îi spuse Laurie.

— Privitori curioşi! zise Lucky sardonic. Ai atras o mulţime.

Primi o privire reprobatoare din partea mamei sale, înainte de a o lua pe Devon de braţ şi a-i arăta drumul.

— Masa de prânz e pe aici un lucru neînsemnat. Azi avem salată cu pui. M-am gândit că sună bine, mai ales că vremea e atât de caldă. Sper că ţi-e foame, nu-i aşa?

— Păi, eu, da, presupun. Nu m-am gândit să mănânc la prânz.

Lucky le observa pe cele două femei în timp ce le urma prin sufrageria oficială, rezervaţia pentru sărbători, aniversări şi festivităţi speciale. Prietenia necondiţionată a mamei lui o zăpăcise pe Devon. Laurie avea adesea un asemenea efect asupra străinilor. Până nu avea motive să-şi schimba părerea, ea accepta întotdeauna oamenii şi ştia să-i facă să se simtă bine.

O impinse pe Devon în bucătărie şi o prezentă celorlalţi ca şi când ar fi fost soţia unui nou predicator, venită în vizită.

— Pentru voi toţi, ea e Devon Haines, care a fost de acord, atât de altruist, să-l ajute pe Lucky să scape de necazul în care se află. Devon, ea e Tanya, nora mea; ea e Sage, fiica mea mai mică, iar el e Chase, fratele mai mare al lui Lucky.

Ei o priviră cu o curiozitate nedisimulată, dar şoptiră saluturi politicoase, ştiind că Laurie n-ar tolera nimic mai puţin.

— Sage, mută-te cu scaunul şi las-o pe Devon să stea aici, între tine şi Lucky. Devon, doreşti ceai rece sau limonada?

— Ceai rece, vă rog.

— Bun, îl aduc. Zahărul şi lămâia sunt pe masă. Lucky, dă-i farfuria aceea din frigider. Acum poţi începe să mănânci, dacă a sosit şi ea. Când îi trecu

paharul cu ceai cu gheaţă lui Devon, adăugă: Era prea nervos ca să mănânce înainte de a fi sosit tu.

— Nu eram nervos, remarcă el supărat. Puse pe masă farfuriile umplute dinainte şi îşi trecu piciorul peste scaun, încălecându-l. Îmi era doar teamă că nu va veni.

Devon reacţiona de parcă ar fi fost atinsă cu fierul de călcat.

— Am spus că vin, nu-i aşa?

— Da, dar eşti cunoscută că o ştergi fără să spui.

— Ei bine, e aici şi ăsta-i cel mai important lucru, spuse Chase, intervenind, când Tanya îl înghionti cu cotul în coaste. Suntem cu toţii foarte bucuroşi că ai fost de acord să-l scoţi pe Lucky din cauză, domnişoară Haines. Deşi asta îţi creează nu puţine probleme.

— Pentru că eşti căsătorită, şi toate celelalte! Sage, care rămăsese, din fericire, tăcută, nu se mai putu abţine. Nu arăţi deloc cum am crezut că ar arăta una agăţată de Lucky.

— Sage!

— N-am vrut să fiu brutală, mamă. Ştiu că eşti la fel de surprinsă ca şi mine că nu are fard de ochi verde dragon şi ciorapi de plasă. Apropo, îmi place costumul tău, spuse ea zâmbindu-i lui Devon cu sinceritate.

— Mulţumesc, se bâlbâi Devon.

Deşi dorise el însuşi să o irite pe Devon cu câteva minute mai înainte, Lucky ar fi fost acum în stare să o gâtuie pe sora lui mai mică, pentru că fusese brutală. Obrajii lui Devon erau roşii, iar ochii anormal de strălucitori, dar buzele arătau pale, sub rujul bej perlat. Tanya îi aruncă un colac de salvare.

— De câtă vreme eşti ziaristă, domnişoară Haines?

— Merg pe cinci ani, replică Devon, adresându-i Tanyei un zâmbet recunoscător. De când am terminat colegiul. Am început prin a scrie mărunţişuri, umplutură pentru un ziar mai mic din Texasul de Sud, înainte de a obţine postul de la Dallas.

— Eu citesc cu asiduitate rubricile dumitale. Sunt foarte interesante.

— O exprimare diplomatică, spuse ea cu un râs blând. Uneori, cititorii se ceartă cu mine.

— Eu nu sunt întotdeauna de acord cu părerile tale, recunoscu Tanya zâmbind, dar întotdeauna îmi dai probleme la care să mă gândesc.

— Mă bucură să aud asta.

— Scrii acasă sau te duci în fiecare zi la redacţie? vru să ştie Sage.

— De unde îţi culegi ideile? întrebă Chase.

— Dar mai tăceţi şi lăsaţi-o pe domnişoara Haines să-şi mănânce prânzul, spuse Laurie, dar apoi îşi încălcă propriul ordin şi întrebă: Foloseşti un computer?

Devon râse.

— Nu mă deranjează întrebările. De fapt, îmi face plăcere să discut despre munca mea.

Răspunse pe rând la întrebările lor. Îl interesau şi pe Lucky răspunsurile ei, dar încercă să nu arate, în timp ce îşi mânca salata cu pui, al cărei gust nici nu-l simţea.

Familia lui o trata de parcă ar fi fost Regina din Saba. La naiba, el era cel care avea necazuri, nu ea. De ce nu o tratau şi pe ea ca pe o criminală pentru că s-a culcat cu un străin, aşa cum au făcut cu el?

Chiar în timp ce-şi punea aceste întrebări furioase, ştia că dacă vreunul dintre ei i-ar fi spus un cuvânt defăimător, ar fi sărit la gâtul lor ca s-o apere.

— Cine l-a chemat pe Pat? întrebă Laurie. Ea trăsese perdelele şi privise pe fereastră, spre maşina de patrulă care se apropia.

— Eu nu, zise Lucky. Am crezut că o să aşteptăm până dupa-masă, Chase.

— La fel şi eu. Eu nu l-am chemat.

Chase îşi părăsi scaunul şi se duse în spatele mamei sale, la fereastră.

— E singur. Agenţii nu sunt cu el.

El deschise uşa din spate, înainte ca Pat să fi ajuns la ea. Şeriful intră în bucătărie şi îşi scoase pălăria şi ochelarii de soare.

— Bună, tuturor. Arătând spre masă, adăugă: îmi pare rău că v-am întrerupt prânzul.

— Te rog, stai şi tu cu noi, Pat, spuse Laurie. E destulă mâncare.

— Nu pot, dar mulţumesc.

— Bei ceva?

— Nimic, mulţumesc.

Până atunci, Pat evitase să se uite direct la vreunul dintre ei şi îşi muta neliniştit greutatea de pe un picior pe altul şi, nervos, îşi plimba degetele în jurul borului pălăriei. Era o dovadă clară că nu venise în vizită. Lucky împinse farfuria cu mâncarea neterminată şi se ridică:

— Ce este, Pat?

Pat Bush se uită la el cu o expresie blocată. Scoase un document împăturit din buzunarul de la pieptul cămăşii de uniformă.

— Am un mandat de arestare pentru tine.

Sage şi Tanya rămaseră cu gura căscată. Laurie ridică o mână la piept de parcă cineva ar fi rănit-o în momentul acela. Buzele palide ale lui Devon se desfăcură surprinse. Reacţia lui Chase fu nervoasă:

— Ce naiba?

Lucky smulse documentul de la şerif, îl citi, apoi îl aruncă pe masă. Mormăi cuvinte pe care mama lui, în mod obişnuit, nu ar fi permis să fie rostite în casa ei.

— Am un alibi, îi spuse el lui Pat, arătând spre Devon.

— Văd, doamnă.

După ce arătă că o văzuse, Pat se uită din nou la Lucky.

— Odată ce a fost emis un mandat, eu n-am încotro. Trebuie să vii cu mine, acum. Chase o poate aduce pe doamna, când vor începe să te interogheze pe tine. Totul se va lămuri curând.

— Trebuie să fie pus sub arest? întrebă Laurie.

— Îmi pare rău, Laurie, dar trebuie. Poate, totuşi, să-şi termine masa. Nu mă grăbesc să mă întorc în oraş.

— Ei bine, eu mă grăbesc să termin cu porcăria asta. Hai să mergem.

Lucky o porni spre uşă.

Pat îl prinse de braţ.

— Trebuie să facem totul ca la carte. Trebuie să te leg.

— Bine, zise Lucky încordat. Dar putem ieşi afară? Nu vreau ca mama să asiste.

— Nu mă cocoloşi, James Lawrence, spuse ea tăios. Nu sunt o violetă care se ofileşte şi care are nevoie să fie protejată de orice neplăcere. Am luptat doi ani cu cancerul tatălui tău, înainte de a-l pierde. Nu mai vreau să-mi abandonez acum un alt membru al familiei, aşa că, dacă vor o luptă, o vor avea, spuse ea cu hotărâre.

— Mergem cu toţii, mamă, zise Sage, arătând la fel de hotărâtă ca şi Laurie.

Lucky îi făcu semn cu ochiul mamei sale.

— Pregăteşte ceva bun pentru cină, pentru că am să fiu acasă cu mult mai devreme.

Ieşi pe uşa din spate. Pat ridică pălăria spre doamne şi îl urmă.

Pat îi citi drepturile.

— Urăsc al naibii faptul că trebuie să fac asta, mormăi el în timp ce punea cătuşele pe încheietura mâinilor lui Lucky.

— Dă-i drumul şi nu te mai scuza. Înţeleg. E datoria ta.

— Sunt de două ori mai bucuros că ai găsit-o pe femeie.

— De ce? întrebă Lucky, când lăsă capul în jos şi se aşeză pe scaunul din spate al maşinii de patrulă. Tonul trist al lui Pat suna descurajator şi îl făcu să se simtă prost.

— Pentru că o au pe Susan Young. Iar ea, prietene, spune că tu ai făcut treaba.

●

Atitudinea calmă a lui Devon, când intră în camera de interogatoriu, era de admirat. Cei doi agenţi federali fumau ca nişte coşuri de sobă, aşa încât odăiţa era plină de fum. Atitudinea lui Devon era ca o pală de aer proaspăt, când intră acolo cu Pat.

El o îndrumă spre un scaun, iar ea se aşeză, fără a-şi compromite poziţia dreaptă, mândră. Lucky încercă să-i prindă privirea şi să-i facă un semn

încurajator din cap, dar ea nici măcar nu se uita în direcţia lui. Întreaga ei atenţie i-o acorda agentului.

De îndată ce saluturile se încheiară, acesta se apucă de treabă.

— Domnul Tyler afirmă că a fost cu dumneata în noaptea în care clădirea lui a ars până la temelii.

Privirea ei verde era rece şi sigură.

— Adevărat. A fost.

Pat se aşeză la un colţ al mesei, în faţa ei. Cu o voce mult mai puţin intimidantă, el zise:

— Spune-ne cum şi când v-aţi întâlnit amândoi.

— După cum ştii, şerife Bush, ne-am întâlnit în aceeaşi după-amiază într-un bar pe Autostrada Doi Şaptezeci şi Şapte. O încruntare îiapăru pe frunte. Nu sunt sigură cum se numeşte.

— Nu are un nume, zise Pat.

— A! Atunci bănuiesc că de asta nu-l ţineam minte.

— Spune-ne doar ce s-a întâmplat, interveni nerăbdător unul dintre agenţi, aprinzând o altă ţigară.

Calmă, Devon le spuse cum intrase în locul acela să facă o cercetare pentru articolul despre sex. Recunoscu faptul că nu fusese un lucru înţelept.

— Am fost cât se poate de ştearsă. N-a existat nici un semn încurajator din partea mea. Totuşi, doi bărbaţi s-au apropiat de masa mea şi mi-au oferit de băut. Au refuzat să admită răspunsul meu negativ.

Ochii ei se întâlniră brusc cu ai lui Lucky. Fără să vrea, folosise fraza pe care şi-o aruncaseră adesea unul altuia. Îşi închipui că toată lumea din cameră a putut auzi sfârâitul curentului electric ce se produsese între ei. Devon întoarse repede capul.

Ea povesti restul întâmplării, coroborând relatarea lui Pat şi a ei. Ea îi conduse verbal pe investigatori în camera de motel.

— I-am deschis uşa domnului Tyler, fiindcă era rănit.

Aceasta era o mică inexactitate, dar numai el putea da o mărturie contrară şi, desigur, nu avea de gând s-o facă.

— I-am îngrijit rănile, spuse ea. Nu era capabil să conducă, aşa că a... a rămas acolo cu mine, toată noaptea şi mai era acolo, când eu am plecat, a doua zi dimineaţa, asta fiind cam în jurul orei şase. Lucky se uită la cei doi acuzatori ai săi şi le zâmbi răutăcios.

— Acum, putem să ne lipsim de restul amănuntelor.

Ei îl ignorară. Unul din ei îl mută pe Pat de la colţul mesei şi îi luă locul direct în faţa lui Devon.

— Eşti medic licenţiat, domnişoară Haines?

— Ce naiba...

Devon întrerupse exclamaţia furioasă a lui Lucky.

— Desigur că nu.

— Dar te-ai simţit calificată să îngrijeşti o rană de cuţit şi un ochi vânăt, care, după relatări, era gata să orbească?

— Dimpotrivă, nu m-am simţit deloc calificată. L-am sfătuit pe domnul Tyler să se ducă la un spital, dar el a refuzat.

— Cum aşa?

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe el.

— L-am întrebat, răspunse agentul încruntându-se. El, la rândul lui, m-a întrebat dacă eu, având posibilitatea de a alege, aş petrece mai curând noaptea la camera de gardă a unui spital sau cu dumneata. Prin pânza fumului de ţigară, ea îi aruncă lui Lucky o privire rănită, întrebătoare, de neîncredere.

— A fost o glumă, Devon. O glumă.

Mai palidă decât fusese doar cu câteva momente mai înainte, ea se întoarse spre agent.

— Eram preocupată doar de rănile domnului Tyler, spuse ea liniştită. El a dobândit rănile acelea apărându-mă pe mine, aşa încât m-am simţit cumva răspunzătoare. Când a refuzat să primească ajutor medical, am făcut tot ce am putut ca să-l îngrijesc. Am socotit că ăsta era cel mai mic lucru pe care-l puteam face ca să-l răsplătesc că mi-a venit în apărare.

— Te-ai şi culcat cu el, ca să-l răsplăteşti că a venit în apărarea dumitale?

Lucky se ridicase din scaun, înaintea următoarei bătăi a inimii.

— Ei, al dracului moment! Ea...

Mâna lui Pat căzu grea pe umărul lui şi îl răsuci.

— Stai jos şi taci.

Pat arăta de parcă era gata să-l omoare, dar Lucky îşi dădu seama că acesta acţionează în favoarea lui. Se aruncă înapoi pe scaun, uitându-se furios la agent.

— Ei, domnişoară Haines?

— Domnul Tyler părea să fie extenuat. Cred că băuse destul de mult. Cu siguranţă, n-ar fi trebuit să conducă. Atunci când mi-a cerut să-l las să rămână, l-am lăsat. A făcut aluzii la eventuale leziuni interne. Cei doi agenţi se uitară unul la celălalt şi râseră arogant în sensul „între-noi-bărbaţii”.

— Şi dumneata l-ai crezut? întrebă unul.

— Trebuie să ţin minte, ca să folosesc şi eu fraza asta, interveni celălalt.

Lucky nu avu posibilitatea să se ridice de pe scaun de data asta. Mâna şerifului era pe umărul lui, ancorându-l de scaun. Dar mârâi la cei doi agenţi care făceau ca situaţia lui Devon să devină şi mai dificilă şi păreau să se bucure de încurcătura ei.

— Nu ştiam dacă avea sau nu leziuni interne, spuse ea tăios. Nici dumneavoastră nu ştiţi. Îşi ridică uşor bărbia. Ochiul îi era umflat. Putea să aibă şi o contuzie sau orice altă rană la cap. Am făcut ce am crezut că e mai bine.

— Şi trebuie să fii lăudată pentru milostenie, lungi vorbele unul dintre ei, făcându-i celuilalt cu ochiul. Ai spus că era acolo dimineaţa când ai plecat, în jurul orei şase.

— Adevărat, aşa-i, răspunse ea scurt.

Dispreţul faţă de ei era vizibil. Ştiind părerile ei despre sex, Lucky îşi dădu seama că înţepăturile lor erau intolerabile pentru ea. În aceste condiţii, se ţinea totuşi bine.

— Mai dormea când ai plecat?

— Da. Adânc.

— Aşa a fost toată noaptea?

Ea ezită, dar în cele din urmă răspunse:

— Da.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Agentul se ridică şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu putea să se fi strecurat afară, să conducă până în oraş, să dea foc garajului unde ţineau toate maşinăriile alea bine asigurate, apoi să se întoarcă în cameră fără măcar să ştii că a fost plecat?

— Nu.

— Nu i-ar fi trebuit mai mult decât, hm, să zicem, două ore.

— N-a plecat.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Sună atât de hotărât!

— Aşa este!

— Este destul de mult spaţiu într-o cameră de motel, ca să te mişti prin ea, domnişoară Haines. N-ar fi putut...

— Împărţeam nu doar camera, ci şi patul, afirmă ea, cu ochii scânteind. Dacă voiai să recunosc asta, de ce nu ai fost destul de bărbat să mă întrebi direct, în loc să te învârţi ca pisica în jurul meu?

— Amin, zise Lucky.

— Domnul Tyler şi cu mine am dormit în acelaşi pat, continuă Devon. Un pat dublu. Foarte aproape unul de celălalt, din necesitate. Iar dacă domnul Tyler s-ar fi dat jos şi ar fi părăsit camera, m-ar fi trezit. Nu dorm chiar atât de greu.

Doamne, era grozavă, Lucky voia s-o ovaţioneze în picioare. Sau s-o sărute. Sau amândouă. I-a redus la măsura lor reală pe fiii de căţea. Dar ei nu renunţau cu totul.

— Aţi dormit toată noaptea, fără să vă treziţi?

Lucky recunoscu că-i întinseseră cursa şi spera că şi Devon sesizase. Dacă spunea da, puteau pretinde că el ieşise şi se întorsese fără ca ea să ştie, plănuind tot timpul să o folosească drept alibi. Alternativa ei era să recunoască faptul că avusese relaţii intime cu un străin.

— Nu.

Cu mai mari riscuri pentru ea însăşi, optase pentru a doua alternativă. Lucky îi admira curajul, dar suferea pentru mândria ei.

— M-am trezit o dată.

— Pentru ce? în ciuda reţinerii lui Pat, Lucky sări de pe scaun.

— Ce importanţă are, fir-ar să fie?

Pat îl trase înapoi jos, se aşeză în faţa lui şi îşi folosi propriul său trup ca un scut între Lucky şi agenţi, pe care Lucky era gata să-i rupă în bucăţi cu mâinile goale.

Cu Lucky potolit temporar, Pat făcu apel la agenţi.

— Uite ce, voi ăştia doi! Domnişoara Haines a venit de bunăvoie aici. Ştiţi că e căsătorită şi că e neplăcut pentru ea. Luaţi-o uşurel, în regulă?

Ei îl ignorară.

— Răspunde la întrebare, domnişoară Haines.

Ea se uită urât la agent, îi aruncă lui Lucky o privire rapidă, apoi lăsă capul în jos şi se adresă mâinilor ei umede, strânse în poală.

— În cursul nopţii, domnul Tyler şi cu mine... am fost fizic intimi.

— Poţi dovedi?

Ea înălţă brusc capul.

— Puteţi dovedi că n-am fost?

— Nu, replică agentul, dar am altă femeie în altă cameră care pretinde virtual acelaşi lucru, doar că ea zice că el s-a lăudat că dă foc, ca să primească banii de la asigurare.

— Minte.

— Oare?

— Da.

— De unde să ştim?

— Pentru că a fost cu mine toată noaptea.

— Făcând amor?

Atunci, ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât greutatea substanţială a lui Pat Bush ca să-l oprească pe Lucky. Urlând ca un leu la atac, se lansă prin cameră spre agentul care, practic, scuipase vorbele acelea urâte în faţa lui Devon.

El îl dezechilibră pe agent şi-l trânti pe masă, care căzu la podea. Lemnul ieftin crăpă. Devon scoase un ţipăt de surprindere, sări de pe scaunul ei şi se dădu spre uşă, ferindu-se din drum.

Dar atunci, Chase deschise uşa şi intră ca o furtună, aproape dărâmând-o. El aşteptase în camera patrulei, dar, la primul zgomot de eventuale probleme, intrase brusc ca să-l ajute pe fratele lui mai tânăr.

Al doilea agent, cel care nu fusese lovit de Lucky, se repezi înainte să-şi ajute colegul. Fu apucat pe la spate.

— Nu aşa repede, amice, mârâi Chase în urechea agentului, când îl reţinu.

Pat, revenindu-şi din uimire, înlătură pumnii lui Lucky, îl apucă de guler şi îl trase în sus.

— Ce naiba te-a apucat? urlă el. Asta n-o să te ajute.

Îl împinse pe bărbatul mai tânăr în perete şi îl ţinu acolo, punând o mână desfăcută în pieptul lui Lucky. Cu cealaltă mână, îl ajută pe agent să se ridice.

Lucky gâfâia de efort şi de furie. Îndreptă degetul arătător spre agent.

— Tu, pui de căţea. Să nu mai vorbeşti aşa cu ea...

— Am să te acuz de atac! zbieră agentul. Scoase din buzunar o batistă albă împăturită şi încercă să oprească sângele roşu deschis care îi curgea din buza tăiată.

— N-o să faci aşa ceva, declară Pat cu o voce puternică. Dacă o faci, mă duc la superiorii tăi şi depun o plângere oficială împotriva ta, pentru felul în care ai condus interogatoriul. În mod intenţionat ai necăjit-o şi ai umilit-o pe domnişoara Haines, care a făcut tot posibilul să coopereze la investigaţie.

— Are dreptate, spuse Chase printre dinţi. Ţinea mâinile agentului în sus, între omoplaţi. Le trase mai sus. Bărbatul gemu. Nu-i aşa că are dreptate? Înainte de a răspunde, poate ar trebui să ştii că o jumătate de duzină de adjuncţi şi cu mine am ascultat prin uşă fiecare cuvânt care s-a spus în camera asta.

— Chase, latră Pat, dă-i drumul. Îi ies ochii din cap.

Lucky, practic, nu-şi dădea seama ce se petrece în jurul lui. Simţise gustul sângelui şi voia mai mult. Uitându-se la agent cu răutate, îl ameninţă.

— Am să te împung...

— Lucky, taci!

Pat chemă un adjunct dintre cei care se adunaseră în uşă.

— Du-l sus si închide-l.

— Ce? Gândul unei celule răcoroase îl trezi pe Lucky din starea de spirit ucigaşă. Pentru ce?

— Suspect de incendiere, nu-ţi aminteşti? spuse calm Pat, făcându-i semn adjunctului spre Lucky.

— Dar sunt nevinovat!

— Asta poţi susţine în faţa judecătorului, mai târziu, în după-amiaza asta. Între timp, îţi recomand să înveţi nişte bune maniere şi să-ti răcoreşti nervii.

Lucky era prea uluit ca să reziste manevrării adjunctului. În plus, adjunctul jucase cu Lucky în echipa de baseball, în acelaşi campionat regional şi fuseseră prieteni de ani de zile. Se uită la Devon.

— Du-o acasă, Chase.

— Bine, zise fratele lui. Stai liniştit, la naiba, vrei?

— Ne vedem la tribunal, spuse Lucky, când fu escortat spre uşă. Zâmbetul lui dispăru totuşi, când grupul de adjuncţi, funcţionari şi dispeceri se despărţi în faţa lui şi el observă o pată de culoare în camera patrulei, altfel monocromă, cenuşie.

Susan Young stătea lângă peretele îndepărtat, învârtind în jurul degetului o şuviţă de păr şi zâmbind mulţumită.

14

— Ai făcut un lucru al naibii de prostesc.

Camioneta, pe uşile căreia era scris mare *Compania de Foraj Tyler*, sări peste o groapă. Chase încetini, aruncându-i fratelui său o privire fulminantă prin interiorul camionetei. Culoarea capitonajului nu se mai putea distinge. Avea straturi de murdărie de la numeroasele acţiuni de foraj la care participase.

— Nu ştii ce pedeaspă se dă pentru atacarea unui agent federal?

— Nu, tu ştii? replică Lucky supărat.

— Înţelegi ce vreau să spun.

— Ei bine, n-am fost penalizat, aşa că lasă-mă-n pace, e-n regulă? Lucky se lăsă mal jos în scaun, în timp ce Chase îndreptă camioneta spre casă, în amurg. Apoi, simţindu-se prost că se purtase urât cu fratele său, adăugă:

— Mulţumesc că m-ai scos pe cauţiune.

— Mulţumeşte-i Tanyei. Banii vin din fondul ei pentru casă.

— Ce?

— Fondul ei pentru casă. Vrea să cumpere o casă şi a tot strâns bani pentru o plată integrală.

Lucky îşi dădu spre spate părul blond închis.

— Isuse. Mă simt îngrozitor.

— Nu atât de îngrozitor cum te-ai fi simţit dacă ai fi petrecut în închisoare timpul dinaintea procesului. Şi nu atât de îngrozitor, cum te-ai fi simţit dacă judecătorul l-ar fi ascultat pe procuror şi ar fi pus cauţiunea mai mare decât ne puteam permite.

Agenţii federali îl convinseseră pe procuror că aveau destule dovezi împotriva lui James Lawrence Tyler ca să-l condamne pentru incendiere. Ei considerau că dacă o femeie ar minţi în favoarea lui, la fel ar face şi alta. De ce să o creadă pe Devon în loc s-o creadă pe Susan? Va rămâne pe seama tribunalului să decidă asupra veridicităţii fiecărei femei şi să determine vinovăţia sau nevinovăţia lui Lucky.

Toţi cei care erau de partea lui Lucky considerau că agenţii acţionau acum mai mult din răzbunare, decât din convingerea că ar fi vinovat, dar, din nefericire, în acest moment, nu puteau face nimic în această chestiune.

Avocatul lui Lucky pledase ca judecătorul să reducă suma de cauţiune recomandată de procuror. El aminti cât de bine cunoscut era Lucky în comunitate şi garantă că are toate intenţiile de a apărea în faţa tribunalului, ca să nege afirmaţia şi să-şi apere numele. Judecătorul îi cunoştea pe băieţii Tyler de copii. Erau bătăioşi, dar nu criminali. Fusese îngăduitor.

— Ce face Devon? întrebă acum Lucky.

— E destul de zguduită. Mama a luat-o sub aripa ei.

— Există vreo cale ca numele ei să nu apară în ziare? Cel puţin, până la procesul propriu-zis?

— Până acum, în afara celor din camera de interogatoriu, nimeni nu ştie cine este alibiul tău. Mă îndoiesc că agenţii federali vor spune cuiva. Nu vor să afle cineva că unul dintre ei a fost agresat şi aproape bătut măr. Chase îi aruncă fratelui său o nouă privire de reproş. Prostească acţiune, Lucky. Dacă Pat n-ar fi fost acolo să liniştească lucrurile, ai fi fost înglodat până peste cap.

Pe Lucky îl interesa totuşi doar părerea lui Devon despre el.

— Ea se gândeşte, probabil, că sunt un înfierbântat.

— Eşti un înfierbântat.

— Şi tu, nu eşti?

— Am mai mult bun simţ decât să atac un agent federal.

— Nici unul dintre ei nu i-a vorbit vreodată femeii tale cum i-a vorbit agentul ăla.

— A, deci acum e „femeia ta”? întrebă Chase.

— E un fel de a vorbi.

— Sau o greşeală freudiană.

Lucky se uită trist prin parbrizul murdar de gâze.

— Cine s-ar fi gândit că o bătaie cu pumnii în *locul acela* va avea ca rezultat o porcărie ca asta?

Chase nu dădu nici un răspuns, dar întrebarea fusese oricum retorică. Bosumflat, Lucky contempla priveliştea care trecea în goană.

— A mai auzit cineva ceva în ultima vreme despre Micul Alvin şi Jack Ed?

— Nu. Tac chitic.

— Dacă mă întrebi pe mine, federalii ar fi mai bine să ne lase în pace pe noi şi pe Devon şi să se ducă după ăştia doi.

— Da, dar nimeni nu te-a întrebat pe tine.

Chase întoarse camioneta în aleea care ducea la casa lor, din care se vedea prin ferestre o lumină blândă, aurie.

— Să nu te gândeşti cumva să te duci tu singur după ei, îi atrase atenţia Chase. Nu mai avem nevoie de încă o acuzaţie de atac depusă împotriva ta.

— Devon mai e aici?

Lucky se calmă văzând maşina ei mică, roşie, pe alee. Chase opri camioneta lângă ea. Odată ieşit din camionetă, Lucky alergă pe trepte şi intră pe uşa din faţă.

— Hei, voi toţi, păsărica din colivie e liberă!

— Nu e prea nostim, făcu Laurie observaţia, când el intră în camera de zi unde stăteau ea cu Devon, Sage şi Tanya. Chase telefonase şi le informase despre rezultatul anchetei.

— Nici închisoarea nu e nostimă, spuse Lucky cu un ton solemn, potrivit. Îndreptându-se spre locul unde era aşezată Devon, pe canapea, el se trânti jos lângă ea şi, fără mustrare de conştiinţă, îi acoperi genunchiul cu palma.

— E-n regulă?

— Sunt bine.

— Bastarzii ăia te-au mai necăjit după ce m-au luat pe mine?

— Nu. M-au lăsat să plec. Chase m-a condus cu maşina aici. Zâmbi către Laurie, Sage şi Tanya. Am fost foarte bine îngrijită, deşi toată agitaţia nu era necesară.

— După modul îngrozitor în care ai fost tratată? Laurie se ridică. Desigur că a fost necesară, ba mai mult. Familia mea îţi datorează recunoştinţă, Devon.

Ea se îndreptă spre arcadă.

— Băieţi, spălaţi-vă. Am amânat cina pentru voi.

— Aş dori să am posibilitatea să stau singur de vorbă cu Devon, mamă, spuse Lucky.

— După cină. Sunt sigură că e moartă de foame. Chase, termină cu giugiuleala şi condu, te rog, pe toată lumea în sufragerie.

Chase o lăsă pe Tanya, pe care o tot sărutase pe gât. Râzând, el remarcă:

— Pe mama ar fi trebuit s-o avem azi în camera aia de interogare. Pe ea, n-ar fi îndrăznit să o supere.

Laurie îndeplinise cererea lui Lucky dinainte de plecare şi pregătise o cină bogată de ţară, cu pui fript, cartofi, păsat, porumb fiert şi mazăre. Făcuse plăcinta lui favorită cu banane, ca desert. În ciuda evenimentelor din după-amiaza aceea, atmosfera la masa de seară era veselă.

În timp ce-şi terminau desertul şi cafeaua, Tanya lovi cu furculiţa în paharul el. Toţi tăcură şi se uitară la ea, pentru că rareori obişnuia să atragă atenţia asupra persoanei ei.

— Cred că familia asta are nevoie de o veste bună. Întinzând mâna după mâna soţului ei, ea le zâmbi ochilor lui şi spuse solemn:

— E pe drum un nou membru al familiei Tyler. Sunt însărcinată.

Laurie îşi strânse mâinile sub bărbie, ochii înlăcrimându-i-se imediat.

— Ce minunat!

Sage scoase un sunet răguşit foarte nepotrivit unei doamne.

Lucky râse.

— Nu te uita acum, frate mai mare, dar ţi-a căzut o bucată mare de plăcintă în poală.

Chase, cu gura căscată la soţia lui, îşi lăsă linguriţa goală înapoi în farfuria de desert.

— Tu... tu vorbeşti serios? Eşti sigură?

Bucuroasă, Tanya îşi clătină capul în sus şi în jos.

— Ai să fii tătic.

●

După ce a ajuns la gardul alb de lemn, care înconjura livada de piersici, Devon îşi sprijini braţele de partea de sus şi inspiră adânc aerul curat. Lucky stătea alături de ea. Era primul moment când se aflau singuri, de când Chase îl adusese înapoi din oraş. După anunţul făcut de Tanya, toată lumea începuse să pună întrebări deodată, la care ea răspunsese cu toată atenţia.

Nu, nu era avansată, dar sarcina fusese confirmată precis.

Da, se simţea foarte bine, mulţumesc.

Nu, încă nu avusese greţuri matinale.

Da, trebuia să nască pe la 1 ianuarie.

Nu, doctorul nu prevedea vreo dificultate.

Discuţiile despre copil prelungiseră cina. În cele din urmă, Laurie se ridică să strânga masa, trimiţându-i afară pe Devon şi pe Lucky. Se înserase şi era cald, aerul era greu de umiditate şi de mirosurile ameţitoare, fertile ale primăverii.

Întorcând capul spre Lucky, Devon întrebă:

— Tu ai ştiut?

— Ce? Despre Tanya? Clătină din cap. Nu. Dar nu m-a surprins cu totul. N-au făcut un secret din faptul că vor copii. Era doar o chestiune de timp. Mă bucur că a ales seara asta ca să anunţe evenimentul.

Partea de sus a gardului îi ajungea în mijlocul spatelui când se sprijini de el şi se răsuci ca să o privească. Sufla o briză blândă care îi mişca mici şuviţe de păr roşcat scăpate din cocul sever, Sage îi împrumutase nişte haine. Îşi schimbase costumul cu o fustă mai lungă şi o bluză de bumbac. Lui îi venea greu să se decidă cum îi plăcea mai mult. Indiferent dacă era îmbrăcată simplu sau sofisticat, arăta grozav.

— Mama ta e o persoană deosebită, spuse ea. E puternică şi totuşi miloasă. O combinaţie rară.

— Mulţumesc. Şi eu cred că e deosebită. Mă temeam că ai să crezi că toţi cei din familia Tyler sunt puţin cam nebuni. Sunt gata de bătaie într-o clipă. Apoi, lăcrimează când aud că se va naşte un copil.

Ea rupse o frunză din cel mai apropiat piersic şi începu s-o frământe între degete.

— Nu, e frumoasă legătura strânsă dintre voi.

— Tu n-ai avut o familie apropiată?

— Nu chiar. Doar eu şi părinţii. Fără fraţi sau surori.

Lucky nu-şi putea închipui aşa ceva şi spuse:

— Chase şi cu mine ne încăieram ca pisica şi câinele. O mai facem şi azi, uneori. Dar suntem şi cei mai buni prieteni şi am face orice unul pentru celălalt.

— Asta e clar. Îmi amintesc figura lui când s-a năpustit prin uşa aceea în camera de interogatoriu.

Trecuse destul timp ca ei să poată zâmbi acum, la gândul ăsta. Lucky fu primul care deveni din nou serios.

— Am crezut că legăturile de familie ar putea slăbi, după moartea tatei. Dar ele sunt mai puternice ca oricând. Mama ne-a ţinut laolaltă în mod admirabil.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Despre tata? Era sever dar drept. Noi, copiii, ştiam că eram iubiţi. Ne răsfăţa şi ne bătea în egală măsură, s-ar putea spune. Pentru el, nu existau zone cenuşii, când era vorba de onestitate şi integritate. Ştiam că-l iubeşte pe Dumnezeu, ţara şi pe mama noastră. Era afectuos cu ea în mod deschis şi întotdeauna plin de respect.

— Deci, e de înţeles faptul că fiul lui e gata să sară în apărarea unei femei la ananghie.

Îi zâmbi, cu un aer de autoironie şi ridică uşor din umeri.

— Reflex condiţionat.

Întinzând mâna, prinse o şuviţă liberă din părul ei şi o frecă între degete.

— Cum a fost viaţa lui Devon Haines când era o fetiţă mică?

— Singuratică, uneori. Expresia ei deveni introspectivă. Spre deosebire de tatăl tău, al meu nu era o persoană foarte caldă, care să ofere. De fapt, era pretenţios. Mama a făcut totul şi a avut grijă de el, din momentul în care a spus „da” şi până în ziua în care a murit. Rolurile lor erau definite cu rigiditate. El era cel care câştiga pentru a ne asigura existenţa şi era dominator; ea era micuţa soţie ascultătoare şi bună. Îşi petrecea zilele întreţinându-i castelul curat şi aşteptându-l, seara.

— Hmm. De asta fetiţa lor a devenit o feministă militantă?

— Nu sunt militantă.

Lucky ridică mâinile, predându-se.

— Nu sunt înarmat.

— Iartă-mă, spuse ea necăjită. Poate că sunt puţin în defensivă.

— E-n regulă. Apoi, aplecându-se mai aproape de ea, îi şopti: Dacă ochii tăi continuă să trimită săgeţi verzi ca acum, o să trebuiască să te sărut.

O spusese ca să o tachineze, dar ochii lui lăsau să se vadă că vorbea serios.

Devon se uită într-o parte, privind în jos spre şirul corect, drept, de piersici cultivaţi. Ramurile lor erau deja încărcate de fructe verzi.

— Viaţa mamei mele se învârtea doar în jurul tatălui meu. Când el a murit, ea n-a mai avut pentru ce să trăiască.

— Dar tu?

— Bănuiesc că eu nu contam cu adevărat.

— Această respingere trebuie să te fi durut.

— Da. Oftă. Doi ani nefericiţi după moartea tatălui meu, a murit şi ea.

— Cum?

Pământul de sub picioarele lor îl reţinu atenţia pentru un moment. Când începu să vorbească, avea vocea groasă.

— De când puteam să-mi amintesc, mama era o ipohondră. Tot timpul se plângea de dureri minore. Asta o făcea să nu fie nevoită să îndeplinească diverse obligaţii în anii mei de şcoală; nu puteam primi prietene la mine, pentru că ea se simţea rău. Lucruri din astea.

Lucky mormăi ceva nu prea flatant pentru fosta doamnă Haines, dar Devon clătină din cap.

— Bănuiesc că ipohondria era singurul ei mijloc de ai capta atenţia tatălui meu. Oricum, am învăţat repede că nu trebuie să ţin seama de bolile mamei.

După moartea tatălui meu, frecvenţa şi intensitatea acestora crescură. Pentru că viaţa ei fusese atât de împletită cu a lui, ea nu mai avea cu ce să-şi ocupe gândurile în afară de trupul ei şi numeroasele lui dureri. Tocmai terminasem liceul şi căutam să-mi găsesc o slujbă ca să mai completez pensia ei. Sinceră să fiu, ascultând-o plângându-se de fiecare înţepătură şi durere surdă, mă înnebunea. Nu-i dădeam atenţie aproape deloc.

Ea rupse o bucată din frunză şi o aruncă în vânt. Apoi continuă:

— A început să se plângă că durerile devin mai grave. Cu cât se plângea mai mult de neplăcerile ei, cu atât mai multă încăpăţânare o ignoram. Mă gândeam că dacă aş da atenţie ipohondriei ei, asta nu va face decât să o încurajeze.

Îşi strânse buzele în interior şi le apăsă atât de tare, încât marginile lor se albiră. Lucky văzu că i se adună lacrimile în ochi. Îi luă mâna şi îi prinse degetele între ale lui.

— Într-o zi, mama a zis că are dificultăţi la înghiţit. Nu putea mânca. Tot ce-i dădeam, venea înapoi. Am... m-am îndoioşat şi am dus-o la un doctor.

Neputând să continue, îşi retrase mâna dintr-a lui şi îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

El o frecă pe spate, între omoplaţi.

— Şi ce s-a întâmplat, Devon?

Instinctiv, el înţelese că ea nu mai discutase asta niciodată, cu nimeni. Era flatat, dar îl durea văzând-o atât de emoţionată.

Ea trase aer în piept şi îşi lăsă mâinile în jos.

— A murit după două săptămâni. Avea cancer la stomac, inoperabil.

— La naiba!

Scoase o batistă de hârtie din buzunarul fustei şi îşi şterse ochii şi nasul. Trăsăturile ei frumoase exprimau durere şi vinovăţie.

— Nu puteai să ştii, zise el blând.

— Ar fi trebuit.

— Nu, dacă ai în vedere experienţa din trecut.

— Ar fi trebuit să o ascult. Ar fi trebuit să fac ceva.

— Rezultatul ar fi fost, probabil, acelaşi, Devon.

Tatăl lui murise de cancer după ce se luptase luni de zile cu el.

— Da, probabil, spuse Devon. Dar dacă i-aş fi dat puţină atenţie, n-ar fi suferit. I-am întors spatele într-un moment cînd avea nevoie mai mult ca oricînd să o creadă cineva.

— Din câte mi-ai spus, ea a fost cea care ţi-a întors ţie spatele prima.

Ea îşi scutură mâinile de frunza pe care o făcuse bucăţele.

— Noi nu eram legate una de alta, aşa cum sunteţi voi, cei din familia Tyler. Aşa încât eu nu mă pot referi la tipul de camaraderie care este în familia voastră, dar cred că felul în care vă ţineţi laolaltă e demn de invidiat.

El simţi că acest capitol al morţii mamei ei era închis acum. Nu avea de gând să o preseze. Nu se deschisese în faţa lui. Fusese o privire prea scurtă în psihicul lui Devon, dar simţea nevoia de mai multe informaţii despre ea.

Folosi un ton mai blând, ca al ei.

— Nu crezi că noi suntem gălăgioşi, certăreţi şi impulsivi?

Ea râse cu blândeţe.

— Poate, puţin.

— Da, putem deveni destul de violenţi.

— Dar trebuie să fie plăcut, să ştii că ai pe cineva pe care poţi conta că-ţi va sta alături, orice s-ar întâmpla.

— Tu n-ai? O apucă de sub bărbie cu vârful degetului şi îi întoarse capul să se uite spre el. Dar soţul tău?

— El nu e în situaţia de a-mi veni în ajutor acum, nu-i aşa?

— Dar dacă ar fi fost în situaţia să o facă? Ar fi făcut-o?

Ea îşi ridică bărbia de pe degetul lui şi întoarse din nou capul. Furtuna de emoţii de pe chipul ei era clară. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că el era răspunzător de lucrul ăsta.

— O să trebuiască să-i spui acum despre noi, nu-i aşa? întrebă el blând.

— Da.

— Îmi pare rău, Devon. Sperasem să pot preveni lucrul ăsta.

Dacă ar fi sperat treaba asta destul de mult, ar fi lăsat-o în pace, se gândi el supărat. Nu iar fi cerut să vină la Milton Point să se opună minciunii lui Susan cu relatarea adevărului. Dar, gândindu-se în principal la el însuşi, o obligase să vină. Avea încredere că va fi achitat; Devon însă, va suferi consecinţe permanente.

— Când o să-l vezi?

— Mâine. Nu vreau să audă despre povestea asta de la altcineva, înainte ca eu să am timp să-i explic. De asta am acceptat invitaţia mamei tale să dorm aici în noaptea asta. Întrucât sunt atât de aproape de închisoare, ar fi o prostie să mă întorc în Dallas şi să revin mâine dimineaţă în Texasul de Est.

Pe Lucky nu-l interesa atât logica drumurilor, cât în ce formă îi va explica ea soţului ei.

— Ce ai de gând să-i spui?

— Cât se poate de puţin.

— Ai să-i spui cum ne-am întâlnit?

— Bănuiesc că acesta va fi începutul.

— Despre Micul Alvin, Jack Ed, despre bătaie?

— Presupun că da.

— Ai să-i explici de ce te aflai în locul acela?

— Partea asta o s-o înţeleagă.

— Dar nu şi restul. Ce o să-i spui despre motel?

— Nu ştiu, răspunse ea cu nerăbdare crescândă.

— Păi, ar fi mai bine să te gândeşti la ceva.

Ea se întoarse spre el, agitată.

— Spune-mi, Lucky, ce-ar trebui să-i spun? Ce pot să-i zic? Ce vorbe anume ar putea face situaţia asta mai acceptabilă pentru el, hmm? Cum ai reacţiona tu, dacă rolurile ar fi inversate? Cum te-ai simţi dacă aş fi fost soţia ta şi m-aş fi culcat cu un alt bărbat?

El întinse mâna spre ea şi o trase lângă el, zâmbind.

— Dacă ai fi fost nevasta mea, nu te-ai fi culcat cu alt bărbat.

Ea se feri de sărutul lui.

— Nu face asta.

Ştia după tonul ei că nu era sfioasă. Se uită în ochii ei.

— Nu face asta, repetă ea cu fermitate. Dă-mi drumul.

El slăbi îmbrăţişarea; ea se dădu în lături.

— Din motive pe care nu le pot înţelege, familia ta a fost cordială cu mine, cu toate că tot ce merit din partea lor este dispreţul şi batjocura. Mă aşteptam să fiu evitată, ca o femeie de stradă. Dar ei au fost neobişnuit de amabili. Nu le voi trăda consideraţia, făcând pe târfa ta.

Trupul lui se încorda, de parcă ar fi fost reţinut de o lesă invizibilă.

— Nu eşti o târfă, spuse cu sinceritate. Nu te-am considerat niciodată aşa. Nu te-am tratat niciodată în felul ăsta. Nu era să gâtui astăzi pe cineva, numai pentru că a sugerat că ai fi?

Brusc, ea lăsă capul în jos şi el se gândi că poate o face din cauza lacrimilor care îi umpluseră ochii.

— Până acum, zise ea cu o voce joasă, emoţionantă, am doar un singur păcat de mărturisit soţului meu. Te rog, nu face situaţia mai grea, Lucky.

— E prima oară când îmi spui pe nume, murmură el, apropiindu-se cu un pas. E un început.

Ea înălţă capul. Privirile li se întâlniră şi se fixară. În cele din urmă, ea îşi umezi buzele, îşi trase buza de jos între dinţi şi şopti.

— Nu ne este permis nici un început.

După ce spuse asta, se întoarse şi o porni spre casă.

— Vai, vai. Minunile nu se termină niciodată.

Auzind vocea surorii sale, Lucky se răsuci furios.

— Ce naiba faci aici.. fără?

Sage ieşi din spatele unui piersic.

— Există totuşi o femeie care îi poate spune „nu” lui Lucky Tyler. Încrederea mea în femei s-a refăcut.

— Taci din gură, puştoaico, mormăi el. De câtă vreme stai acolo?

— De destulă vreme ca inima mea să palpite.

— De ce ne spionai?

— Nu spionam. Mama m-a trimis afară să vă spun că Chase şi Tanya pleacă. S-a gândit că poate vreţi să-i mai felicitaţi o dată. Am simţit natura conversaţiei voastre şi am decis că ar fi imprudent să o întrerup.

— Atunci, ai tras cu urechea.

Fără să se intimideze, veni în urma fratelui ei când el o porni spre casă.

— Sărmanul Lucky, oftă ea teatral. Găseşte, în sfârşit, o femeie pe care o doreşte cu adevărat şi tocmai asta pare să deţină triada detestabilă.

— Triada detestabilă? Ce-i aia?

— Minte, conştiinţă şi un soţ.

Lucky se uită urât la ea.

— Ştii, în ziua în care mama şi tata te-au adus de la spital, Chase şi cu mine ne-am gândit să te legăm într-un sac de iută şi să-l aruncăm în baltă. Păcat că n-am făcut-o.

●

— Lucky arăta de parcă era gata s-o ucidă pe Sage, remarcă Tanya.

Chase şi ea se îndreptau spre casă în maşina lor. El lăsase camioneta acasă, nevrând să o supună pe soţia sa mirosului urât, rateurilor şi zgâlţâielii acesteia.

— Sage a fost întotdeauna băgăcioasă, spuse el cu un zâmbet silit. Probabil că i-a spus ceva despre musafirul lor.

— Îmi place de ea.

— De Sage?

— Nu, îl corectă Tanya indulgentă, ştiind că intenţionat o înţelesese greşit. De musafirul lor.

— Hmm. E cumsecade, bănuiesc. A tras pentru noi, azi. Nu s-a prăbuşit sub presiune şi a rămas rece ca un castravete. Eu am crezut fiecare cuvânt pe care l-a rostit. Un juriu va face la fel.

— Crezi că e atrăgătoare?

Auzind nesiguranţa din vocea soţiei sale, Chase parcă maşina în locul lor stabilit, la complexul de apartamente şi se întoarse spre ea.

— Eu cred că tu eşti atrăgătoare, mărturisi el blând, întinzându-se peste scaun şi sărutându-i blând fruntea.

— Dar Devon e atât de deşteaptă şi sofisticată!

— Şi tu eşti atât de însărcinată cu copilul meu! Băgându-şi mâna pe sub haineie ei, Chase o puse pe abdomenul ei.

— Când ai bănuit prima oară?

— Săptămâna trecută. Mi-a întârziat ciclul mai mult de două săptămâni. Ieri am făcut un test de sarcină la domiciliu, dar n-am avut încredere totală în el, indiferent cât de sigură pretindea să fie garanţia de pe, cutie. Aşa că am sunat la doctor şi mi-am reţinut o oră pentru azi-dimineaţă. El a confirmat.

— Nu te simt mai altfel, şopti el, mângâind-o.

Râzând, ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Bineînţeles că nu. Deocamdată.

Mângâielile lui deveniră mai intense. Sărutările erau mai prelungite. În cele din urmă, Tanya îl împinse într-o parte.

— Poate ar fi mai bine să intrăm.

— Poate ar fi mai bine, fu el de acord, cu un geamăt sugestiv.

De îndată ce intrară pe uşa apartamentului lor, el o trase spre canapeaua din camera de zi.

— Chase, protestă ea, mai sunt doar câţiva paşi până în dormitor.

— Prea mulţi.

El îşi scosese deja cămaşa. Trăgându-şi fermoarul, îşi scoase pantalonii şi lenjeria de corp. Nerăbdător, îi înlătură şi Tanyei îmbrăcămintea. Abia când era instalat între coapsele ei, raţiunea îi domină pasiunea.

— N-o să-ţi fac nici un rău, nu-i aşa?

— Nu.

— O să-mi spui, da?

— Da, Chase.

— Promiţi?

— Promit, gemu ea, grăbindu-l şi primindu-l.

— Doamne, cât de mult te iubesc, şopti el de câteva ori în părul ei, câteva minute mai târziu, când se ţineau unul pe celălalt în starea erotică de după dragoste.

— Şi eu te iubesc. Ghemuindu-se mai aproape de el, ea îşi apăsă gura de pieptul lui. Îmi pare rău pentru toţi cei care nu sunt aşa de fericiţi ca noi. Mai cu seamă, pentru Devon şi Lucky.

Tanya nu avea în ea nici o picătură de invidie. Era neegoistă şi generoasă. Totuşi, simţea o nesiguranţă, ca orice altă fiinţă umană. A ei se datora originii ei.

Făcea parte dintr-o familie mare de fermieri foarte muncitori, dar întotdeauna săraci. Educaţia de după liceu fusese în afara oricărei discuţii, iar ea privea pe oricine care obţinuse o diploma universitară cu o admiraţie disproporţionată. Pe Chase îl atrăsese prima data natura ei blândă şi lipsa ei de pretenţii. Îi remarcase nesiguranţa şi o găsi demnă de îndrăgit, deşi nu discutase despre asta cu ea niciodată. Era caracteristic pentru natura ei ca, deşi impresionată de cultura lui Dovon Haines, să-i fie milă de ea, totuşi.

El zise:

— Le legi numele, de parcă ar fi o pereche.

— Cred că ar fi, dacă ar putea, spuse ea blând.

— Tanya, spuse el, gros, netezindu-i părul blond, o să fii o mamă minunată.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că ai o asemenea capacitate de a iubi.

Ochii ei se înceţoşară, în timp ce degetele îi alunecau pe trăsăturile puternice ale feţei lui.

— Ce lucru drăguţ ai spus, Chase.

— E adevărat.

Înainte ca să devină prea sentimentali, ea zâmbi.

— Ştii că apartamentul ăsta are o capacitate limitată. Acum câteva săptămâni, am discutat cu un agent imobiliar, înainte de a începe necazurile cu Lucky. A zis că, dacă vom fi gata să începem căutarea unei case, să luăm legătura cu ea.

— Ea?

— O veche prietenă a ta, Marcie Johns.

— Gâsculiţa Johns! exclamă el râzând.

— Gâsculiţa?

— Aşa obişnuiam s-o strigăm.

— Ce îngrozitor.

— Nu. O făceam în glumă.

— E foarte drăguţă.

— A, ştiu asta, fu el de acord. Întotdeauna a fost drăguţă. Dar o tachinam aşa, pentru că era înaltă şi slabă, purta ochelari şi aparat de îndreptat dinţii şi învăţa tot timpul.

— Se pare că ea e cea care râde la urmă. E o femeie de afaceri plină de succes.

— Am auzit şi eu. Are acum propria ei agenţie imobiliară, nu-i aşa?

— Mm-hmm. Şi chiar după ce am spart puşculiţa ca să plătim cauţiunea lui Lucky, cred că o să avem destul ca să plătim. Ştii ce? spuse Tanya, ridicându-se în capul oaselor ca să se uite la el. Cred că Marcie a fost moartă după tine, când eraţi în liceu.

— Zău? El nu mai ascultă, ci prinse unul dintre sânii ei în mână şi îl mângâie cu degetul mare. Doamne, ce frumos e!

— A pus o mulţime de întrebări despre tine, era curioasă cum mai arăţi, chestii din astea.

— Gâsculiţa Johns era interesată de cărţi, nu de băieţi. Mai ales de băieţi excitabili ca mine, adăugă el, trăgând-o pe Tanya peste el. Trupul ei îi primi din nou excitaţia. Fără suflu, el întrebă:

— Acum, putem vorbi despre altceva?

Nu mai vorbiră despre nimic.

15

Avea un teren de tenis, un teren de golf cu nouă găuri, o sală de gimnastică, o pistă de alergări, o bibliotecă aprovizionată cu ultimele best-seller-uri. Cu aceste accesorii, era totuşi o închisoare.

Folosindu-şi cartea de credit pentru telefoane, Devon sunase de la familia Tyler la biroul directorului, cu o zi înainte, şi stabilise o întâlnire cu soţul ei la ora 9 dimineaţa.

Se trezise devreme, se îmbrăcase şi coborâse la parter. Laurie insistase să bea o ceaşcă de cafea, înainte de a pleca. Sage mai dormea încă. I se spuse, fără să întrebe, că Lucky plecase devreme ca să ducă înapoi, la sediu, camioneta companiei, în caz că va fi nevoie de ea.

O călătorie cu maşina la începutul verii prin Texasul de Est ar fi trebuit să fie o experienţă plăcută. Flori sălbatice punctau pajiştile pe care păşteau vitele. Călătorise cu geamurile maşinii lăsate în jos. Vântul de Sud purta mirosul de pin şi caprifoi. Ora liniştită necesară pentru a ajunge la acele porţi de fier ar fi trebuit să-i calmeze nervii şi să o pregătească pentru temuta vizită la soţul ei.

Dar nu-i calmase.

Avea palmele umede de transpiraţie, când fu condusă în camera unde deţinuţii îşi puteau saluta vizitatorii. Era o cameră mare, aerisită, cu ferestre fără perdele, care dădeau spre grădinile de flori şi de legume, îngrijite de cei închişi. Fotoliile şi canapelele erau funcţionale şi confortabile. Reviste noi erau răspândite pe diferite măsuţe. Era un aparat de cafea cu o carafă plină cu cafea proaspăt preparată şi, în dimineaţa aceea, avea o cutie cu gogoşi alături.

— Va fi imediat aici, îi spuse gardianul. Serviţi-vă cu cafea şi gogoşi, cât timp aşteptaţi.

— Mulţumesc.

Nu voia nici una, nici alta. I se strângea stomacul. Punându-şi geanta pe un fotoliu, îşi prinse mâinile una de cealaltă şi se duse la fereastră.

Ce să-i spună?

Greg, am avut o aventură.

Nu fusese o aventură. Fusese doar o singură noapte.

Greg, am avut o noapte de amor.

Nu, asta suna şi mai prost.

Greg, am fost purtată de pasiunea momentului.

Pasiune?

Pasiune.

Orice ar fi fost, a fost din pasiune. Altfel, cum s-ar fi putut întâmpla? Raţiunea nu luase parte. Nici măcar romantismul. Bunul simţ nu jucase nici un rol. Moralitatea nu fusese luată în consideraţie. Fusese condusă doar de pasiune.

Şi fusese extraordinar.

Încă din noaptea aceea cu Lucky, acest gând trădător se izbise de uşile conştiinţei ei ca un animal nebun care încearcă să rupă barierele, ca să iasă afară să sărbătorească evenimentul.

De aceea, se simţea obligată să-i mărturisească lui Greg. Fie că ar fi aflat sau nu, ea tot i-ar fi spus, în cele din urmă. Dacă emoţiile ei nu s-ar fi încurcat la fel de rău ca şi cearceafurile de pe patul pe care-l împărţise cu Lucky Tyler, ar fi putut păstra secretul tot restul vieţii ei, fără să-l divulge nimănui.

Dar emoţiile ei fuseseră implicate. Din această cauză, fusese implicată şi conştiinţa. Se simţea vinovată din pricina asta; de aceea, trebuia să discute cu Greg.

Căsătoria ei cu Greg era, desigur, neortodoxă, dar documentul legal îi decreta totuşi soţ şi soţie. Ea recitase în mod liber jurământul de credinţă şi, la fel de liber, îl încălcase.

Ce făcuse sau nu făcuse Greg, dacă era sau nu nevinovat sau vinovat, dacă o folosise sau nu pe ea şi coloanele ziarului ei - nimic nu avea importanţă. Ea era o soţie adulteră.

Poate că dacă trupul ei nu ar fi fost atât de flămând de atenţiile iubitoare pe care el nu i le acordase...

Poate că dacă el nu ar fi refuzat vizitele conjugale...

Aceasta fusese lovitura zdrobitoare. Doar cu câteva ore înainte de a-l fi întâlnit pe Lucky, ea descoperise că Greg refuzase vizitele conjugale cu ea. Când îl întrebase de ce, el nu putuse să-i dea un răspuns satisfăcător.

— De ce, Greg, de ce? El nu oferi răspunsuri, ci deveni doar nervos când ea insistă.

Mai mult decât egoismul tatălui ei, mai mult decât neglijarea din partea mamei ei, mai mult ca orice altceva din viaţa ei, aceasta fusese respingerea finală. Autoîncrederea ei fusese sfărâmată, autoaprecierea ei fusese distrusă. Era oare atât de neatrăgătoare încât nici chiar soţul ei încarcerat nu voia să profite de ea?

În timp ce era în această stare de spirit, soarta a unit-o în mod maliţios cu Lucky Tyler. El îi reînviase spiritul aflat pe moarte.

Totuşi, nimeni nu o forţase cu revolverul să facă dragoste cu el. Sigur, avea necesităţi, fiecare are necesităţi. Dar societatea ar fi cufundată în haos, dacă oamenii ar umbla mereu doar ca să-şi satisfacă necesităţile.

Auzi pe coridor zgomot de paşi care se apropiau şi o conversaţie murmurată. Întorcându-se de la fereastră, îşi lăsă mâinile în jos, în părţi, dar în mod reflex şi le prinse din nou. Îşi umezi buzele, întrebându-se dacă ar trebui să zâmbească atunci când el va intra. Nu era sigură dacă putea măcar schiţa un zâmbet. Trăsăturile îi păreau de lemn.

Laurie Tyler îi călcase cu amabilitate costumul. Devon se preocupa întotdeauna de felul cum arăta când venea sa-l vadă pe Greg, dorind ca vizitele ei să-i fie cât se poate de plăcute. În dimineaţa aceea, totuşi, nici măcar

cosmeticele de calitate pe care i le împrumutase Sage nu-i ascundeau cearcănele negre de sub ochi, pe care i le lăsaseră orele de insomnie.

Zgomotul paşilor deveni mai pronunţat şi vocile mai puternice. Inima lui Devon începu să-i bată dureros de tare în piept. Înghiţi cu greu, gura ei fiind atât de uscată încât glandele ei salivare păreau distruse. Încercă să-şi ţină buzele nemişcate, dar ele tremurau în încercarea de a zâmbi. Greg şi gardianul apărură în uşă.

— Vizită plăcută, zise gardianul, înainte de a se retrage.

Greg arăta bine şi în condiţie fizică bună. El îi spusese că juca mult tenis în timpul liber. Pielea lui bronzată o surprindea uşor, întotdeauna. Acum, petrecea mai mult timp în aer liber decât în zilele procesului, când căpătase o oarecare paloare.

Cei închişi aici nu purtau uniforme de închisoare, ci hainele lor proprii. Greg era întotdeauna îmbrăcat imaculat, deşi costumele din trei piese fuseseră înlocuite de haine obişnuite, iar pantofii de piele italieneşti cu pantofi sport.

El mai înaintă în cameră. Închisoarea începea să se resimtă, observă ea. Producea o încordare tuturor celor închişi acolo. Până la unul, se plângeau de plictiseală. Obişnuiţi să se mişte în mediul marilor afaceri, găseau dificil să se adapteze la această inactivitate forţată. Şi mai rău era faptul că nu mai aveau privilegiul de a decide ei înşişi.

Instinctiv, Devon ştia că el nu va privi cu ochi buni un zâmbet larg şi un „bună dimineaţa” vesel şi, din fericire, un salut modest coincidea cu starea ei de spirit. Deci, rămase stoică şi tăcută în faţa ferestrelor, în timp ce el traversa camera.

El nu se opri, până nu ajunse la distanţa de la care se puteau atinge. Abia atunci ea observă că ţinea un ziar. Ea se uită în jos, curioasă, la ziar, apoi din nou în sus spre el. Faţa lui era încordată de furie. Pe neaşteptate, el o făcu să tresară, trântind ziarul pe pervazul ferestrei, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Ea deschise gura uscată, dar nu putu scoate nici un sunet. Aşteptă până când el ieşi pe uşă şi o porni pe coridor, ca să ia ziarul.

Fusese împăturit o singură dată. Îl deschise şi observă că era un ziar din Dallas, unul care concura ziarul la care lucra ea. Greg subliniase fără sens, cu roşu, titlul pertinent.

Ea se prăbuşi pe braţul celui mai apropiat fotoliu şi parcurse articolul incriminator.

Multe momente după aceea, rămase acolo, strângând ziarul la piept, cu ochii închişi, cu inima bătându-i furioasă, iar capul îi zvâcnea dureros.

Îşi schiţase cu atâta grijă ce avea să-i spună şi, când colo, după cum se dovedise, nu fusese necesar să spună nimic. Relatarea din ziar era dezgustător de corectă.

●

— Promite-mi că n-o să sari peste cal şi n-o să faci vreo prostie. Chase umplu deschizătura uşii, aruncând pe podeaua biroului o umbră lungă, întunecată.

Lucky şedea, lăsat pe spate, pe scaunul rotativ de la birou, pe care îl folosiseră înaintea lor tatăl şi bunicul lor. Stătea cu ghetele sprijinite de marginea biroului, şi el o relicvă a zilelor bune din domeniul petrolului. Ţinea un receptor între umăr şi ureche. Îi făcu semn fratelui său să intre.

— Da, putem trimite o echipă, mâine, să înceapă instalarea. Îi făcu cu ochiul fratelui său şi mişcă din degetul mare în sens că merge bine. N-am pierdut chiar atât de multe în incendiu, aşa că putem începe. Daţi-mi doar câteva indicaţii asupra locului şi băieţii noştri vor fi acolo, în zori.

Îndreptându-şi scaunul, întinse mâna după hârtie şi creion şi scrise adresa.

— Şoseaua Patru, spui? A, două mile după moara de vânt. Am notat. Bun. Sunt bucuros să lucrăm din nou cu tine, Virgil.

Puse receptorul în furcă, sări din scaun şi scoase un ţipăt de indian.

— Un contract! Unul mare! Îţi aminteşti de bătrânul Virgil Daboe, din Louisiana? Are patru prospectări bune pentru puţuri şi vrea ca noi să facem forajul. Ce zici de asta, fratele meu mai mare? E asta o veste bună, sau nu? Patru puţuri noi şi un bebeluş pe drum! Cum suporţi atâtea veşti bune doar în douăsprezece ore?

În drum spre aparatul de făcut cafea, îl plesni pe Chase între omoplaţi. Turnându-şi o ceaşcă de cafea, zise:

— Am să-i chem pe toţi băieţii şi am să le spun să-şi aducă toată aparatura...

Se opri, când ridică la gură ceaşca de cafea şi îşi dădu seama că fratele său nu-i împărtăşea bucuria.

— Ce s-a întâmplat?

— Treaba cu contractul e grozavă, spuse Chase.

— Dar cu siguranţă că, uitându-mă la tine, n-aş spune una ca asta. Lucky puse jos ceaşca de cafea. Ce-i cu tine? Am crezut c-ai să dansezi pe tavan auzind vestea.

— Probabil că da, dacă nu mi-ar fi teamă că o să trebuiască să te leg de mâini şi de picioare ca să te împiedic să te mai bagi în alte buclucuri.

— Despre ce vorbeşti?

— Cineva a ciripit, Lucky.

— A ciripit?

Chase îndoise prima pagină a ziarului de-a lungul, de patru ori, ca să-l poată băga în buzunarul de la spate al pantalonilor. Jenat, îl scoase şi i-l dădu lui Lucky.

El citi povestea. Primele cuvinte care îi ieşiră din gură fură murdare. Cele următoare fură şi mai şi. Chase se uita speriat la fratele lui, neştiind ce-ar fi în stare să facă.

Lucky se aruncă din nou în scaunul de la birou. Acesta se dădu înapoi, pe rotiţele scârţâitoare. Aplecându-se din mijloc, îşi băgă toate cele zece degete prin păr şi rosti un pomelnic de blesteme. Când, în sfârşit, le epuiza, se îndreptă şi întrebă:

— Devon a văzut deja asta?

— Mama crede că nu. A plecat devreme, spre închisoare. Am luat cafeaua împreună, dar mama n-a deschis ziarul decât după plecarea ei.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Lucky, referindu-se la articol. *„Dintr-o sursă pe care nu o putem numi”*.

— Înseamnă că cel care a lăsat să transpire povestea se teme de ce i-ai putea face, dacă ai afla cine este.

— Ar trebui să se teamă al naibii, spuse cu răutate Lucky. Şi am să aflu eu cine-i bastardul. *„Agenţii au fost răniţi în scandalul care a ieşit, când amanta lui Tyler ar fi fost, cică, insultată”*, citi el.

— Scandal? ce cuvânt al dracului mai e şi ăsta? Devon n-a fost *„cică insultată”*, ci chiar a fost insultată. Şi să o numească amanta mea! urlă el. Am fost împreună o dată. Numai o dată, la naiba.

Lucky se ridică de pe scaun şi începu să umble prin birou cu paşi mari.

— Tocmai asta am vrut să evit, spuse el lovind cu pumnul în palma cealaltă. Am vrut ca Devon să fie protejată de scandal.

— Şi-ar fi pierdut oricum anonimatul în timpul procesului, sublinie Chase, în mod raţional.

— Eu mi-am închipuit că nu vom ajunge la judecată. Am sperat că se va întâmpla ceva mai înainte. M-am gândit că poate Susan va...

Se opri din mers şi se răsuci spre Chase.

— Asta-i.

La fel de înfierbântat şi agitat cum fusese doar cu câteva secunde mai înainte, acum era deosebit de calm. Schimbarea era la fel de bruscă de parcă s-ar fi închis o uşă în faţa furtunii dezlănţuite.

— Susan.

— Ea a lăsat să transpire povestea?

— Pot să pun pariu pe contractul lui Virgil că am dreptate.

Îi spuse lui Chase că o văzuse pe fiica bancherului în camera patrulei.

— Da. Şi eu am văzut-o acolo, zise Chase. Rânjea ca pisica din *„Alice în ţara minunilor”*. Dar ar fi riscat oare să-şi lege numele de balamucul ăsta?

— A minţit în faţa agenţilor, nu-i aşa? Lucky se îndreptă spre uşă.

Chase, cunoscând temperamentul înfierbântat al lui Lucky, îl urmă afară.

— Unde te duci?

— S-o văd pe domnişoara Young.

— Lucky...

— Să sperăm că de aici şi până acolo am să găsesc o alternativă la crimă.

●

Clara, femeia de serviciu a familiei Young, ezită când el ceru să o vadă pe Susan. Lucky însă fu insistent şi, în cele din urmă, o convinse. Îl conduse prin casă în curtea din spate, unde Susan lua un mic dejun la o oră cam târzie, pe terasa de piatră... Ca o orhidee de seră, era înconjurată de frunze uriaşe şi de plante înflorite.

El luă o creangă de liliac din aranjamentul de flori proaspete de pe masa din hol şi o luă afară cu el. Când traversă terasa de piatră acoperită cu licheni, o putu auzi pe Susan fredonând încet, în timp ce întindea din belşug gem de portocale pe un corn englezesc. În faţa ei, pe masă, era întinsă pagina întâi a ziarului din Dallas.

— Arăţi straşnic, aşa cum stai acolo, Susan.

La sunetul familiar al vocii lui, ea scăpă cuţitul. Acesta căzu cu zgomot pe farfuria de porţelan. Ea sări de pe scaun şi înconjură masa, făcând ca aceasta să-i despartă de parcă fierul forjat l-ar fi putut împiedica să o frângă în două.

— Lucky.

Vocea ei era slabă şi fără suflu. Prea puţină culoare îi rămăsese pe faţă. Degetele care i se agăţau de spătarul scaunului, erau lipsite de sânge. Se dădu un pas înapoi în timp ce el înainta inexorabil.

Când ajunse lângă ea, el ridică mâna. Ea se feri.

Apoi, ochii ei îngroziţi se fixară asupra florilor pe care el i le întindea.

— Bună dimineaţa, şopti el, aplecându-se şi plantându-i pe obraz un sărut uşor. Ea rămase cu gura căscată la el, mută, în timp ce el se retrase. Apoi, în mod automat, ea primi floarea.

— Nu m-am aşteptat să vii, scânci ea.

— Îmi pare rău că am venit atât de devreme, spuse el cu nonşalanţă, rupând o bucăţică din cornul ei şi aruncând-o în gură, dar au trecut zile întregi de când nu te-am mai văzut şi, pur şi simplu, n-am mai putut aştepta. Sper...

Se opri. Se făcu că a observat ziarul şi mormăi o înjurătură. Îi aruncă atunci o privire care era un amestec de jenă şi exasperare.

— La naiba! Am vrut să ajung aici înainte ca tu să vezi asta. Făcu un gest în jos spre articol. Susan, draga mea, îmi pare rău.

Ea se uita la el speriată, fără glas.

Prefăcându-se dezgustat, expiră adânc.

— Un gură-spartă, care a dat târcoale, a aflat cu cine am fost în noaptea incendiului şi a lăsat să transpire povestea asta despre femeia aceea, Haines.

Părând a fi grozav de exasperat, el se trânti pe unul din fotoliile de fier forjat şi îşi lăsă capul în jos.

— O greşeală. O greşeală împuţită, mormăi el, certându-se singur. De unde era să ştiu eu că e căsătorită? Şi încă cu un puşcăriaş. Înjură. Desigur,

acum va trebui să spui autorităţilor că ai minţit în legătură cu faptul că ai fost cu mine în seara incendiului.

— Eu... eu să le spun? Vocea ei devenise din joasă şi slabă, înaltă şi subţire.

— Desigur, draga mea. Se ridică şi îi cuprinse umerii cu mâinile. Nu pot să te las să te expui mai mult decât ai făcut-o până acum. Ieri, când te-am văzut în camera aia oribilă a patrulei, simţeam că mor.

El îi atinse părul şi îl îndepărtă de pe gâtul ei.

— Ştiam ce fel de întrebări ţi-au pus. Lucruri personale despre noi. Doamne, cât de jenant trebuie să fi fost pentru tine. Cum crezi că m-am simţit, ştiind că făceai acest sacrificiu pentru mine?

El duse mâna la inimă.

— Şi apoi, ştii ce mi-au spus bastarzii ăia, ca să mă descumpănească? Au zis că tu ai pretins că m-am lăudat la tine că am dat eu foc. Poţi să crezi una ca asta? Sunt sigur că ai glumit cu mine în seara aceea, dar n-ai spus-o în serios, aşa-i?

— A... ăăă... aşa-i.

— Nu te îngrijora, eu nu m-am lăsat prins în cursă. Ştiam că ei vorbesc aiurea, încercând să mă facă să recunosc ceva. Tu nu m-ai trăda niciodată în felul ăsta. Mai ales că plănuiam să ne căsătorim. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era ca tu să fii amestecată în această porcărie. El o trase mai aproape şi-i vorbi în păr. Uluirea îi făcuse trupul moale. Apreciez tot ce ai făcut ca să încerci să mă salvezi de acuzare, dar nu te pot lăsa să mai faci altceva. Nu te pot lăsa să fii chemată în sala aceea a tribunalului, ca să devii sperjură.

— Să devin sperjură?

— Sigur, spuse el, îndepărtându-se. Dacă mărturiseşti, sub jurământ, că am fost cu tine în noaptea incendiului, atunci femeia Haines spune sub jurământ că am fost cu ea. Eu va trebui să mărturisesc, sub jurământ, că ea spune adevărul. O să fii prinsă în plasa minciunii tale, draga mea, spuse el cu blândeţe. Asta, dacă nu schimbi povestea imediat. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ea se trase de lângă el, uitându-se în sus la el, cu faţa albă, gata să intre în panică.

— La asta nu m-am gândit niciodată.

— Ştiu că nu te-ai gândit. Te-ai gândit doar la mine, la noi, la căsătoria noastră. Care, desigur, adăugă el cu regret, nu mai poate avea loc.

— De ce nu?

El întinse braţele lateral cu un gest de neputinţă.

— Crezi că mama şi tatăl tău te vor lăsa acum să te căsătoreşti cu mine, un tip care se culcă cu nevasta unul puşcăriaş? Gândeşte-te la asta, draga mea. Nu vor accepta aşa ceva. Tatăl tău te va scoate, probabil, din testament şi îşi va lăsa toţi banii pentru opere de binefacere. Ar prefera să te vadă moartă, decât măritată cu mine. Şi, ca să fiu sincer, şi eu aş prefera.

Vocea lui era pătrunsă de atâta onestitate, încât ea nu sesiză ironia din spatele ei.

Prinzând-o din nou lângă el, o strânse tare câteva secunde, înainte de a-i da drumul brusc.

— Adio, Susan. Întrucât totul a ieşit acum la lumină, nu mai pot să te văd niciodată.

Înainte ca ea să mai poată rosti vreun cuvânt, el o părăsi, alergând pe drumul de pietriş din jurul casei, în loc să mai treacă prin holul ca un mormânt, ca să ajungă în faţă. La colţul casei, se întoarse şi se uită înapoi.

— Salvează-te cât mai poţi, Susan. Nici măcar nu mai sta pe gânduri. Sună-l pe Pat.

— Da, da. Am să fac asta chiar azi. Chiar acum.

— Nici nu-ţi închipui cât de bine mă voi simţi. Îi suflă un sărut. La revedere.

Lăsând capul în jos, merse cu paşii măsuraţi ai unui patriot care se sacrifică singur, în drum spre ghilotină. Dar râdea în sinea lui şi simţea nevoia să sară în sus.

16

Devon îl aştepta, a doua zi dimineaţa, când el sosi la sediul *Companiei de Foraj Tyler*. Stând pe scaun drept, impecabilă, ca o studentă la şcoala de bune maniere, ea discuta cu Chase, ţinând în mâini una din ceştile lor ciobite de cafea.

Schimbară o privire lungă peste o rază de lumină solară, în care fire de praf dansau la fel de nebuneşte cum bătea pulsul lui Lucky de când o văzuse.

Chase fu primul care rupse tăcerea densă.

— Devon a venit acum câteva minute, explică el, neîndemânatic. Şi el părea că nu-şi dădea seama de ce se afla acolo. Tocmai am băut o cafea. Vrei şi tu, Lucky?

— Nu, mulţumesc.

Nu-şi luase ochii de la Devon. Dar nici ai ei nu se depărtau de el.

— Echipa... ăăă... a plecat deja spre Louisiana.

— Bun.

Încercările lui Chase de a face conversaţie subliniau doar tăcerea apăsătoare. Jenat, îşi drese glasul.

— Ă, păi, trebuie să mă duc... ăăă... să fac nişte treburi pe-afară. Ne vedem mai târziu.

Când Chase trecu pe lângă Lucky, în drum spre uşă, îl înghionti cu cotul. Era un mesaj frăţesc, tăcut, care spunea:

— Scapă din afacerea asta.

De îndată ce Chase închise uşa în urma lui, Lucky remarcă:

— Sunt surprins că te văd aici.

Zâmbetul ei fu rapid şi nesigur.

— M-am surprins şi pe mine însămi prin faptul că am venit.

El se aşeză într-un scaun cu spătar, ochii lui plimbându-se înfometaţi pe chipul el.

— Am încercat mereu să te sun, de ieri după-amiază, Devon.

— Am scos receptorul din furcă.

— Am înţeles asta. Dar de ce?

— După ce am citit ziarul de ieri, se pare că toţi oamenii din lume încercau să mă sune.

Lucky se încruntă.

— Urăsc de moarte faptul că povestea a ieşit la lumină. Voiam să te ţin în anonimat cât mai mult posibil. Te rog să mă crezi.

— Ştiu că tu n-ai nici un amestec în asta. Cine crezi că a făcut-o?

Îi relată despre Susan.

— Arăta al dracului de vinovată când am confruntat-o. Sunt convins că ea s-a ocupat să afle cine eşti şi, din ciudă, a turnat informaţia unui reporter.

— Ei, acum nu mai are importanţă cum a ajuns să devină publică povestea. Răul s-a produs.

El o studie un moment, observând că avea faţa trasă şi palidă. Ultimele douăzeci şi patru de ore trebuie să fi fost un iad adevărat pentru ea. Ţinea strâns cana de cafea, de parcă ar fi fost un colac de salvare într-un lac în furtună.

— Chiar vrei cafeaua aia? întrebă el. Clătinînd din cap, ea îi dădu cana. El o luă şi o puse pe birou, apoi se întoarse din nou spre ea. Întrebarea principală din mintea lui nu mai putea fi evitată.

— Cum au mers lucrurile cu soţul tău, ieri?

O trecu un mic fior, deşi în birou era neplăcut de cald.

— Când am ajuns, Greg citise deja povestea, spuse ea blând. Pur şi simplu, mi-a aruncat ziarul şi a plecat.

— Fără nici o vorbă?

— Vorbele ar fi fost de prisos, nu-i aşa?

— Probabil, mormăi Lucky.

El se gândea că, dacă ar fi avut el o soţie pe care să o iubească aşa cum un soţ trebuie să-şi iubească soţia, i-ar fi acordat beneficiul îndoielii şi i-ar fi pus câteva întrebări. El n-ar fi reacţionat, până când ea n-ar fi negat sau n-ar fi confirmat povestea din ziar.

Dacă ar fi negat-o, el ar fi liniştit-o şi apoi, imediat, ar fi cerut o retractare. Dacă ar fi confirmat-o, probabil că ar fi înnebunit şi ar fi făcut ceva îngrozitor.

O ieşire furioasă, lacrimi, îngrijorare, scrâşnete din dinţi, ameninţări de răzbunare. Acestea ar fi fost reacţiile de gelozie la care puteai să te aştepţi. Ele dovedesc sentimente, pasiune. Dar să ieşi, pur şi simplu, asta era o reacţie neomenească, făcându-l pe Greg Shelby să pară rece, nesimţitor.

— Tu ce-ai făcut? vru să ştie Lucky.

— Am citit articolul. La început am rămas acolo, uluită. Caracterul meu a suferit o transformare. Cumva, scrise negru pe alb, faptele sunau urâte şi ruşinoase. Atât de murdare!

Se înfioră din nou.

Lucky întinse mâna prin spatele scaunului său şi îi luă o mână.

— N-a fost aşa, Devon.

— N-a fost? întrebă ea, aproape dându-i lacrimile.

— Nu.

Privirea pe care o schimbară atunci fu atât de puternică, încât ea îşi retrase, prudentă, mâna şi îşi folosi lacrimile drept scuză. Îşi trecu dosul mâinii peste ochi.

— L-am pus pe gardianul închisorii să încerce să-l aducă pe Greg să mă vadă din nou, dar el a refuzat. Când m-am întors la Dallas, l-am sunat pe director şi am avut permisiunea să vorbesc cu el la telefon. Am vrut cu disperare să-i explic. Clătină necăjită din cap. Nici n-a vrut să accepte telefonul meu.

Lucky îl făcu în minte în fel şi chip pe Greg Shelby.

— Şi acum, ce faci? Vrei să merg cu tine să-l vedem?

— Nu! Părăsindu-şi scaunul, ea începu să se plimbe neliniştită prin birou. Nu cred că o să vrea să ne vadă pe vreunul dintre noi, acum. După ce m-am mai gândit şi am discutat cu avocatul lui Greg - care nici el nu e prea încântat de mine - cred că e mai bine să-l las în pace câteva zile. Are nevoie de timp ca să se răcorească şi să-şi limpezească gândurile, aşa încât, atunci când ne vom vedea iar, să fie capabil să-mi asculte calm explicaţia.

— Nu ştiu, Devon, zise el, cu îndoială. Dacă aş avea timp să mă gândesc, asta m-ar face mai nervos.

— Greg nu e înfierbântat ca tine.

— Aici ai dreptate. Concesia lui Lucky nu era un compliment pentru Greg. Dacă ai fi fost nevasta mea şi un tip ar fi avut de-a face cu tine, aş fi dărâmat zidurile închisorii ăleia până acum şi-aş fi fost pe cale să-i rup gâtul.

— Greg nu e aşa de... atletic.

— Chiar crezi că, în cele din urmă, o să ierte şi o să uite?

— Sper că da. Da, cu timpul, cred că da.

Răspunsul nu-l bucură pe Lucky aşa cum ar fi trebuit. Soţul ei părea un nenorocit fătarnic care putea ţine veşnic o ranchiună. Lucky nu suporta să se gândească că Devon va fi legată de Shelby tot restul vieţii ei.

Cumva pus pe ceartă, el întrebă:

— Ai venit tot drumul de la Dallas ca să-mi spui asta?

— Nu. Am avut alt motiv. Se întoarse la scaunul ei. Toată povestea asta mi-a explodat în faţă. De când am intrat în localul acela şi am comandat berea, n-am avut decât necazuri. S-a aflat acum că eu sunt alibiul tău în procesul de incendiere. Până nu se termină procesul, şi Dumnezeu ştie când va fi asta, viaţa mea va fi un circ cu trei arene. Nu pot suporta aşa ceva. Nu vreau să suport.

— Nici mie nu-mi place, chiar mai mult decât ţie, perspectiva de a fi o persoană de notorietate publică. Dar ce putem face în privinţa asta?

— Putem să te scoatem din cauză în faţa investigatorilor.

— Am încercat, îţi aminteşti? M-a băgat doar mai adânc la apă. Şi pe tine.

— Dar nu l-am oferit pe adevăratul incendiator.

Timp de câteva secunde, Lucky se uită la ea, alb. Apoi începu să râdă.

— Vrei să faci pe detectivul?

— Uite ce-i, cu cât mai repede eşti disculpat, cu atât mai repede se va rezolva toată problema şi noi ne vom putea continua vieţile. N-o să fie uşor să-l fac pe Greg să mă ierte, dar ar fi un punct de pornire dacă ar şti că nu vom trece împreună printr-un proces şi că nu voi fi mereu în compania ta. Sunt sigură că se va bucura auzind că n-a mai trebuit să te văd.

Ea avea o sumedenie de gânduri sumbre în dimineaţa aceea dar, întrucât el nu avea nici o alternativă viabilă, tăcu.

— M-am eliberat, zise ea. I-am spus editorului meu că-mi iau vacanţă o săptămână şi plănuiesc să-l caut pe incendiator în timpul ăsta. I-am promis că, la întoarcere, îi aduc un material grozav şi un articol despre cum îi pot intimida anchetatorii pe martori. Mă gândesc... De ce zâmbeşti aşa prosteşte, domnule Tyler?

— Mă uit la tine.

— Mă găseşti caraghioasă?

— Îţi place să ai control asupra lucrurilor, nu-i aşa? Chiar şi în probleme de poliţie.

— Până acum, poliţia n-a făcut nimic ca să te ajute. Eu nu pot face nimic mai rău decât ei.

— Recunosc.

— Eu nu am încredere în alţi oameni care să facă treburi pentru mine.

— Îhî, spuse el. Tu eşti ceea ce noi numeam „o bărbată deşteaptă”.

Încă zâmbind, se ridică şi se întinse. Se simţea de un milion de ori mai bine decât se simţise în urmă cu o oră. Fusese preocupat, pentru că nu vorbise cu Devon de când transpirase povestea cu implicarea ei. Se temuse, de asemenea, că vor trece zile întregi în care nu o va vedea.

Când colo, să vezi şi să nu crezi, ea apăruse şi plănuia să stea acolo un timp. La naiba, era norocos! Amintirea sumbră a soţului ei din închisoare fu înlăturată. Greg Shelby era un perdant, un nenorocit, şi dacă Lucky era un cunoscător ai femeilor - şi se considera el însuşi un specialist în domeniul sexului frumos - nu era prea grozav la pat.

Dacă Shelby ar fi fost bărbatul pe care-l merita Devon, nici un fel de muncă de convingere n-ar fi putut să o bage în pat cu alt bărbat. Nici nu trebuise s-o convingă. Ceva legat de căsătoria ei cu acest tip, Shelby, nu era în regulă. Lucky o respecta pentru că nu-şi discuta problemele matrimoniale cu cineva din afară; pe de altă parte, voia să ştie de ce era căsătorită cu un bărbat care o făcuse atât de nefericită. Se părea că i se ofereau timpul şi posibilitatea de a afla.

Singurul lucru care îi întuneca starea de spirit bună era că nu va putea s-o atingă. Vor petrece mult timp împreună, dar ea era încă de neatins. Asta avea şă-l ucidă, pentru că dorinţa pentru ea devenise ocupaţia lui principală. Mai mult decât preocuparea pentru afacerile sale în declin, mai mult decât grija faţă de acuzaţia fabricată împotriva lui că ar fi incendiator, dorinţa pentru Devon îl consuma teribil.

Dar să o vadă în condiţii neprielnice era totuşi mai bine decât să nu o vadă deloc.

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă joc de-a hoţii şi vardiştii, spuse el. De unde începem?

— În primul rând, ar trebui să-mi găsesc o cameră. Unde e cel mai bun loc unde aş putea locui?

— La mine acasă.

— Nu pot, Lucky, spuse ea, clătinând din cap cu hotărâre. Motivele ar fi clare.

— Mama mea m-ar jupui de viu dacă te-aş lăsa să te duci la un motel. Oricine o cunoaşte, ştie că nu va permite nici un fel de matrapazlâcuri extraconjugale sub acoperişul ei. Aşa că o să stai la noi şi asta-i stabilit, zise el ferm.

— Dar...

— Devon, zise el cu asprime, oprindu-i protestele şi ridicând în sus mâinile cu palmele în afară. Fără argumentări.

Ea capitulă, dar nu părea prea încântată.

— Mai întâi, trebuie să aflăm exact cum a început incendiul.

— Benzină şi lămpi de cale ferată, spuse el. Pat mi-a spus deja. Eu cumpărasem nişte lămpi, recent. Asta le-a confirmat suspiciunile.

— Putem vedea raportul oficial asupra faptelor?

— Nu ştiu, nu cred că sunt publice.

— Nu mă gândeam să le facem publice. În particular. N-ar putea prietenul tău, şeriful Bush, să subtilizeze un exemplar pentru noi?

Lucky fluieră printre dinţi.

— Am să-i cer.

Ea se întoarse şi întinse mâna după telefonul de pe birou.

Lucky îi smulse receptorul din mână.

— Eu am să-i cer. Poate o să ne arate un exemplar din raport, după orele de lucru.

— Între timp, aş vrea să văd locul incendiului.

— Asta-i uşor. E doar la o jumătate de milă distanţă de aici, pe şosea. El o analiză de sus în jos şi îi văzu rochia, tocurile înalte şi ciorapii deschişi. Locul e potrivit, zise el, doar pentru ţărănoi şi ratoni. Nu te poţi duce îmbrăcată aşa.

— Am să mă schimb.

Lucky îi aduse valiza din maşină. Ea intră în despărţitura din cameră, unde era o comodă şi o chiuvetă. În timp ce era acolo, Chase reveni. Se uită în jur şi îl văzu pe Lucky aşezat la birou, vorbind la telefon.

— Unde-i Devon?

Lucky puse mâna pe microfon.

— Acolo, zise el, arătând uşa băii, se dezbracă.

Când se deschise uşa băii, Chase întoarse capul atât de repede, încât ceafa îi trosni. Devon ieşi îmbrăcată în jeanşi. Îşi sufleca mânecile unei cămăşi obişnuite.

— Ce se întâmplă? întrebă Chase.

Lucky îi sâsâi şi vorbi în receptor.

— Haide, Pat. Ştiu că m-am purtat ca un băiat rău. Da, merit să fiu biciuit. Acum, că am recunoscut, plin de căinţă, greşelile comportării mele, vrei să faci treaba asta, sau nu?

Ascultă un moment, în timp ce, cu ochii, aprecia formele fine ale picioarelor lui Devon şi curba frumoasă a sânilor ei.

— Grozav. Zece treizeci. La naiba, nu, nu vom spune nimănui.

— Ce se întâmplă? repetă Chase, când Lucky închise telefonul.

— Pat ne dă să citim diseară raportul despre incendiu, lui Devon şi mie.

— Tocmai ai promis să nu spui nimănui, strigă ea, punându-şi mâinile în şolduri.

— Chase nu intră în categoria asta. Pat s-ar aştepta să-i spun.

— Tot nu ştiu ce se întâmplă, le aminti Chase.

— O să încercăm să-l găsim pe cel care a provocat incendiul, ca eu să fiu scos din cauză.

— Şi eu să mă împac astfel cu soţul meu, adăugă Devon.

Lucky nu comentă declaraţia ei. Chase se uită la amândoi cu o privire neîncrezătoare. Spuse:

— Devon, vrei, te rog, să mă laşi un minut singur cu fratele meu?

— Te aştept afară, Lucky.

— Vin imediat.

De îndată ce ea fu afară, Chase încercui bicepşii lui Lucky cu o strânsoare mortală. Cu faţa aproape de el, spuse:

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi să te amesteci în treburi din astea. Cine naiba credeţi că sunteţi, Kojak şi Nancy Drew?

— Eu arăt cu mult mai bine decât Kojak, răspunse cu mândrie Lucky.

— Nu glumesc, spuse Chase, furios.

— Nici eu.

— Oare?

Ochii albaştri ai lui Lucky se îngustară.

— Ce vrei să spui cu glumitul ăsta?

— Nu cumva totul e un joc în care să fii atras? Un joc care te va ţine în strâns contact cu o femeie în preajma căreia n-ai de ce să te afli?

— Nu te băga în chestia asta, îi spuse Lucky, încordat, dispărându-i umorul. Ce fac eu cu Devon...

— Mai bine n-ai face nimic cu Devon. E măritată.

Lucky, având resentimente faţă de predica fratelui său, deşi se făcea ecoul aceleia pe care şi-o ţinea el însuşi, îşi eliberă braţul.

— Sunt major. Nu mai am nevoie de tine ca să-mi ţii loc de conştiinţă, frate mai mare.

— Nu încerc să fiu conştiinţa ta, oftă necăjit Chase. Bine, poate că aşa e. Dar sunt mai îngrijorat pentru ea decât pentru tine. Ea este aici adevărata victimă, Lucky. Viaţa ei a fost întoarsă cu susul în jos şi asta din vina ta.

— N-am nevoie să-mi aminteşti nici de lucrul ăsta.

— Când veţi termina de jucat jocul, ea cu ce va rămâne? O căsătorie distrusă şi o inimă sfărâmată?

— Greşeşti, Chase.

— Oare?

— Da! De data asta, nu e doar un joc.

Chase se uită fix la el, îndelung şi dur, înainte de a spune blând:

— Asta mă îngrijorează de fapt, cu adevărat.

●

Tot ceea ce rămăsese din garajul de maşini-unelte, era o porţiune întunecată pe pământ, acoperită de cenuşă, care fusese cernută de atâtea ori, încât părea o pudră cenuşie de dat pe faţă. Rămăşiţele maşinăriilor fuseseră luate deja. Puţinul ce fusese salvat fusese vândut ca fier vechi. Banii obţinuţi din asta abia acoperiseră cheltuielile echipei ce plecase în Louisiana. Devon oftă când ridică un nor de praf de cenuşă cu vârful pantofului sport.

— Nu-i prea mult de văzut aici, nu-i aşa? zise ea.

— Ţi-am spus!

Lucky stătea pe vine; lua pumni de cenuşă şi o lăsa să se scurgă printre degete.

— Focul a fost pus ca să distrugă totul, nu doar ca un avertisment de vreun fel oarecare, remarcă ea cu glas tare.

— Agenţii au spus asta, de la început. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care au îndreptat degetele acuzatoare spre mine. Au spus că a ars repede şi tare. Maşinile de pompieri n-au avut nici o şansă să-l stingă. Singurul lucru pe care l-au putut face a fost să salveze pădurea care îl înconjura.

Devon se îndreptă spre un loc cu verdeaţă lângă perimetrul de pământ pârjolit. Se aşeză pe trunchiul unui copac căzut. Lucky i se alătură. Contemplară în tăcere suprafaţa arsă.

— Asta e doar una dintre clădirile companiei, aşa-i? întrebă ea.

— Adevărat. Dar aici ţineam majoritatea echipamentelor grele. Acesta era locul cel mai potrivit ca să pui un foc distrugător şi să faci să pară că l-am pus eu.

Înclinând capul, ea îl privi curioasă.

— De ce presupui în mod automat că răzbunarea era îndreptată spre tine?

El ridică din umeri.

— Împotriva cui altcuiva? A mamei? Are mai mulţi prieteni decât poate număra. Sage? E doar o copilă.

— Nu cumva are vreun prieten gelos?

El respinse posibilitatea aceasta, cu o scurtă negare din cap.

— Nici n-a fost încă serios implicată cu nici un băiat. Ea îi sperie şi pe cei mai hotărâţi. Chase are şi el câţiva duşmani, dar eu simt aici, spuse el, punându-şi palma întinsă în dreptul stomacului, că eu am fost ţinta.

— De ce?

Punându-şi mâinile la spate, ea se sprijini pe coate. Poziţia îi strânse bluza peste piept. Lucky trebui să se concentreze la omida care se târa de-a lungul trunchiului copacului, ca să nu se uite fix la ea.

— Eu sunt cel care intru mereu în încurcături. Îşi ridică ochii spre ai ei. Se pare că am o atracţie să intru la ananghie.

Păianjenii care întindeau plase între ramurile copacilor din apropiere făceau mai mare gălăgie decât făceau Lucky şi Devon, în timp ce se uitau adânc unul în ochii celuilalt. Briza le mişca părul şi se juca prin hainele lor, dar ei rămâneau nemişcaţi, fără să clipească, total absorbiţi.

După un lung moment, Devon se ridică.

— Cu cine ai avut probleme?

— De ce eşti curioasă?

— Toţi sunt suspecţi.

— Sau eşti, pur şi simplu, băgăcioasă? o tachina el.

Ea roşi uşor.

— Poate. E un obicei. Ştii, când scriu despre cineva, stau de vorbă cu toţi cei apropiaţi de subiect. Adun fragmente de informaţii, de ici şi de colo, până pot să pun laolaltă întreaga personalitate a persoanei respective. Uneori, interviul cel mai neînsemnat poate aduce cele mai importante amănunte, acel unic element care le uneşte pe toate celelalte.

— Fascinant.

Dar ceea ce găsea el cel mai fascinant, nu era tema ci modul ei însufleţit de a explica felul cum lucrează. Ochii ei nu aveau o singură culoare pură, ci o multitudine de nuanţe de verde, care scânteiau când era furioasă sau emoţionată de subiectul în discuţie.

Ei puteau, de asemenea, să arate tot atât de adânci ca nişte fântâni, când ea devenea introspectivă sau tristă, aşa cum se întâmplase în seara aceea în livadă, când vorbise despre părinţii ei. Se îndoia că ea îşi dădea seama cât de expresivi îi erau ochii. Dacă ar fi ştiut, i-ar fi învăţat să nu mai dezvăluie atât de mult.

Revenind la discuţie, el întrebă:

— Dar ce are de-a face metoda ta de lucru cu mine?

— Ca să ajung la vinovat, trebuie să trec prin tine. Aşa încât am să tratez lucrurile în acelaşi mod de investigare ca şi când aş scrie despre tine. Vreau să stau de vorbă cu diverşi oameni care au venit în contact cu Lucky Tyler. Spune-mi despre toţi cei cu care ai avut probleme, să zicem, în ultimele şase luni.

El râse.

— Asta o să ne ia toată după-amiaza.

— Avem toată după-amiaza la dispoziţie.

— A, da. Adevărat. Chase a zis că forajul din Louisiana e în curs, nu-i aşa? Absent, se scarpină la ceafă. Desigur, cel mai recent a fost conflictul cu Micul Alvin şi Jack Ed.

— Pentru moment, să-i lăsăm deoparte. O să revenim la ei. Sunt prea vizibili ca să fie suspecţi.

— Bine, ca început, a fost tipul din Longview. Avea un club acolo.

— Un club? Club de sănătate? Club de ţară?

— Nu... ăăă... ştii tu.

— Club de noapte?

— Da. E... un fel de loc unde se învârtesc bărbaţii. Are şi fete. Te îndeamnă să bei şi, ştii tu, mai dansează niţel.

— Un bar unde se umblă fără sutien?

— Cam aşa ceva. Da, cred că poţi să-l consideri aşa.

Dând ochii peste cap, ea zise:

— Nu mă cruţa, Lucky. O să câştigăm timp. Ce-a fost cu tipul ăla?

— M-a acuzat că m-am dat la una dintre fetele lui.

— Şi era adevărat?

— I-am oferit de băut.

— Şi pentru asta s-a supărat?

— Nu chiar, spuse el, foindu-se jenat.

— Pentru ce? Exact.

— Am flirtat cu ea. Ea a înţeles din asta mai mult decât am intenţionat eu. Când mi-am pierdut interesul şi nu m-am mai dus acolo, ea a devenit deprimată.

— De unde ştii?

— Tipul m-a chemat şi a început să urle la mine. A spus că ea plânge tot timpul, că nu vrea să lucreze. A zis că eu îi stric afacerile, că era o favorită a clienţilor lui. Mi-a zis să nu mai vin la clubul lui şi să mă ţin departe de fetele lui, mai cu seamă de asta. Cred că-i plăcea şi era gelos.

— Destul de gelos ca să dea foc clădirii tale?

— Mă îndoiesc.

Devon inspiră adânc.

— Merită să cercetăm. Altcineva?

— A fost un fermier.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea veselă. Avea o fiică.

— Nu. Avea o vacă.

După un moment de ezitare, ea clătină din cap.

— Nu cred că vreau să aud povestea asta.

Încruntându-se la lipsa ei de încredere, el îi explică:

— Conduceam unul dintre camioanele noastre printr-o păşune, în drum spre un loc de foraj, când o vacă a hotărât să facă pe grozava.

— Cu cine?

— Cu camionul.

— Cu alte cuvinte, ai călcat o vacă.

— A fost un accident, jur, animalul ăla prost a alergat direct în faţa ornamentului de pe capotă. Oricum, a murit.

— Desigur, că i-ai plătit fermierului pentru vacă, nu-i aşa?

— La naiba, da. I-am plătit mai mult decât făcea. Dar a făcut o criză de nervi şi ne-a ameninţat că ne dă în judecată şi pentru alte daune.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic. N-am mai auzit nimic de el si am presupus că o să apară el cândva.

— Poate că nu. Deşi mă îndoiesc că un sărman fermier bătrân ar avea curajul să dea foc.

— Fermier sărac şi bătrân, pe dracu. Ieşise din echipa *Texas A&M*. Puteai să auzi ce m-a înjurat.

— Bun. E o posibilitate. Reţine numele lui şi o să controlăm dacă a cumpărat lămpi în ultima vreme. Cu cine te-ai mai certat?

Strânse din ochi uitându-se în soare.

— Hmm. A, da, Irvingii.

— La plural?

— Sunt un clan întreg în comitatul Van Zandt.

— Grozav. Asta ne apropie, mormăi ea. Lor ce le-ai făcut?

— Nimic.

— Ce te-au acuzat că ai făcut?

El întinse mâinile spre ale ei şi le cuprinse cu ale lui.

— Jur în faţa lui Dumnezeu, Devon, n-am fost eu.

— Cel care a făcut, ce anume?

— A lăsat-o însărcinată pe Ella Doreen.

Ea îl privi stupefiată câteva secunde, apoi începu să râdă.

— E o glumă?

— Nu prea. Nici tu n-ai fi zis că e nostim, dacă o armată de ţărănoi înarmaţi şi în salopete ar fi venit după tine. Într-o zi, au înconjurat biroul, cerându-mi să fac din Ella Doreen o femeie cinstită şi să-i recunosc copilul ca fiind al meu.

— Exista vreo posibilitate ca tu să fi fost autorul?

El îi aruncă o privire puţin expresivă.

— E doar o copilă, e mai tânără decât Sage. Nu mi-am amintit nici măcar cum arăta, până când unul din familia ei a adus-o dintr-un camion. Unchiul Nu-ştiu-care a împins-o înainte ca să mă acuze faţă-n faţă cu ea.

— Atunci ai recunoscut-o?

— Sigur. Ne întâlnisem câteva săptămâni mai înainte, într-o clădire de birouri din Henderson. Eram acolo ca să mă întâlnesc cu un client. Când traversam holul, am văzut-o pe fată stând acolo şi făcându-şi vânt, arătând gata să vomite sau să leşine sau amândouă. Am întrebat-o dacă are nevoie să fie ajutată. Mi-a spus că e ameţită şi îi e cald. Şi acolo era mai cald ca în iad.

Am ajutat-o să se ridice, am condus-o afară şi m-am oferit să-i cumpăr o Cola, ceea ce am şi făcut, de la unul din automatele de la staţia de benzină.

Am mers pe jos până acolo, n-am fost nici o clipă singuri. Singurul lucru pe care i l-am atins a fost cotul.

În timpul conversaţiei, m-a întrebat cu ce mă ocup şi a părut impresionată de cartea de vizită pe care i-am dat-o. Mi-amintesc că îşi trecuse degetele peste literele în relief. Asta-i tot. După ce m-a asigurat că poate chema pe cineva care s-o ia, am lăsat-o acolo, aşezată pe o grămadă de cauciucuri reşapate, sorbindu-şi Coca-Cola.

De fapt, ea se dusese la Henderson să consulte un doctor în clădirea aceea şi era deja în a patra lună. Eu n-aş fi putut procrea copilul, am fost doar un ţap ispăşitor binevenit. În cele din urmă, ea n-a mai rezistat şi a recunoscut adevărul.

Când termină de relatat întâmplarea, Devon clătină din cap, uimită.

— Tu atragi necazurile ca un paratrăsnet.

— Nu în mod intenţionat.

— Şi întotdeauna acestea se învârt în jurul femeilor. Chiar şi vaca. Se uită într-o parte, adăugând blând. Şi acum, eu.

Punându-şi palma pe obrazul ei, îi întoarse faţa spre el.

— Pari atât de tristă.

— Sunt.

— De ce? A fost atât de îngrozitor ieri?

— Da. A fost groaznic că a trebuit să-l întâlnesc pe soţul meu, ştiind amândoi că l-am trădat. Fizic. Cu tine.

— Şi ştiind că vrei s-o faci din nou.

Ea trase scurt aer. Ochii i se lărgiră şi buzele i se depărtară.

— N-am spus asta, Lucky.

— Nu era nevoie s-o spui.

El îi trecu degetul mare peste buza de jos. Ea scânci încet. Uitându-se la centrul ridicat al sânilor ei care îi împungeau bluza, el şopti:

— Ca şi înainte, trupul vorbeşte în locul tău.

17

Pat Bush şedea la o masă de picnic în Parcul Dogwood, bând bere dintr-o sticlă cu gâtul lung. Era împotriva regulamentului să bea îmbrăcat în uniformă, dar era împotriva regulamentului şi să predea în mâna unor persoane particulare rapoarte oficiale despre un caz criminal, aşa încât putea foarte bine să fie spânzurat ca un sfânt care a păcătuit.

Devon se uită la prima foaie a topului de documente. Una din lămpile cu halogen din parc îi oferea suficientă lumină ca să citească. Îşi pusese ochelarii.

— Ce-i aia o târâtoare?

— Un fir de combustibil care duce la o clădire, explică Pat. Erau mai multe asemenea şiruri care radiau din garaj, ca spiţele unei roţi. Au pus lămpile pe ele.

— Apoi au fugit ca dracii, adăugă Lucky, care şedea pe un leagăn de pe terenul de joacă din apropiere.

— Cine a făcut treaba asta a fost deştept, spuse Pat, făcând pe avocatul diavolului. Se pare că tipul a închis mai întâi sistemul de ventilaţie din clădire. Aburii de benzină s-au adunat ca aerul într-un balon. O singură scânteie introdusă în vaporii ăştia sub presiune şi buum! Obţii o explozie suficient de puternică pentru a topi metalul.

— Poate o să găsim ceva, când o să ne uităm mai atent pe material.

Devon încerca să-şi strecoare puţin optimism în voce, dar Lucky ştia că speranţele ei erau la fel de slabe ca şi ale lui. Blestema ziua în care cumpărase lămpile alea, pe care ţăranii le foloseau uneori noaptea ca să marcheze drumul spre un loc de foraj mai îndepărtat.

Pat îşi termină berea şi puse conştiincios sticla goală în lada de gunoi.

— Cred că e mai bine să mă duc spre casă. E târziu. Dacă găsiţi ceva, să-mi spuneţi şi mie. Dar, pentru Dumnezeu, păstraţi-vă investigaţia secretă. Nu întreprindeţi nimic bătător la ochi.

— Nu te îngrijora, Pat. Dacă vom fi prinşi, numele tău nu va intra în nici o explicaţie asupra modului cum am ajuns la raport.

— Nu-i nevoie să-mi spui asta, îi spuse bărbatul mai vârstnic lui Lucky. Îşi atinse marginea pălăriei salutând-o pe Devon şi o porni prin parc spre maşina de patrulă.

— Gata? întrebă Lucky.

Devon îşi puse ochelarii în buzunar, luă topul de documente şi îi permise s-o ţină de mână când plecară în direcţia opusă faţă de Pat, spre Mustang-ul lui Lucky.

Casa era în întuneric, când ajunseră acolo. Laurie se culcase deja. O lumină se zărea pe sub uşa lui Sage şi un radio era deschis, dar, în scopuri practice, se retrăsese şi ea în camera ei, pentru culcare. La uşa dormitorului pentru oaspeţi, pe care Laurie îi pregătise cu ospitalitate pentru ea, Devon se întoarse spre Lucky.

— Mâine începem din nou, cu întrebări despre oricine ar putea avea pică pe tine. Unul câte unul, o să-i eliminăm.

— În regulă.

— Spune-mi dacă te mai gândeşti la cineva şi am să-l adaug pe listă.

— Bine.

— Mă asculţi?

— Desigur. De fapt nu ascultase. Ţi-e somn?

— Puţin.

— Mie, nu. Niciodată n-am fost atât de treaz.

— Eu am început dimineaţa cu un drum cu maşina de cincizeci de kilometri, îţi aminteşti?

El aprobă din cap, dar ochii îi erau lipiţi de gâtul ei cu gândul unic al unui vampir.

— Este, noi... ăăăă... este în regulă dormitorul? întrebă el, nevrând să o părăsească. Patul e confortabil?

— Încă nu l-am încercat, dar sunt sigură că va fi bun.

— E cald în cameră?

— Deloc.

— Sau e prea răcoare?

— E tocmai cum trebuie, Lucky.

— Ai tot ce-ţi trebuie?

— Da.

— Prosoape?

— Da.

— Săpun?

— Da.

— Hârtie igienică?

Ea zâmbi.

— Mama ta e o gazdă atentă şi amabilă. Am chiar şi o bomboniera plină cu bomboane.

— Bine, atunci cred că ai de toate.

— Îhî!

— Dar dacă mai ai nevoie de ceva...

— N-o să am nevoie.

—... ca de pildă pături, perne... Se aplecă şi îşi trecu gura pe lângă a ei. De mine.

El o sărută, blând, atingându-şi mai întâi vârful limbii de a ei, apoi unindu-şi gurile. Gemând, el îşi puse braţele în jurul ei şi o trase, lipind-o de trupul lui, plin şi înfierbântat de o dorinţă pe care o reţinuse conştient până atunci, când nu mai putu să se abţină.

Doar o dată să o guste. Numai o dată. Apoi, va putea supravieţui noaptea. Dar, cu fiecare secundă, gura lui devenea mai posesivă, limba mai intimă, mâinile mai seducătoare. Ea îşi băgă pumnii în pieptul lui. El îi gemu numele când, în cele din urmă, se predă şi înălţă capul.

— Nu putem, Lucky.

— E doar un sărut.

— Nu, nu este.

— Doar un singur sărut.

— E rău.

— Ştiu, ştiu.

— Atunci, lasă-mă să plec, te rog.

El îi dădu drumul, dar nu se mişcă. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa, privindu-se arzător. Îi făcu plăcere să audă că ea îşi pierduse suflul la fel ca şi el şi că protestele erau neconvingătoare.

Ea se strecură prin uşa camerei de oaspeţi şi o închise în urma ei, dar nu înainte ca el să observe în ochii ei puncte de confuzie şi pasiune care se potriveau cu cele ce ardeau în ochii lui.

Nu închise un ochi toată noaptea aceea, ştiind că ea era doar la două uşi depărtare, dar incapabil să facă ceva în privinţa asta.

●

După trei zile din acestea, era pe cale să înnebunească, pur şi simplu. Unul câte unul, numele de pe lista lor de posibili suspecţi căzuseră prin confruntarea cu logica, motivaţia şi fapta. Nimeni dintre cei care avuseseră o pică recentă contra lui, nu putuse provoca incendiul.

Era prost dispus şi acru, limbajul îi era vulgar, răbdarea îi pierise şi toate din cauză că era disperat după Devon.

În cea de-a patra dimineaţă de când se afla la Milton Point, ea îi spuse, la cafea:

— Fermierul era ultima noastră şansă, dar el era la Arkansas să cumpere vite. Se pare că singurele persoane aflate în oraş în seara aceea erau doar cele care te iubesc. Eu nu mai ştiu ce să mai fac.

— Zău? El zâmbi. Eu aveam impresia că tu ştii totul. Credeam că ai un sac de tertipuri. Nu-mi spune că le-ai epuizat.

Furioasă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, îndreptându-se spre uşa bucătăriei. Când trecu pe lângă scaunul lui, el întinse braţul, îi cuprinse talia, o trase între picioarele lui larg desfăcute şi îşi lipi fruntea de stomacul ei.

— Iartă-mă, iartă-mă. Îşi lovi capul de greutatea moale a sânilor ei şi îşi frecă obrazul de materialul bluzei ei, inspirând mirosul ei proaspăt, curat. Ştiu că mă port ca un nesimţit, dar mor cu încetul, Devon. Am să explodez dacă...

— Vine cineva!

Ea se îndepărtă de el doar cu câteva secunde înainte ca Laurie să intre în bucătărie, urmată de Sage. Dacă Laurie a remarcat atmosfera încărcată şi feţele lor rozalii, vinovate, nu a arătat lucrul ăsta. Totuşi, Sage se uită plină de înţelegere la amândoi şi le făcu un semn cu ochiul, ştrengăreşte.

— Ei, bună. Nu întrerupem nimic, nu-i aşa?

Lucky mârâi la ea.

— Ce aveţi în plan astăzi? întrebă Laurie.

— De fapt, nu ne-am decis la nimic special, zise Devon, slab.

— Dacă m-aţi întreba pe mine, ceea ce îmi dau seama că nu vreţi să faceţi, voi neglijaţi tocmai ce este mai clar.

— Ce anume, mamă?

Lucky se uită în sus spre ea, curios, în ciuda dorinţei lui de a o pocni pe sora sa neruşinată. El primea cu plăcere părerea mamei sale - de fapt, orice l-ar fi distras pe moment de la proasta lui senzaţie fizică.

— Nătărăul ăla de Cagney şi prietenul lui nesuferit.

— Micul Alvin şi Jack Ed Patterson?

Laurie se cutremură uşor, doar la menţionarea numelor lor.

— Oameni detestabili, mai cu seamă Jack Ed. Copiii ăştia din familia Cagney au fost de la naştere neastâmpăraţi.

— Dar sunt atât de uşor de bănuit, argumentă Lucky.

— Poate că şi ei cred că asta se gândeşte fiecare şi folosesc lucrul ăsta în favoarea lor. Privirile lui Devon şi Lucky se întâlniră, în timp ce analizau posibilitatea.

— Există un argument, spuse Devon. Erau cu capsa pusă contra ta.

— Dar au alibiuri de oţel.

— Minciuni, replică Sage, succint. Au terorizat oamenii ca să mintă pentru ei.

Lucky îşi muşca buza de jos, în timp ce se gândea.

— N-ar fi prea inteligent să ne confruntăm cu ei. I-am promis lui Pat că nu vor mai fi tulburări. În plus, spuse cu un zâmbet, s-ar putea să nu mai ies viu, dacă mai am o luptă cu Micul Alvin.

— Şi atunci, la ce te gândeşti? întrebă Devon.

— Micul Alvin e puternic ca un bou şi mai infam decât Satana, dar nu e un uriaş al inteligenţei.

— Sunt de acord. Probabil că Jack Ed a plănuit incendiul.

— Atunci, hai să folosim în avantajul nostru slăbiciunea cerebrală a Micului Alvin.

— Cum? întrebă ea.

Lucky se lăsă pe spate pe scaunul lui şi se pocni satisfăcut cu palmele pe coapse.

— Cu ceea ce ştiu să fac cel mai bine. Pe prostănacul.

●

Când traseră maşina în faţa rulotei ruginite, Devon îşi umezi buzele nervoasă şi întrebă:

— Cum arăt?

— Absolut aşa încât să-ţi lase gura apă.

Lucky opri motorul Mustang-ului. Ea ridică lentilele ochelarilor de soare.

— Cu asta?

Sage făcuse o treabă excelentă, desenându-i un ochi vânăt, folosind vasta ei gamă de farduri-de-pleoape şi creioane pentru umbre.

— Chiar şi cu asta.

Era tentat să se aplece peste bordul maşinii şi să o sărute. Dar, uitându-se la ferestrele rulotei, îşi dădu seama că Micul Alvin ar putea să-i urmărească.

— O să trebuiască să-ţi deschizi singură portiera.

El sări peste portiera şoferului şi se îndreptă spre căsuţă, fără să se uite înapoi. Bătu zgomotos la uşa din faţă, apoi urlă peste umăr la ea.

— Grăbeşte-te, ce faci?

Ea veni lângă el şi mormăi din colţul gurii:

— Porc de mascul.

Vorbele şoptite abia îi ieşiră din gură, când uşa din faţă se deschise cu o asemenea forţă, încât toată căsuţa se cutremură pe platforma ei.

— Ce naiba vrei, Tyler? Cu un aplomb admirabil, Lucky stătu pe loc şi urlă la rândul lui.

— Mai întâi, vreau să fiu invitat înăuntru.

— Pentru ce?

— Am să-ţi spun când intru.

— Când o face plopul mere. Du-te naibii de la uşa mea.

Micul Alvin încercă să le trântească uşa-n nas, dar Lucky o prinse înainte să se închidă.

— Noi ori intrăm singuri acum, ori venim mai târziu, cu şeriful Bush. Atunci, ţie nu-ţi va mai rămâne posibilitatea să decizi.

Alvin îl privi pe Lucky cu suspiciune, apoi se uită la Devon cu o privire pofticioasă.

— Ar vrea micuţa doamnă să intre singură?

— Micuţa doamnă nu vrea, spuse Lucky, scrâşnind din dinţi.

Alvin înjură, apoi se întoarse în interior şi le făcu semn din cap să-l urmeze. Lucky era gata să se dea în lături, s-o lase pe Devon să intre întâi, când ea îl împinse uşor, amintindu-i că el trebuia să joace rolul unui ticălos.

Locul era ca o cocină de porci. Era mobilat ieftin şi plin cu rămăşiţele a numeroase mese şi o colecţie de sticle goale de băuturi şi cutii de bere. Unicele decoraţiuni erau nişte pagini de mijloc cu fotografii scoase din cele mai tari reviste pentru bărbaţi şi lipite pe pereţi.

O singură privire aruncată asupra acestora şi o simţi pe Devon încordându-se în urma lui. Ca să pară grosolan, el se îndreptă spre o fotografie, o studie îndelung şi murmură un „hmm” de aprobare. Nu aşteptă să fie invitat să şadă, ci se trânti lăbărţat pe o canapea. Luând-o pe Devon de mână, o trase jos lângă ei şi îşi aruncă un braţ arogant, posesiv, în jurul ei.

— Ce mai vreţi? întrebă gazda lor.

— O bere rece ar fi bună. Una pentru mine şi una pentru ea, răspunse Lucky, aplecându-şi capul spre Devon.

Blestemând, Micul Alvin o porni spre bucătăria alăturată şi reveni câteva momente mai târziu, cu trei beri. După ce le oferi câte o bere, se aşeză în faţa lor în ceea ce părea a fi „fotoliul lui”. Avea o pată grasă pe spătar, în dreptul capului, şi rosături în capitonaj acolo unde îşi aşeza fundul, ca şi pe perniţa unde îşi odihnea picioarele.

— Ei? întrebă el bătăios, după ce sorbi din cutia lui de bere.

— Pat Bush mi-a acordat douăzeci de minute să cad la o înţelegere cu tine.

Micul Alvin latră un hohot de râs.

— Trebuie să fii nebun, Tyler. Eu nu fac cu tine nici o înţelegere, pentru nimic.

— Ţi-am spus că n-o să vrea, mormăi Devon.

— Şi eu ţi-am zis să-ţi ţii gura şi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta, sări Lucky, aruncându-i o privire ameninţătoare. O fi prost, dar nu-i tâmpit.

— Ei, la naiba...

Lucky îl opri.

— Vrei să auzi asta sau nu? Pentru că fiecare minut cât stai acolo dând din gura aia grasă, e un minut cu care te apropii de stat în închisoarea federală.

— Pentru ce?

Devon râse. Lucky se încruntă nerăbdător.

— Pentru ce? repetă el, batjocoritor. Uite ce, Alvin, lasă prostiile, vrei? Am destule dovezi ca să vă trimită pe voi, băieţi, la închisoare... chiar şi fără proces.

Ei văzură cum se deschide o fisură în armura lui de insolenţă. Zâmbetul lui plin de sine slăbi.

— Ce vrei să spui? Ce dovezi?

— Dovezi, în regulă! Nu avem destul timp pentru amănunte.

— Când ai de gând să-i spui despre hârtie? miorlăi Devon.

Lucky înjură, comportându-se de parcă ea l-ar fi abătut de la subiect.

— Vrei să-ţi pui capac la gură şi să mă laşi să-mi termin întâi cealaltă treabă?

La un semnal stabilit dinainte, Devon îşi scoase ochelarii de soare şi îşi dezvălui ochiul învineţit.

— Mie nu-mi pasă de prostia aia de incendiu. Ai spus...

— Ce-i cu dovezile pe care le are şeriful? întrebă cu îngrijorare Micul Alvin, întrerupând cearta lor de amanţi.

— Lasă-mă să-mi termin treaba mea cu omul mai întâi, în regulă? Apoi o să ajungem la a ta.

Lucky se întoarse spre Alvin şi îşi coborî vocea.

— Arăta al naibii de bine în *locul acela*, ştii? Acum... Ridică mâinile în disperare. Ar fi fost cu sfârşit mai bun pentru toată lumea, dacă ai fi luat-o în noaptea aia în locul meu. Oricum, unde ajunsesem?

— Dovezile pe care le au despre mine, chiţăi Alvin.

— A, da, păi, dosarul e oficial secret. Tot ce ştiu e că Pat a promis că îl ridică mai întâi pe Jack Ed, dar cine ştie cât timp durează asta? Ar putea sosi în orice moment.

Ca măsură de precauţie, se uită peste umăr prin perdelele jalnice de la fereastră.

— Îl iau pe Jack Ed? Transpiraţia apăru pe faţa porcină a lui Alvin.

— Chiar acum când vorbim. Ştii ce nevăstuică e fiul ăsta de căţea. El ar vinde-o şi pe maică-sa. Numai Dumnezeu ştie ce-o să le spună despre tine. Probabil le va spune că incendiul a fost numai treaba ta.

Micul Alvin Cagney scoase un scâncet ca un copil care şi-a pierdut mama şi se repezi spre uşă. Anticipând asta, Lucky era în spatele lui, prinzându-l de guler şi trăgându-l îndărăt.

— Am venit aici să te ajutăm, Alvin.

— Crezi că eu m-am născut ieri, Tyler?

— Dacă depui mărturie împotriva complicilor, capeţi o sentinţă mai uşoară. Altfel, eşti istorie.

— Mincinosule! Micul Alvin se sucea şi se răsucea, încercând să se elibereze. Lucky îl ţinea cu tenacitate. De ce ai veni tu să mă avertizezi, Tyler?

— Eu n-aş fi venit. Dar Pat, da. Mai are nevoie de o singură dovadă împotriva lui Jack Ed. Fiindcă ştia că noi venim să te vedem pentru cealaltă problemă, mi-a cerut să-ţi ofer o înţelegere. Cu adevărat frumos din cartea lui, nu-i aşa? Ştii, toată lumea stie că Jack Ed a fost creierul care a pus la cale incendiul, dar asta nu pot să dovedească.

— Asta e adevărat, bâlbâi Micul Alvin. La dracu, eu nici nu puteam gândi ca lumea în noaptea aia, Mi-ai împins coaiele până-n gât. Dar Jack Ed a zis...

— Taci, sâsâi Lucky. Dă-i toate amănuntele lui Pat când va veni aici, ca de pildă, de unde a luat Jack Ed lămpile alea.

— De la garajul surorii lui, bâlbâi el. Soţul ei lucrează la departamentul drumurilor. Jack Ed a zis că au să creadă că tu ai făcut-o, fiindcă ai dus lămpi...

— Am zis să taci. Pe mine nu mă interesează. Când au să găsească lămpile, au să găsească şi bidoanele de benzină.

— Da, le-am luat din garajul cumna...

— Ţi-am zis, lasă să-i spui lui Pat. Îl împinse pe Micul Alvin înapoi în fotoliu. Marele fotbalist tremura ca o bucată de ectoplasmă păroasă, plină de transpiraţie.

— Acum că am terminat cu asta, vrei să auzi problema mea? întrebă Devon, cu un ton arţăgos.

Lucky răsuflă.

— Sigur, sigur. Dă-i ceva cu ce să scrie.

— Să scriu? Ce să scriu? Ochii lui Alvin treceau iritaţi de la Devon la Lucky.

— Ai citit în ziar de bărbatul ei că e la închisoare?

Amuţit, Alvin dădu din cap.

— Ei bine, el a acuzat-o că s-a încurcat cu mine, cu mult înainte de noaptea incendiului. Pretinde că ne vedeam chiar înainte ca el să fi ajuns la mititica. Dacă gardienii închisorii nu l-ar fi reţinut...

Arătând spre ochiul ei vânăt, Lucky lungi vorba ameninţător.

— Oricum, ai putea să scrii o declaraţie că am agăţat-o la locul acela? Că a fost doar o întâlnire accidentală?

— Sigur, sigur, Asta pot face.

— Bun. Mie nu-mi pasă ce gândeşte bătrânul ei, dar ea mă tot cicăleste cu treaba asta. Stii cum sunt femeile.

Devon îi dădu lui Alvin o bucată de hârtie şi un creion.

— În timp ce tu scrii asta, am să-l sun pe Pat la telefonul mobil. Sper să nu fie prea târziu. Am să-i spun că eşti gata să vorbeşti, aşa-i?

— Aşa-i, aşa-i, fu de acord grăbit Micul Alvin. Ai mei m-au avertizat să nu am încredere în Jack Ed.

— Au avut dreptate, zise Lucky cu înţelepciune. Când e vorba de minte, nici nu vă puteţi compara voi doi. Îl bătu pe Alvin pe umăr, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Garajul cumnatului lui, hm? Nici nu vreau să ştiu unde locuieşte.

— Dincolo de Şoseaua Patru. Lângă silozul ăla mare de cereale.

Lucky se uită la Devon peste capul lui Alvin şi zâmbi.

18

Râdeau atât de tare, încât le curgeau lacrimile pe feţe şi mereu se prăbuşeau unul peste celălalt.

— Când Pat a ajuns acolo, Micul Alvin bolborosea ca un bebeluş despre atrocităţile care se aplică în închisoare unor celebrităţi ca el. Întotdeauna am bănuit că, sub grozăveala lui, nu era decât un laş cu ficat de pui. Acum ştiu că-i adevărat.

Familia Tyler era adunată în camera de zi. Chase, Tanya, Laurie şi Sage erau auditoriul lor uluit.

— De fapt, începuse să-mi pară rău pentru el, spuse Devon.

— De asta i-ai preparat o cană de ceai?

— Ceai? hohoti Chase. Micul Alvin sorbea ceai?

— Ea a împrumutat un plic de ceai de la unul dintre vecinii lui din parcul de rulote, i-a preparat o ceaşcă şi a insistat să o bea, în timp ce Pat şi un adjunct aşteptau să vină avocatul lui Alvin ca să-i poată lua depoziţia.

— Eu cred că a fost un gest frumos, spuse Laurie, venind în apărarea lui Devon. Dar nu pot să spun că-mi pare rău pentru Alvin. Copiilor ăstora, Cagney, li s-a permis să se poarte grosolan cu toată lumea, fără nici o supraveghere părintească. Mă miră că nu sunt încă toţi după gratii.

— Si ce-i cu Jack Ed? voi să ştie Chase, după ce îşi stăpîni râsul.

— Au emis un mandat de arestare împotriva lui. Întrucât el crede că e absolvit, nu poate fi prea greu de găsit.

— Ah, sunt atât de bucuroasă că ai scăpat, spuse Tanya.

— Să sperăm că lucrurile vor intra din nou în normal, spuse Sage. Apropo, Lucky, am fost în oraş azi-dimineaţă şi am văzut-o pe Susan Young la curăţătorie. Ţinea ochii în podea. E prima oară de când o ştiu că nu m-a măsurat de sus până jos.

— Şmecheria ei murdară, josnică, aproape că s-a întors împotriva ei de data asta, spuse Chase. A făcut-o să se teamă de Dumnezeu.

— Sau să se teamă de Lucky, zise Sage, zâmbind spre fratele ei.

Chase se ridică şi îi întinse o mână Tanyei, să o ajute.

— Mă duc la birou să sun compania de asigurări. Acum, că am fost scoşi din cauză, pot să dea curs pretenţiilor noastre.

— Ce o să facem cu banii? îl întrebă Lucky. Restituim băncii totul sau înlocuim echipamentul pierdut în incendiu?

— Trebuie să discutăm cum îi folosim, spuse Chase.

— Nu, acum, nu, spuse Laurie. Nu vreau să discut despre afaceri şi să ne stricăm buna dispoziţie.

O luă pe Tanya de braţ, în timp se îndreptau spre uşă.

— Cum merge cu căutatul casei? Ai găsit ceva până acum?

— Azi-dimineaţă, îi informă Tanya, cu un zâmbet. Marcie m-a dus să văd una care mi-a plăcut, într-adevăr. Vreau s-o vadă şi Chase.

— Curând! promise el.

— Cum te simţi? întrebă Laurie.

— În formă. O uşoară indigestie seara.

Îşi luară rămas bun şi plecară. Sărbătorind eliberarea fratelui său, Chase sună din claxonul maşinii, când se grăbiră pe alee spre strada principală.

— Ştii ce aş avea chef? spuse Lucky. De un galop bun. Cine face echipă cu mine?

— Sage şi cu mine trebuie să renunţăm, spuse Laurie. Avem oră la dentist, în oraş.

— Vai, mamă...

— Nu mai amân iar, Sage. Am amânat deja de trei ori.

După un schimb pe care Sage era destinată să-l piardă, ea o urmă în silă pe mama ei în spatele casei, unde Laurie îşi parca întotdeauna maşina. Lucky se întoarse spre Devon.

— Ai rămas tu.

— Eu ar trebui să mă întorc la Dallas.

— Mama se aşteaptă în mod clar să mai rămâi o noapte.

— De unde stii?

— Nu şi-a luat rămas bun.

— Ba da.

— Asta? Asta nu era un rămas bun oficial. Un rămas bun oficial la ea ţine o grămadă. O mulţime de îmbrăţişări şi batiste de hârtie şi chestii de-astea.

— Nu mai e nimic să mă mai reţină aici, Lucky.

— Cu siguranţă că poţi pierde o oră pentru a călări, spuse el linguşitor. În plus, nu poţi părăsi familia fără ritualul unui rămas bun oficial. Zâmbetul lui era atât de dezarmant, încât ea capitulă, după ce mai oferi doar câteva scuze simbolice.

— Dă-mi timp să-mi spăl ochiul vânăt şi să mă schimb, spuse ea, îndreptându-se spre scară.

— Ne întâlnim în grajd.

●

Devon opri în spatele lui Lucky tuşind din cauza prafului ridicat de calul lui.

— Nu e corect, strigă ea. Ai trişat!

— Natural, recunoscu el gâfâind, în timp ce îşi trecu piciorul peste şa şi descăleca. Cum altfel aş fi avut garanţia că am să câştig?

Devon alunecă de pe şa, sărind jos.

— Atunci numele Lucky, Norocosul, nu ţi se potriveşte. Câştigi trişând. Râzând, luă frâul din mâna ei şi duse amândoi caii în grajd. Umbra acestuia era răcoroasă şi proaspătă, în comparaţie cu căldura soarelui după-amiezei.

— Am avut şi partea mea de noroc, îi spuse el. Cu îndemânare, scoase şeile de pe cai, apoi începu să-i plimbe în sus şi în jos prin mijlocul grajdului, ca să se răcorească. Devon mergea pe lângă el.

— Aşa ţi-ai căpătat porecla?

— Într-un fel.

— Cine ţi-a dat-o?

Faţa lui bronzată se deschise într-un zâmbet larg.

— Chase.

— De ce?

— Păi, el şi câţiva prieteni ai lui... Făcu o pauză şi se uită la ea. Eşti sigură că vrei să asculţi povestea?

— Sunt sigură.

— Bine. Dar ţine minte că tu ai vrut-o.

— Sună sordid.

— Este. Într-o seară, când aveam vreo paisprezece ani, l-am şantajat pe Chase şi pe câţiva prieteni să mă ia şi pe mine cu ei, când au scos maşina familiei unuia dintre băieţi. Am ajuns la Kilgore la o popicărie. Se duseseră acolo să caute o femeie.

— Pur şi simplu, o femeie?

— Nu.. O anume femeie.

— Să îndrăznesc să întreb de ce? Stai, lasă-mă să te ajut. Ea scoase grăunţe într-o găleată, în timp ce Lucky freca animalul pe care îl călărise ea. Spune-mi despre femeia aceea.

Mâinile lui, una cu o ţesală, lucrau eficient şi neted pe pielea animalului.

— Avea un trup nemaipomenit şi şi-l arăta unor ţărănoi ca noi. O excita să poarte pulovere strâmte, fără sutien. Chestii din astea.

Se duseră la a doua boxă şi începură să frece amândoi calul pe care-l călărise Lucky.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Devon în timp ce aşeză găleata cu mâncare, ca animalul să poată ajunge la ea.

— Cred că eu am vrut să dovedesc că eram la fel de armăsar ca şi ei, deşi eram mai tânăr. Aşa că m-am dus la ea şi am început o conversaţie.

— Despre ce?

— Despre tatăl meu care fusese acuzat de spionaj şi era închis undeva în spatele Cortinei de Fier.

Mâinile lui Devon se opriră. Râse neîncrezătoare.

— Şi ea a înghiţit asta?

— Bănuiesc că da, n-am aflat niciodată. Poate era pur şi simplu obosită de popicărie. Oricum, când i-am spus că eu adun cutii de aluminiu pentru reciclare ca să pot strânge bani ca să-i cumpăr ieşirea dintr-o ţară comunistă, m-a invitat la ea acasă şi mi-a zis că pot lua cutiile pe care le găsesc.

Devon îl urmă la o chiuvetă adâncă, utilitară, în spatele clădirii, unde s-au spălat pe mâini, cu aceeaşi bucată de săpun.

— Între timp, Chase şi prietenii lui nu ştiau ce-i spui, zise Devon, în timp ce-şi scutura apa de pe mâini, înainte de a trage un prosop de pe raft.

— Exact. Ei credeau că mă ia acasă la ea în scopuri lascive. Ridică din sprâncene. Pe la spatele ei, le făceam semne, îmi făceam vânt pe faţă, chestii din astea, care să arate că ea era încinsă după mine şi viceversa.

— Îmi imaginez.

— Aşa că m-am dus cu ea cu maşina acasă. Mă simţeam al naibii de prost, scoţând cutii de băuturi din gunoiul ei şi punându-le în sacul de zarzavaturi pe care mi-l dăduse. Deşi priveliştea era frumoasă.

— Priveliştea?

— Trupul ei.

— A da, trupul.

— Era visul adolescentului. Din punctul de vedere al unul adult, gustul meu s-a rafinat mult, zise el, trecându-şi ochii peste formele fine ale lui Devon. Îmi dau seama că era puţin prea plină. Pe atunci, totuşi, credeam că e nemaipomenită.

Aşa că, lipindu-mi privirea de pieptul ei, scormoneam prin gunoi, căutând cutii, iar ea sporovăia cât de grozav e din partea mea să-mi asum această misiune periculoasă şi cât de groaznic trebuie să fie să stai închis într-o ţară străină. Avea un trup de nota zece, dar minte de păsărică.

— Tipul care face să capoteze mişcarea feministă.

— Exact. Era un prototip.

O conduse pe Devon într-o cameră mică, în spatele grajdului. În ea erau câteva fotolii, un pat dublu cu un căpătâi de fier, care la un moment dat în îndelungata lui viaţă fusese vopsit în albastru, şi un frigider mic.

El trase firul ventilatorului din tavan, iar acesta începu să zumzăie şi să mişte aerul cald stătut. Scoase două cutii de băutură din frigider şi îi întinse una lui Devon, deschizând-o pe cealaltă pentru el însuşi.

— N-a făcut nici o mişcare spre tine?

El dădu din cap cu supărare.

— Retrospectiv, m-am certat că am amânat atât. În cele din urmă, mi-am făcut destul curaj ca să o îmbrăţişez şi ea m-a liniştit! Spunea lucruri ca „Sărmanul copil”…

În ochii ei, eram prea al naibii de nobil ca să fiu coruptibil şi, cu atât mai puţin, excitat. Când a venit vremea să plec - când nu mai erau cutii în casă - i-am zis că am să ies prin spate. Vezi, eu bănuiam că Chase şi ceilalţi, probabil că ne-au urmărit şi acum păzeau casa.

Cu sacul zgomotos de cutii în braţe, am ieşit prin uşa din spate şi m-am ascuns în tufişuri. Abia după o oră, băieţii ceilalţi au început să claxoneze după mine. Îmi scosesem cămaşa, îmi făcusem câteva zgârieturi pe piept şi stomac, mi-am zburlit părul, totul ca să dau impresia generală că tocmai m-am culcat cu o pisică.

Expresia lui Devon era un amestec de îndoială şi ilaritate. Căutând în spatele ei marginea patului, se aşează. Vechile arcuri scârtâiră.

— Nu pot crede una ca asta. Era atât de important pentru tine să-ţi dovedeşti bărbăţia?

— În acel moment, cred că era. În orice caz, băieţii au crezut. Când am terminat relatarea mea gâfâită, sordidă, ei credeau că m-a dus la pat şi că eu experimentasem ceea ce ei doar visaseră. Atunci au început să mă strige Lucky, Norocosul. Până în ziua de azi, nu bănuiesc nimic.

— Nici măcar Chase?

— Nu. Ridică din sprâncene. N-ai să-i spui, nu-i asa?

Râzând, ea îşi duse braţele sub cap şi se lăsă să cadă pe pat.

— Şi să distrug mitul tău masculin? Nici n-aş visa aşa ceva.

— Bine. El se aşeză pe marginea patului şi zâmbi în jos, spre ea. Oricum, la scurt timp după acea seară, am devenit cu adevărat bărbat, cu o fată din clasa de algebră.

Zâmbetul lui Devon se şterse; îşi feri ochii.

— Femeile au fost întotdeauna o cucerire uşoară pentru tine, nu-i aşa? începu să se ridice, dar Lucky îşi alunecă palmele pe ale ei şi exercită suficientă presiune ca să-i ţină dosul mâinilor moi pe cuvertura ieftină de sub ea.

— Toate, afară de una, Devon. Nimic n-a fost uşor cu tine.

— Lasă-mă să mă ridic.

— Încă nu.

— Vreau să mă ridic.

— Şi eu la fel, şopti el răguşit, înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui.

Gurile lor se uniră flămânde şi se ţinură lipite. El îşi împinse limba printre buzele ei, printre dinţi, în gură. Degetele li se împletiră, în timp ce el îşi mişcă trupul peste ea şi îşi folosi genunchiul ca să îi despartă pe ai ei.

Îi eliberă mâinile şi le trecu pe ale lui prin părul ei împrăştiat. Îi ţinu capul nemişcat, în timp ce îi muşca blând gura. După ce dispăru orice rezistenţă, ea îşi strânse mâinile în jurul taliei lui trăgându-l tare spre ea. Ea îşi mişca mâinile în sus şi în jos pe spatele lui, strângându-i musculatura fermă.

Deasupra lor, ventilatorul zumzăia, răcorindu-le trupurile tot mai înfierbântate cu trecerea secundelor. Dinspre grajd, ajungea din când în când un sforăit scos de cai. Dar, în mintea lor, nu aveau ecou decât sunetele gâtuite de dorinţă.

El îşi smulse gura de pe gura ei şi i se uită adânc în ochi.

— Te doresc, Devon. La naiba, dar te doresc...

O sărută din nou cu lăcomie, în timp ce se lupta cu nasturii cămăşii ei albe, simple. Când fură descheiaţi, el înlătură materialul. Închizătura din faţă a sutienului se desfăcu la o atingere a degetelor lui. O mângâie. Ochii lui o adorau. Gura lui absorbi carnea ei dulce şi o supse cu tandreţe.

— Lucky, şopti ea, pe jumătate îngrijorată şi pe jumătate în extaz. Degetele ei îi pătrunseră în păr şi îi ţinea capul strâns la piept. Coapsele i se depărtară. El se cuibări în deschizătura ei, se mişcă, se frecă de ea.

Îi sărută din nou şi din nou sânii, folosindu-şi limba ca să-i excite. Când ea crezu că nu poate fi încălzită mai mult, el îi atinse sfârcurile cu mişcări rapide, uşoare, ale limbii până când începură să o furnice.

Săptămâni în şir, încercase să se convingă că o dorea pe Devon Haines doar pentru că nu putea să o aibă. El îşi spusese că imaginaţia lui o luase razna şi că singura lor noapte împreună nu fusese chiar atât de unică precum o reţinuse în memoria lui.

O singură sărutare, totuşi, aruncă în aer această teorie. O dorea. O dorea chiar acum şi azi, mai târziu, şi mâine şi ziua următoare, pentru totdeauna. Dorea s-o vadă, s-o audă, să-i simtă mirosul, gustul şi netezimea pielii.

Îi dorea râsul şi temperamentul. Începuse să iubească apărarea ei feministă, mintea analitică inteligentă, precum şi micile surprize încântătoare şi supărătoare pe care i le făcea mereu. Voia tot şi fiecare lucru care însemna Devon.

În timp ce buzele lui înaintau cu sărutările în jos pe pântecele ei, îi desfăcu pantalonii şi îi făcu să alunece în jos de talie. Deschizătura îl fascina şi continuă să o exploreze, până ajunse cu buzele la cel mai moale păr.

— Devon, murmură el, plin de dorinţă, Devon.

Îşi despărţi buzele şi o sărută cu adevărat. Simţi umezeală, căldură şi nevoie.

— Nu! Brusc, ea îl împinse într-o parte, se răsuci şi se strânse covrig. E rău. Nu pot. Nu pot.

Lucky se uită în jos la ea, gâfâind, încercând să-şi limpezească mintea şi să înţeleagă o situaţie de neînţeles. Îi văzu lacrimile, dar chiar şi înainte ştia că nu era vorba de o şmecherie. Ea suferea un chin spiritual şi un iad emoţional, iar el nu putea suporta asta.

— E-n regulă, Devon, spuse el cu voce groasă dar blândă, punându-i o mână pe umăr. Făcea încercări ineficiente de a-i trage bluza peste sâni, care erau încă rozalii şi umezi de mângâierile lui. N-aş vrea niciodată să faci ceva care să te facă să te simţi prost faţă de tine sau de mine. Niciodată.

Ea întoarse capul şi se uită în sus la el, printre lacrimi.

— Sunt căsătorită, Lucky. Vocea ei tremura de disperare. Sunt căsătorită.

— Ştiu.

Patul vechi se clătină, când el se ridică brusc şi ieşi pe uşă. Umblă de câteva ori în lungul grajdului, înjurând soarta, scrâşnind din dinţi, într-un efort de a-şi răcori pasiunile şi nervii.

Totuşi, când apăru Devon, nervii se risipiră. Disperarea ei îl potolise cum nimic altceva n-ar fi fost în stare s-o facă. Mai avea lacrimi în ochi. Buzele, umflate de sărutările arzătoare, o făceau să arate ca o victimă. Ce rol avea el în treaba asta? El era vinovatul?

Da.

— Am să te conduc înapoi în casă acum, zise el blând.

Ea nu luă mâna pe care el i-o întinse, dar îl urmă în drumul de la grajd spre casă. De îndată ce intrară, ea zise:

— N-o să-mi ia mult timp să împachetez.

Înainte de a o putea opri, ea alergă în sus pe scară.

Ar fi dorit ca mama lui să fi admis băuturi în casă. Dacă avusese vreodată nevoie de un whisky, acum era momentul. Cele mai lungi zece minute din viaţa lui fură petrecute umblând prin odăile casei, ştiind că Devon era sus, pregătindu-se să iasă pentru totdeauna din viaţa lui.

Ea ajunsese la ultima treaptă, înainte ca el să-i audă pasul, şi alergă să o întâmpine acolo.

— Devon...

— La revedere, Lucky. Mă bucur că totul s-a terminat cu bine pentru tine. Desigur, nu m-am îndoit nici o clipă că vei fi scos din cauză. Mulţumeşte-i mamei tale pentru ospitalitate şi spune-le tuturor la revedere din partea mea. Toţi sunt atât de buni, de...

Când vocea i se sparse, ea îl ocoli şi o porni spre uşa din faţă.

— Nu poţi pleca aşa, pur şi simplu.

— Trebuie.

— Dar nu vrei, Devon. La naiba, ştiu că nu vrei.

— Sunt căsătorită.

— Cu un tip pe care nu-l iubeşti.

— De unde ştii?

Făcu un pas mai aproape. Era timpul să joace tare. Era în joc viitorul lor.

— Pentru că, dacă îl iubeai, nu m-ai fi lăsat să fac dragoste cu tine prima dată. Nu erai chiar atât de adormită. Şi nu ai fi lăsat ceea ce s-a întâmplat să meargă atât de departe, când te treziseşi de tot.

Şi mai ştii ceva? Cred că nici el nu te iubeşte. Dacă te-ar fi iubit, nu s-ar fi comportat aşa când te-ai dus să-i explici. I-ar fi fost greaţă sau ar fi fost furios, sau hotărât să mă castreze şi să mă ucidă, dar n-ar fi acţionat ca un copil a cărui jucărie favorită s-a stricat.

Sfidarea ei de moment se evaporă şi îşi lăsă capul în jos.

— Ce face sau ce spune Greg nu intră în discuţie. Contează ceea ce facem noi. Plec, Lucky. Discuţia nu mi-ar schimba părerea.

— Nu te pot lăsa să pleci aşa, pur şi simplu.

— N-ai de ales. Nici eu n-am.

Din nou îl ocoli. El o opri din nou.

— Dacă ai avea de ales... Dacă ai avea, repetă el cu încăpăţânare, ai vrea să rămâi cu mine?

Ea făcu atunci ceva ce evitase de când coborâse -îl privi direct.

Dorinţa din ochii ei o oglindea pe a lui. El se bucură de ea. Ridicând mâna, îi mângâie obrazul.

— Dacă ai avea de ales, m-ai lăsa să te iubesc aşa cum vreau? întrebă el cu o voce ucigătoare.

Lupta fizică şi emoţională dintre ei era aproape palpabilă. Ochii ei strigau, da, da! Dar cu glas tare nu spuse nimic. Se întoarse spre uşă.

— La revedere, Lucky.

Extraordinar de abătut, se lăsă jos pe ultima treaptă şi ascultă paşii ei uşori peste pragul de la intrare şi scârţâind pe aleea cu pietriş. Auzi cum se deschide portiera maşinii, apoi cum se închide şi auzi huruitul motorului când îl porni. Rămase acolo mult timp după ce motorul nu se mai auzea, timp în care ea pusese kilometri întregi între ei.

El ascultă foarte atent şi la altceva - la fiinţa lui. Dorea trupul acestei femei mai mult decât toate celelalte trupuri pe care le cunoscuse, la un loc. Singura experienţă sexuală avută cu ea stătea deasupra celorlalte. Avusese numeroase femei care fuseseră mai pasionate, mai nebuneşti, mai iuţi, mai lente, dar nici una atât de dulce să-ţi rupă inima, nici una care să-l facă să se gândească la ea.

Inima îi spunea că această foame pentru ea nu era totuşi în întregime de natură fizică. Nici nu-şi mai putea imagina o viaţă fără Devon. Nu avea nimic altceva la ce să se aştepte. Mai curând se va teme de fiecare nouă zi, decât s-o dorească. Şi aşa va fi ani la rând. Decenii.

Mintea îi spunea că situaţia era fără speranţă şi că ştiuse asta, din momentul în care ea îl informase că era căsătorită. Cel mai mare duşman al lor nu era Greg Shelby, ci propria lor conştiinţă. Nici unul dintre ei nu se putea angaja într-o legătură fără scrupule, iar dacă ar putea, n-ar mai fi atraşi unul de celălalt. Ar fi altfel de oameni. Ce ironie brutală, că moralitatea pe care o respectau unul la celălalt, să facă imposibilă unirea lor.

Dar James Lawrence Tyler nu era doar norocos, ci era şi un etern optimist.

Nimic nu i se părea imposibil. Pur şi simplu, nu accepta această situaţie. Soarta nu-i putea juca un renghi şi să scape basma curată. Nu se putea termina astfel, ca Devon să plece, pur si simplu, din viata lui si amândoi să fie nefericiţi din pricina asta. Nu se poate. Nu va permite aşa ceva.

La naiba, nu.

19

Vizitele sunt limitate la cincisprezece minute. Lucky fu condus în camera în care, cu o săptămână în urmă, Devon se întâlnise pentru foarte scurt timp cu soţul ei.

— Înţeleg, îi spuse el persoanei oficiale. Vă mulţumesc că aţi aranjat întâlnirea în timp atât de scurt.

În timpul nopţii nedormite, lui Lucky îi venise în gând că lucrul bărbătesc pe care ar trebui să-l facă era să se confrunte cu soţul lui Devon.

Nu era încă sigur ce avea să-i spună lui Greg Shelby. Oare trebuia să-i spună că-i părea rău că făcuse dragoste cu Devon? Ce gând îngrozitor! Nu-i părea rău, câtuşi de puţin. Daca i-ar spune asta, ar fi o minciună. Se gândea să-i vorbească direct şi să-i spună bărbatului că o iubea pe soţia lui.

Asta îi venise în minte tot în orele de insomnie ale nopţii.

În ciuda neseriozităţii sale, îşi închipuise întotdeauna că, într-o bună zi, va exista o femeie care va face din fidelitatea lui sexuală nu doar o obligaţie ci o plăcere. Devon Haines era femeia aceea. Ea făcuse ca monogamia să devină singura formă de activitate sexuală pe care şi-o dorea.

Aşa cum reuşise Tanya să facă în privinţa lui Chase, Devon făcuse ca pentru Lucky toate celelalte femei să pălească în comparaţie cu ea. Ea îi putea împlini orice nevoie ar fi avut şi făcea ca împlinirea lor să devină un angajament de o viaţă, căruia dorea să-i facă faţă.

Ideea unui copil al lui, care să se dezvolte în pântecele lui Devon, îi făcea pielea ca de găină. Probabil că pielea de găină şi nodul care i se formase în gât la gândul de a face un copil cu ea l-au convins, că era vorba de dragoste.

Mână-n mână cu dragostea era onoarea. Aceasta era o lecţie pe care copiii familiei Tyler o învăţaseră de la ambii părinţi. Dacă iubeşti oamenii, poţi să-i răneşti, să-i dezamăgeşti, să-i superi, dar niciodată să nu-i dezonorezi.

Tocmai acest cod al onoarei îl obligase să intre pe porţile închisorii să-l întâlnească pe soţul ei.

— Eşti Tyler?

La sunetul vocii, Lucky se întoarse şi se uită pentru prima oară la Greg Shelby. În sinea lui, oftă uşurat. Se temuse că se va întâlni cu o persoană martirizată şi în haine dungate de închisoare.

Dar în faţa lui era un tip bronzat, care arăta bine dar nu era unul căruia Sage i-ar fi acordat vreo atenţie. Îi făcu plăcere văzând că Shelby începea să chelească.

— Domnul Shelby?

— Eu sunt.

Cu o sfidare mare cât muntele Rush More, el străbătu camera şi se aşează pe canapea, punându-şi braţul pe spătarul ei. Nonşalanţa lui îl surprinse pe Lucky. Îl surprinse şi îl provocă. De ce oare fiul de căţea nu sărea să-l ia de gât? Oare Devon nu merita asta?

Shelby zise:

— Nu trebuie să te întreb pentru ce ai venit să mă vezi, nu-i aşa?

— Bănuiesc că nu. Ai citit totul despre asta în ziare.

— La fel ca toată lumea.

Lucky se aşează pe un fotoliu lângă canapea. Cei doi bărbaţi se uitară fix unul la celălalt.

— Îmi pare rău că ai aflat în felul acesta povestea, spuse Lucky, cinstit. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar pentru Devon a fost al naibii de greu.

Shelby mârâi.

— Ea nu e în închisoare totuşi, nu-i asa?

— Ea n-a comis nici o crimă.

Vorba directă a lui Lucky îl descumpăni pe Shelby. Apoi, acesta zâmbi cu şiretenie.

— Unii ar zice că ceea ce a făcut cu tine e o crimă.

— Eu nu zic asta. Şi nici dumneata.

— De unde ştii ce cred eu, Tyler?

— Dacă ai fi fost sfâşiat de durere din cauza adulterului ei, n-am putea discuta aşa liniştit despre asta.

Shelby îi mai aruncă un zâmbet răutăcios şi spuse cu sarcasm:

— Ai dreptate. Devon e o adevărată sfântă. Singura ei crimă a fost că s-a căsătorit cu un tip destinat să fie închis.

Lucky se lăsă pe spate în fotoliu, de parcă ar fi discutat despre sezonul de baseball şi nu o problemă de rezultatul căreia depindea viitorul lui.

— Mă întreb, de ce o fi făcut asta?

Shelby îl privi şmechereşte, apoi ridică din umeri.

Lăsă canapeaua şi se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea de la aparat.

— Vrei cafea?

— Nu, mulţumesc.

Suflă în cafeaua fierbinte, apoi sorbi.

— Devon a avut nevoie să trăiască direct, profund, o poveste despre o crimă a unui funcţionar pe care majoritatea oamenilor ar numi-o o afacere bună. Pentru că am afirmat că sunt nevinovat, victimă a unor manipulatori prea deştepţi ca să fie prinşi, cazul i-a hrănit al naibii de bine coloanele ziarului ei.

— Are talent.

— Al naibii de sigur că are. Toată lumea din Dallas o pusese să lucreze pentru mine. Se încruntă la ceaşca de plastic. Din păcate, judecătorii şl juraţii n-au putut să citească ziarele. Poate ar fi trebuit s-o punem ca martoră în privinţa caracterului meu. Poate că i-ar fi convins de nevinovăţia mea.

— Aşa cum ai convins-o tu pe ea.

Din nou, Shelby ridică nepăsător din umeri. Era prea deştept să recunoască ceva sau să fie prins într-o capcană verbală. Lucky ar fi vrut să-i strivească în pumni acel zâmbet mulţumit de sine.

— Devon a obţinut ce a dorit din căsătoria noastră, spuse Shelby.

— Dacă sugerezi că tot ce voia era materialul documentar pentru o coloană sau două de ziar, nu o cunoşti defel.

Shelby râse cu adevărat.

— Poate că ai dreptate, Tyler. Probabil că o cunoşti cel puţin tot atât de bine ca mine.

Lucky nu avea de gând să discute despre Devon şi legătura ei cu acest bărbat, pe care-l dispreţuia tot mai mult, cu fiecare minut pe care-l petreceau împreună.

Shelby îşi termină cafeaua şi aruncă ceaşca la coşul de hârtii.

— Am fost un puşcăriaş model, ştii, spuse el, ca să facă conversaţie. Nu mă plâng de mâncare, îmi ţin locul curat. Nu mă cert cu ceilalţi puşcăriaşi. Aveam o şansă bună să fiu eliberat condiţionat mai repede. Se uită urât la Lucky. Dar, continuă el, te-ai culcat cu Devon şi ea n-a avut măcar bunul simţ să ţină secret acest lucru.

Mâinile lui Lucky se strânseră pumn, dar Shelby era atât de preocupat de propria lui furie, că nu observă asta şi nici mişcările încordate ale maxilarului lui Lucky.

— Voiam să evit o piedică în planul meu. Avocatul meu mi-a zis că aveam şansa să ies la prima revizuire, dacă nu aveam nici o pată în dosar. Şi acum, a apărut chestia asta, zise el scuipând. Desigur, asta n-are nimic de-a face cu mine personal, dar ei îşi închipuie, poate, că această căsătorie în grabă a fost un şiretlic ca să încerce să mă ferească de închisoare, prin atragerea opiniei publice în favoarea mea.

— Ceea ce a şi fost.

Lucky era acum pe deplin clarificat în privinţa caracterului lui Shelby. El o manipulase pe Devon făcând-o să-i fie milă de el şi să se căsătorească în toiul evenimentelor, aşa cum fetele se căsătoresc cu soldaţi aflaţi în drum spre tranşeele de pe front. Nu se gândise că un bărbat se putea coborî atât de jos, că putea folosi pe cineva cu atâta lipsă de conştiinţă, dar Shelby nu avea nici un cuvânt de regret cu privire la modul în care acest scandal o afectase pe Devon. Se preocupa numai de persoana lui.

Continuă:

— Mă gândesc că dacă soţia mea se culcă cu alţi bărbaţi, asta e al naibii de sigur că nu spune multe în favoarea căsătoriei noastre, nu-i aşa?

— Nu, nu-i în favoarea ei. Lucky se ridică în picioare. Spune-mi. Ai iubit-o vreodată?

— S-o iubesc? zise Shelby, în bătaie de joc. Asta e o glumă bună. Exista posibilitatea ca articolele mişcătoare ale lui Devon să mă ţină departe de închisoare, aşa că am muls treaba asta cât am putut. Dar n-a folosit la nimic.

Apoi, m-am căsătorit cu ea cu gândul că asta m-ar putea ajuta, dar am pierdut şi jocul ăsta. Şi atunci, cu ce m-am ales? Cu o soţie care nu mi-e de nici un folos. De fapt, acum a devenit o obligaţie, pentru că e, de notorietate publică. Şi culmea ironiei e că nici măcar nu m-am bucurat de premiul de consolare, de trupul ei dulce.

Inima lui Lucky zvâcni să-i spargă coastele. Doar un excelent control îl făcu să nu i se audă gâfâitul. În urechi îi sunau vorbele lui Shelby. Îl trecu un fior.

— Căţea proastă. Dacă avea de gând să se i dăruiască la mai mulţi, cel puţin putea să-şi ţină secrete relaţiile, până ieşeam eu.

Lucky, fericit şi furios în aceeaşi măsură, simţea nevoia să iasă de acolo, că altfel exista pericolul să-şi bage pumnul în dinţii din faţă ai lui Shelby. În ultimele câteva săptămâni, învăţase însă înţelepciunea exercitării autocontrolului.

El întinse braţul drept în faţa lui şi îndreptă un deget arătător spre centrul pieptului puşcăriaşului. Ochii lui erau la fel de reci, albaştri şi nemişcaţi ca un fiord.

— Când ai să ieşi de aici, am să te bat măr.

După ce făcu această promisiune, se învârti pe tocurile ghetelor şi o porni spre uşă. Acolo se întoarse şi, aproape ca un gând ulterior, adăugă:

— Nu peste mult timp, n-o să-ţi mai pese cu cine se culcă Devon. O să obţină o anulare a căsătoriei.

●

Când uşa biroului se deschise, Chase ridică ochii din hârtiile la care lucra. Fu surprins să o vadă pe Tanya, urmată de o femeie înaltă, atrăgătoare.

— Gâsculiţa! Se ridică şi înconjură biroul, ca să o salute pe fosta lui colegă de clasă cu o strângere de mână, apoi cu o îmbrăţişare rapidă, strânsă.

— Bună, Chase, spuse ea râzând. Mă bucur că te văd.

— De ce n-ai fost la nici una din întâlnirile clasei noastre? Zâmbind spre faţa lui Marcie Johns, el adăugă: Arăţi fantastic.

— Nu pot crede că o strigi cu porecla asta groaznică! exclamă Tanya.

— Nu te-ai supărat, nu-i aşa? o întrebă Chase pe Marcie.

— Desigur că nu. Dacă am putut-o suporta ca adolescentă, când eram foarte sensibilă, în privinţa persoanei mele, o pot suporta şi acum, când sunt matură. Cât priveşte întâlnirile clasei, am locuit câţiva ani la Houston şi niciodată n-am reuşit să ajung la vreuna.

Chase o privi aprobator.

— Arăţi, într-adevăr, grozav, Marcie. Anii au fost mai mult decât buni. Au fost generoşi cu tine. Am auzit că şi afacerile tale merg foarte bine.

— Mulţumesc, da, mă bucur să fiu independentă în afaceri. Recesiunea a făcut să mai încetinească lucrurile în ultimul an sau doi, dar eu mă ţin tare.

— Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, remarcă el bine dispus.

— Înţeleg că aveţi de sărbătorit un eveniment foarte fericit.

— I-am spus despre copil, îl informă Tanya. Şi m-a convins că, deşi bugetul nostru e restrâns, ne putem permite o casă şi că acum e un moment excelent pentru a o cumpăra. E o piaţă a cumpărătorilor.

— Trebuie să pun mâna pe carnetul de cecuri? întrebă el, tachinând-o.

— Nu încă. Marcie şi cu mine vrem să vii să vezi casa pe care mi-a arătat-o ieri. Eu cred că-i perfectă. Vrei să vii?

— Chiar acum?

— Te rog!

— Îmi pare rău, iubito, dar nu pot. Faţa animată a Tanyei se posomorî. Dacă ar fi fost altă dată, aş fi venit, dar aştept un reprezentant de la compania de asigurări. Trebuia să vină exact după prânz, dar m-a sunat şi mi-a spus că mai întârzie. Trebuie să fiu aici când soseşte.

— Am citit în ziarele de dimineaţă că fratele tău a fost scos de sub acuzările acelea ridicole că ar fi incendiat intenţionat, spuse Marcie.

— Mai e vreo problemă, Chase?

— Nu, zise el, apăsând mâna Tanyei între ale lui, ca s-o liniştească. Trebuie doar să trecem peste lista de inventar a echipamentelor pe care le-am pierdut şi să discutăm pretenţiile noastre.

Poate că vin si eu azi, mai târziu, se oferi el. De ce nu vă duceţi voi să vă uitaţi din nou la casă şi, dacă tot mai sunteţi încântate de ea, sunaţi-mă. Poate ne întâlnim acolo, după ce pleacă el. Dacă tu eşti liberă, Marcie.

— Mi-am rezervat toată după-amiaza pentru Tanya şi pentru tine.

Tanya zâmbi din nou. Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Chase şi îl sărută apăsat pe gură.

— Te iubesc. O să-ţi placă şi ţie casa aia.

Cu braţele în jurul taliei ei, el o ţinu strâns.

— Probabil că o să-mi placă, dar nu atât de tare pe cât te iubesc pe tine. Sunaţi-mă mai târziu.

Venind după ele la uşă, le făcu semn cu mâna, la plecare.

●

— Ştiu că te uiţi la mine prin vizor. Nu plec până când nu te văd, chiar dacă ar însemna să mă urc iar peste gard. Scuteşte-ne pe amândoi de această situaţie neplăcută, vrei?

Devon descuie şi deschise uşa.

— N-ar trebui să fii aici, Lucky. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile... Vorbele ei fură înăbuşite de gura lui, care se aplecase peste a ei într-un sărut arzător. Cu braţele strânse tare în jurul ei, o împinse cu spatele în cel mai apropiat perete. Ţinând-o pe loc cu trupul lui împins cu şoldul înainte, îi prinse capul între mâini şi i-l ţinu să stea liniştit la dispoziţia gurii lui cotropitoare.

Sărutul o lăsă fără suflu şi incapabilă să vorbească. El folosi lucrul acesta în avantajul lui.

— Am condus direct încoace de la închisoare, unde am avut o discuţie cu Greg Shelby. Ignorând inspirarea ei bruscă, el continuă cu încăpăţânare. Observă că nu l-am numit soţul tău, pentru că, în cel mai strict sens al cuvântului, el nu-ţi este soţ, nu-i aşa, Devon?

— Ba da, strigă ea întristată.

— Nicidecum. Mai degrabă eu. Eu sunt căsătorit cu tine, şi nu el.

El o luă în braţe pe sus şi o duse în dormitorul ei, ţinându-şi privirea aţintită în ochii ei, nedumeriţi. Aşezând-o blând pe pat, se aşeză şi el alături.

— Ştiam că a fost ceva curios în noaptea aceea, ceva ce trebuia să ţin minte. El vorbea repede, cuvintele năvăleau unul peste altul. Dar niciodată n-am putut afla exact ce era. Acum pot. Ai fost virgină. Eu am fost primul şi unicul tău iubit. Nici Shelby. Nici alt bărbat. Eu. Aşa-i Devon?

Ea închise ochii. Lacrimile i se prelingeau şi îi alunecau pe obraji. Aprobă din cap. Lucky dădu drumul unui oftat îndelung reţinut şi se aplecă să-şi odihnească fruntea pe a ei.

— Căsătoria cu el n-a fost consumată, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, în semn că aşa era.

— Slavă Domnului.

Respiraţia lui îi trecu peste trăsăturile plânse. Luă o lacrimă înnourată, sărată, din colţul gurii ei, apoi o şterse cu limba.

Gurile lor deschise se căutau. Nu fu un sărut la fel de furtunos ca acela anterior, dar mai adânc, mai îndelungat, mai umed, mai important, limbile lor cercetătoare transmiţând emoţii nerostite.

Încet, articol cu articol, el îi scoase hainele, oprindu-se uneori să admire, să mângâie, să sărute părţi ale trupului ei, pe care până atunci şi le imaginase doar. Le explorase prima oară pe întuneric şi le cunoştea doar prin atingere. Acum, ochii lui aveau un festin senzual, în timp ce se minuna la fiecare curbă şi contur.

Punându-i mâinile deasupra capului, îşi trecu degetele pe partea interioară, pală, a braţelor ei. Mâinile îi atinseră uşor sânii, făcând sfârcurile să se înalţe, apoi trecură în jos, pe pântece, peste buric, spre coapse. Mângâie pielea satinată a fiecăreia, încântat de forma lor fină. Muşchiul pulpei ei încăpea perfect în palma lui. Îi mângâie gleznele subţiri, arcada plantară, iar degetele mari îi mângâiară degetele de la picioare.

Era frumoasă peste tot, dar între coapse era atât de frumoasă, atât de minunat femeie, încât îl durea inima. Aplecându-se, făcu dragoste cu gura ei, cu limba, intrând şi retrăgându-se, într-un ritm care le înflăcăra imaginaţia şi sângele.

Cu dorinţă îngrijorată, ea îi strigă uşor numele. Îşi retrase mâna care o mângâiase cu pricepere şi o calmă, acoperindu-i faţa cu sărutări uşoare, răcoroase. Părăsind patul, el se dezbrăcă.

Transperantele erau ridicate. Lumina soarelui de după-amiază pătrundea înăuntru, aruncând fâşii alternative de lumină şi umbră pe carnea lui, aurindu-i părul de pe trup.

Nu cunoscuse vreodată nici un dram de modestie. Totuşi, stând lângă patul lui Devon, când ieşi din pantaloni şi rămase gol, el avu un moment de nesiguranţă şi conştiinţă de sine. Oare trupul lui înalt, subţire o va atrage? Pieptul lui era păros. Unor femei nu le plac piepturile păroase.

Dar, când reveni la pat şi se-întinse alături, ea îi linişti îndoielile, îngropându-şi vârfurile degetelor în blana creaţă a pieptului lui.

Spre suprema lui satisfacţie, ea îl explora cu o curiozitate timidă dar dornică. Mângâierile ei iscusite îl înnebuneau cu încetul, dar se forţă să stea nemişcat şi să o lase să-l exploreze după placul inimii. Să mori de plăcere n-ar fi un mod chiar atât de rău de a părăsi lumea.

În cele din urmă, incapabil să mai suporte, îi prinse mâna. Cu ochii în ochii ei, îi supse vârfurile degetelor, în timp ce cu degetul mare îi mângâia palma. Apoi îi aduse mâna în jos şi i-o puse în jurul erecţiei lui de oţel. Îşi ţinu respiraţia, întrebându-se dacă ea va accepta sau va respinge acest gest.

Mai întâi cu uimire, apoi cu plăcere, mâna ei îl explora şi îi mângâie sexul.

Gemându-şi nefericirea extatică, îşi lăsă capul pe sânii ei. Erau frumoşi şi el îi spuse asta, în timp ce-şi freca gura deschisă pe vârful înroşit al unuia, apoi pe al celuilalt, până se întăriră. Plin de dorinţă, îi sărută pântecele şi acea deltă atrăgătoare de bucle mătăsoase.

Ea murmură încet, din gât:

— Te rog!

El îi zise că, de data asta, trebuia să fie foarte pregătită.

Ea îi răspunse că era deja.

O testă, să vadă.

Nu mai aşteptă.

Când trupul ei se închise în jurul lui, strângându-l ca un pumn de mătase, el înţelese deosebirea dintre sex şi a face dragoste. Nu însemna să iei, ci să dai. Nu era ceva temporar, ci îndelungat. Nu era doar o senzaţie fizică ci şi emoţională şi cerebrală. Era îndrăgostit de ea, total îndrăgostit, din vârful bărbăţiei până în perimetrele îndepărtate ale sufletului său.

Se potriveau, ochi în ochi, zâmbet la zîmbet, inimă la inimă, trup la trup, mişcându-se împreună, într-o înţelegere reciprocă sublimă. Ea însoţea mişcările lui line cu o subtilă ondulare a coapselor.

Cu cât se apropiau de culme, cu atât mai strâns se agăţa ea, cu atât mai adânc o pătrundea el. Scrâşnind din dinţi, se reţinu până simţi că o străbat valurile de senzaţii; îi simţi contracţiile blânde în jurul bărbăţiei lui şi văzu luminile extazului explodând şi strălucind în ochii ei verzi.

Abia atunci îşi eliberă el controlul rigid pe care şi-l impusese. Îşi îngropa faţa în parfumul uşor al părului ei şi se lăsă în voia plăcerii care erupea din el.

●

— Te simţi bine? El simţi mişcarea afirmativă a capului ei, care stătea pe pernă alături de al lui. Buzele lui îi atingeau urechea în timp ce-i şoptea. Eşti încă atât de îngustă! O sărută pe gât. Pentru mine e minunat, dar ştiu că pentru tine nu poate fi foarte confortabil.

El se simţea excitat din nou şi nu putea face altceva decât să se retragă, iar asta era exclus. Reaşezând trupurile lor puţin, o auzi pe Devon scâncind, dar nu de durere. De plăcere. El zâmbi lângă gâtul ei.

— Ţi-am făcut vreun rău în noaptea aia, la motel?

— Nu.

— S-ar putea să-ţi fi făcut.

— Nu prea.

— Îmi amintesc că mă gândeam că nu era în regulă ceva. Era neobişnuit. Dar eram atât de somnoros şi atât de preocupat de tine, încât nu m-am oprit să mă lămuresc. Trebuia să fi ştiut. Erai atât de îngustă! Atât de dulce.

Trupul lui, din proprie iniţiativă, se mişcă în ea, iar muşchii ei se contractară reflex, lăsându-i pe amândoi fără aer, un moment.

Gâfâind, Lucky continuă:

— Mai târziu, nu mi-am mai adus aminte. Până azi când... Se opri nevrând ca menţionarea lui Shelby să-i strice plăcerea cea mai mare pe care o avusese vreodată în pat. Doamne, nu exista ceva mai bun.

— Azi, când mi-am dat seama că ai fost virgină în noaptea aceea şi că eu am fost singurul bărbat cu care te-ai culcat vreodată, nici iadul, nici potopul nu mă puteau ţine departe de tine, Devon.

Apoi, îi gemu numele din nou, se afundă mai mult în căldura plăcută, umedă, a trupului ei şi amândoi ajunseră la orgasm. Gâtul ei se arcui frumos şi membrele ei îl cuprinseră, în timp ce experimentă eliberarea lungă, dulce.

Câteva momente mai târziu, faţă-n faţă, el îi dădu deoparte şuviţele umede de păr. Avea ochii limpezi şi dilataţi, de parcă ar fi fost drogată.

— Lucky, zise ea încet, trist, răguşit, atingându-i uşor buzele cu vârful degetelor.

— Eu sunt, răspunse el zâmbindu-i.

Fără să-i întoarcă zâmbetul, ea se rostogoli în partea cealaltă a patului şi se ridică. El urmări apreciativ trupul ei graţios mişcându-se de la pat la dulap; ea îşi înfăşură un halat în jurul goliciunii subţiri. El era fermecat, mai ales când ea îşi folosi ambele mâini ca să-şi elibereze de sub guler părul zburlit de amor.

Dar când ea se întoarse cu faţa spre el, încântarea lui dispăru.

— Ce-i? întrebă el uluit.

— Trebuie să pleci, acum.

El ar fi putut crede că n-a auzit-o bine dacă faţa ei n-ar fi fost atât de palidă şi lipsită de orice expresie. Aruncându-şi picioarele peste marginea patului, întinse mâna după pantaloni, îşi băgă picioarele în ei şi îi trase în sus, în timp ce se ridică. Potolindu-şi frustrarea şi o umbră de teamă, se apropie de ea cu calm.

— Asta-i afirmaţia cea mai nebunească pe care am auzit-o vreodată de la tine, Devon. Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce-am spus. Trebuie să pleci acum. Iar de data asta, despărţirea noastră trebuie să fie definitivă. Nu trebuie să te mai întorci.

— Expresia „noroc porcesc” îţi spune ceva?

— Nu te înfuria.

— Nu sunt furios, sunt nedumerit.

— Să nu facem lucrurile atât de dificile.

El râse aspru.

— Devon, totul între noi a început cu o bătaie. A fost dificil de la început şi dificultăţile au crescut, de fiecare dată când ne-am văzut. Dar, la naiba, tocmai am dovedit că merită să luptăm pentru asta. Spune-mi că şi tu gândeşti la fel.

Muşcându-şi buza de jos, ea se uită în altă parte şi începu să frământe cordonul împletit al halatului. Suferinţa ei era vizibilă. Lucky îşi îmblânzi tonul.

— Spune-mi, ce nu merge?

— Sunt căsătorită.

— Nu cu el.

— Cu el, spuse ea accentuat. Numele noastre sunt pe certificatul de căsătorie. L-am semnat. În faţa...

— Cum e cu „în faţa lui Dumnezeu”? Cine e mai degrabă soţul tău? El sau eu?

— Cum îndrăzneşti să bagi religia în treaba asta? strigă ea supărată. Vrei să sugerezi că, întrucât m-ai cunoscut în sens biblic, poţi avea pretenţii mai mari asupra mea decât Greg? Îşi aruncă părul spre spate. Ochii ei verzi erau furtunoşi. Dacă eşti căsătorit spiritual cu fiecare femeie cu care te-ai culcat, atunci eşti poligam!

Înţepătura îşi atinse ţinta şi Lucky înţelese că va fi inutil să continue acest raţionament. Merita totuşi o încercare. Aceasta era o discuţie în contradictoriu, pe care trebuia să o câştige. Trebuia să se excludă toate împotrivirile.

— Tu nu-l iubeşti, afirmă el direct.

— Nu, nu-l iubesc. Dar sunt căsătorită cu el.

— Şi de ce? De ce te-ai căsătorit cu el, de la bun început? Nici el nu te iubeşte.

— La momentul acela, mi s-a părut că e un lucru bun.

— Aplaud măreţul tău gest, Devon, dar sunt sigur că nu vrei să-ţi arunci fericirea şi să-ţi petreci restul vieţii cu un nenorocit ca el.

— Trebuie să rămân căsătorită cu el, cel puţin până când iese din închisoare.

— S-a folosit de tine.

— Ştiu asta.

— E un ticălos.

— Ştiu şi asta.

— Ştii că-i vinovat? întrebă el complet nedumerit.

Ea scutură afirmativ din cap.

— Te-am minţit mai înainte. Sunt destul de sigură că a făcut-o. La început, am crezut că e nevinovat. Mai târziu, după ce a fost închis, am început să am îndoieli.

— De ce?

— A refuzat să se bucure de căsătorie. A, mi-a spus că era spre binele meu. În felul acesta, a spus, dacă vreau să anulez căsătoria, o pot face mai uşor. M-am gândit că se sacrifică singur. S-ar putea s-o mai facă şi acum.

Lucky clătină din cap.

— Se gândea doar la el însuşi. Voia să poată anula căsătoria, când nu-i mai erai de folos. Pot paria că şi acum caută să găsească un mod de a întoarce în favoarea lui scandalul în legătură cu noi.

Ea lăsă capul în jos.

— În după-amiaza în care te-am întâlnit pe tine, am aflat că refuzase vizitele conjugale, un lucru despre care nici nu ştiam că există, până când am auzit-o pe soţia unui alt deţinut vorbind despre treaba asta. L-am confruntat pe Greg. Ne-am certat rău. N-am putut să înţeleg de ce respingea drepturile lui conjugale.

— Probabil pentru că nu era vinovat doar pentru o fărădelege ci şi de manipulare grosolană.

— Desigur.

Era greu pentru ea să recunoască asta. Dar Lucky se simţea şi mai frustrat. Îşi băgă mâna în păr.

— De ce nu ai început acţiunea de divorţ sau de anulare a căsătoriei?

— Pentru că şi eu m-am folosit de Greg, la fel de mult pe cât s-a folosit şi el de mine. Am folosit povestea lui ca să dau mai multă celebritate rubricii mele. Atunci, numele de Devon Haines a început să însemne ceva pentru ziar. Aşa că şi eu, la fel ca şi Greg, am profitat de pe urma căsătoriei.

— Devon, ai un talent incredibil. Rubrica ta ar fi avut succes oricum. De ce rămâi căsătorită?

— Pentru că eu îmi iau în serios răspunderile. Nu pot să-mi spăl, pur şi simplu, mâinile de o căsătorie doar pentru că nu-mi mai este folositoare, pentru că nu-mi mai convine.

El înlătură acest argument spunând scurt:

— Rahat! Pur şi simplu, nu vrei să recunoşti că ai fost păcălită.

— Asta nu-i adevărat.

El înţelese, în urma respingerii ei instantanee şi dure, că nimerise bine.

— Tu trebuie întotdeauna să controlezi situaţia, să dispui. Îţi este imposibil să recunoşti că, de două ori, inima ta a fost aceea care i-a dictat raţiunii. Povestea plângăreaţă a lui Greg te-a prins şi tu nu poţi suporta asta. În loc să recunoşti că ai făcut o greşeală de judecată, ai să rămâi măritată cu el cu încăpăţânare, doar ca să dovedeşti că ai avut dreptate.

— Atât timp cât există cea mai infimă posibilitate să fie nevinovat, eu nu-l pot părăsi, cât timp e în închisoare.

Blestemele lui Lucky erau îngrozitoare.

— Tu nu crezi că e nevinovat, cum nu cred nici eu.

— Ai spus că inima mea i-a dictat raţiunii, de două ori.

El se uită spre pat.

— Te-ai opus la fiecare pas, dar mă iubeşti şi o ştiu al naibii de bine. A existat o atracţie între noi, din primul moment în care ne-am văzut. Ceea ce nu poţi accepta e că eşti la fel de vulnerabilă în ce priveşte sexul.

— Nu vreau să ascult mascările...

— Doar nu vrei să ajungi o nimeni, slabă ca mama ta, total dependentă de soţul ei în orice privinţă. Bine. Frumos. Uite ce, Devon. Eu nu vreau să-mi şterg picioarele pe tine. Nu vreau o parteneră tăcută, supusă, în pat sau în afara lui.

— Am un soţ.

— Nu asta-i problema. El n-a fost niciodată soţul tău, asta-i ce-am aflat azi dimineaţă. Îl foloseşti doar ca o portiţă de scăpare. Discuţia este despre tine şi despre mine. O apucă de umeri. Vrei o carieră. Splendid. Ai una. Eu sunt total de acord. Dar ia-mă şi pe mine. Putem să ne avem unul pe celălalt şi să ne clădim ambele noastre cariere în mod corespunzător. Eu vreau copii. Mie teamă că greutatea acestei răspunderi cade asupra ta. Dar dacă ai consimţi să porţi copiii mei în pântecele tău, te-aş ridica pe un piedestal şi aş realiza cea mai minunată experienţă din viaţa ta.

Îşi coborî vocea la o şoaptă obligatorie, tentantă.

— Ţi-am simţit pasiunea pentru mine, Devon. Am gustat-o. Ştiu că există. Pune-ţi braţele în jurul gâtului meu. Spune-mi că ai nevoie de mine. Recunoaşte că mă iubeşti.

— De două ori m-ai convins să-mi încalc jurământul de căsătorie. Nu-ţi ajunge?

— Vreau să ne facem propriile jurăminte, jurăminte pe care trupurile noastre şi le-au făcut deja. Jurăminte pe care nu le-ai făcut cu Greg şi cu nici un alt bărbat.

— Nu pot să te mai revăd, Lucky.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Nu pot.

— Asta din cauza felului în care a murit mama ta, nu-i aşa? întrebă el.

Devon se dădu un pas înapoi.

— Ce spui?

— N-ai ascultat-o şi ea a murit. Tu îţi asumi răspunderea pentru moartea ei.

— Da! strigă ea. Tu n-ai face la fel?

— Era infirmă? Bolnavă la pat? Legată de casă? Incapabilă să conducă maşina?

— Unde vrei s-ajungi?

— Ar fi putut să se ducă şi singură la doctor, Devon?

Ea se feri, iar el ştiu că nimerise la ţintă.

— A aruncat vina asupra ta, pentru că viaţa ei fusese nefericită şi, într-un mod pervers, voia ca şi a ta să fie la fel. Probabil că voia să moară şi voia să facă asta cât se poate de dureros. În felul ăsta, se asigura c-o vei ţine minte tot restul vieţii tale. În acelaşi mod, te-ai legat singură de Shelby.

— Ar putea să fie nevinovat.

— Dar nu este nevinovat.

— Dar dacă este...

— Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să-l salvezi de închisoare. Îşi apăsă mâinile pe umerii ei. Devon, nu-ţi poţi asuma răspunderi pentru întreaga omenire. Nimeni nu ţi-a cerut aşa ceva. Nu-ţi poţi sacrifica fericirea prezentă din cauza unor întâmplări din trecut sau pentru ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor. Las-o baltă. Lasă-i baltă. Îndreaptă-ţi atenţia spre cineva care are nevoie de tine, aici şi acum.

El nu rugase niciodată o femeie, pentru nimic. Îi venea greu să o facă acum. Era împotriva naturii lui, era ceva la fel de diametral opus firii lui, ca zăpada faţă de junglă. Dar, după cum înţelesese deja, asta nu era o discuţie pe care să o poată pierde. Viaţa lui depindea de ea.

— Nu arunca cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat fiecăruia dintre noi. Nu o face de dragul mândriei sau al principiilor, sau al oricărui alt motiv. Să nu faci asta, te implor, Devon, te rog să nu faci asta.

Îi prinse faţa între mâini şi îi împinse capul puţin spre spate. Subliniind fiecare cuvânt, spuse:

— Spune-mi că mă iubeşti.

Ea se uită la el, cu chipul chinuit şi emoţionat, încet, începu să mişte capul dintr-o parte în alta, atât cât îi permiteau mâinile lui. Apoi, cu o voce sfâşietoare, spuse:

— Nu pot. Te rog să nu-mi mai ceri aşa ceva.

20

Starea de spirit a lui Lucky nu se îmbunătăţi, mai ales că fu prins într-o gâtuire de circulaţie, când se apropie de marginea oraşului Milton Point. El blestemă căldura verii, apusul de soare superb, soarta crudă. După ce stătu câteva minute fierbând în maşina decapotabilă, ieşi şi îi făcu semn unui camion de vite care trecea pe partea opusă, să oprească.

— Ce a provocat toată aiureala asta?

— O ciocnire teribilă în faţă, strigă ajutorul de şofer din cabină. Două maşini. Ambulanţe. Patrula de autostradă şi poliţişti locali. Tot tacâmul. S-ar putea să mai stai aici, prietene.

— Nu cred, mormăi Lucky, când se urcă din nou în Mustang. Se îndrepta spre locul acela, unde îşi va îneca toate gândurile şi amintirile despre Devon Haines şi încăpăţânarea ei fără sens, prostească, chiar dacă pentru asta i-ar trebui zece kile de whisky *Jack Daniels*.

În cele din urmă, fu în stare să manevreze Mustang-ul, scoţându-l de pe pistă, pe marginea autostrăzii. Spre furia altor conducători auto blocaţi pe şosea, el merse în viteză pe fâşia exterioară, încetinind abia când ajunse în apropierea locului accidentului, unde erau ambulanţele. Spera că se va putea strecura fără să atragă atenţia, dar norocul său legendar îl părăsise. Unul dintre ofiţeri îi opri şi se apropie de maşina lui. Lucky îl recunoscu. Era unui din adjuncţii şerifului local.

— La naiba.

— Hei, Lucky, mi-am închipuit că tu eşti, strigă adjunctul când era încă la oarecare distanţă. Stai pe loc, ordonă el.

— Dar...

— Aşteaptă acolo. Ofiţerul se întoarse şi alergă spre un grup de alte oficialităţi.

Lucky răsuflă neliniştit. De ce dracu era reţinut? Tocmai se hotărâse să nu asculte de ordinul adjunctului, când îl observă pe Pat Bush desprinzându-se din grupul de ofiţeri.

— Pat, strigă el, scoate-mă din...

— Lucky.

Figura sumbră a lui Pat şi vocea lui şoptită nu se potriveau situaţiei. De obicei, Pat ţinea în mână asemenea probleme cu detaşare profesională. Nerăbdarea lui Lucky se transformă în curiozitate.

— Ce se întâmplă?

— Trage maşina acolo. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Care-i problema? Lucky puse frâna de mână şi coborî. Ceva nu era deloc în regulă, aici. Lui Pat îi venea foarte greu să-l privească în ochi, iar Lucky nu-şi dădea seama de ce avea această comportare stranie. Situaţia lui fusese clarificată în privinţa acuzaţiei de incendiere.

Alarmat, el privi dincolo de Pat spre maşinile distruse şi se linişti, pentru că nu recunoscu nici una dintre maşinile implicate în accident.

— Doamne Dumnezeule, Pat. M-ai făcut să mă gândesc că una dintre...

Pat puse o mână consolatoare pe braţul lui. El şi Pat schimbară priviri pline de înţeles. Atunci, Lucky scutură mâna lui Pat şi porni în fugă.

— Lucky! Pat îl apucă de cămaşă.

— Cine-i?

— Tanya.

Pieptul lui Lucky se strânse dureros, coastele vrând parcă să se sfărâme sub presiunea nedumeririi sale.

— Tanya? zise el. E rănită?

Pat îşi lăsă ochii în jos.

— Nu se poate! spuse Lucky, negând înţelesul gestului tăcut al lui Pat. Era de neînchipuit. Alergă spre ambulanţe, lovind cu coatele pe oricine îndrăznea să-i aţină calea.

Făcându-şi loc prin mulţime, el văzu că o femeie era îngrijită de infirmieri. Când îi auzi gemetele, simţi un val de uşurare. Dar când se apropie mai mult, văzu că părul ei nu avea culoarea potrivită. Uitându-se înnebunit în jur, mai văzu o targa pliabilă. Era urcată într-o ambulanţă. Un sac negru fusese legat pe ea. Alergă înainte.

Pat îi ieşi în cale şi se luptă să-l oprească.

— Dă-mi drumul, urlă el.

— N-ar ajuta la nimic s-o vezi acum, Lucky.

— Pleacă din calea mea! Urlând ca un taur înfuriat, îl învinse pe bărbatul mai în vârstă, îl împinse într-o parte şi se repezi la spatele ambulanţei.

Infirmierii speriaţi protestară vag, când el îi împinse în lături, dar ferocitatea expresiei lui era intimidantă şi se dădură înapoi. Lucky întinse mâna şi trase fermoarul sacului de plastic negru.

După o privire lungă, neîncrezătoare, Lucky închise ochii strâns şi se răsuci. Pat făcu semn infirmierilor, să-şi continue treaba. Lucky nici măcar nu reacţiona, când uşile ambulanţei fură închise şi maşina porni.

— Te simţi bine?

Lucky se uită la Pat dar de fapt nu vedea nimic, decât faţa albă a cumnatei sale.

— Nu e posibil.

Pat dădu din cap, ca şi când ar fi fost de acord.

— Tocmai eram gata să-l anunţ pe Chase de accident şi să-i spun să întâmpine ambulanţa la spital.

Pieptul lui Lucky se umflă. Simţea că o ţeapă fierbinte îi străpungea inima. Se gândea că s-ar putea să vomite.

— Nu. Asta-i o chestiune de familie. Mă duc eu. Şi nimeni altcineva nu le va da de ştire, nici mamei, nici surorii mele, ai înţeles?

— Lucky, nu e momentul să...

— Ai înţeles?

Pat renunţă.

— Bine. Dacă aşa vrei tu...

— Aşa vreau eu.

— De îndată ce se limpezeşte aici, vin şi eu la voi acasă.

Lucky nu-l auzi. Se îndrepta deja spre maşina lui. Era o distanţă mică de la locul accidentului la birourile *Companiei de Foraj Tyler*. Pe de altă parte, i se

păru drumul cel mai lung pe care-l făcuse vreodată. Pe de alta, ajunse acolo prea repede, înainte de a găsi vorbele pe care trebuia să le spună.

Maşina lui Chase era parcată afară, în faţă. Lucky deschise portiera Mustang-ului. I se păru că aceasta cântăreşte o tonă. În drum spre birou, îl întâlni pe Chase care ieşea.

— Hei, unde-ai fost toată ziua? Mama a zis că ai plecat devreme, dimineaţa, şi n-ai mai fost văzut de atunci. Era vizibil grăbit şi nu-i dădu timp lui Lucky să-i răspundă. George Young a sunat şi vrea să ştie când avem de gând să plătim împrumutul. Fiul de căţea continuă să ne preseze, indiferent dacă incendiul a fost provocat de noi sau nu. Am auzit de la cineva de la tribunal că Micul Alvin şi Jack Ed şi-au recunoscut amândoi, azi, vina de a fi provocat incendiul şi vor fi condamnaţi în cursul săptămânii viitoare. Am discutat şi cu tipul de la compania de asigurări, timp de două ore şi jumătate. Slavă Domnului că am plătit ratele alea. Am să-ţi spun mai târziu despre toate astea. Trebuie să mă întâlnesc cu Tanya la...

— Chase, aşteaptă o clipă.

Puse mâna pe umărul fratelui său, oprindu-l la jumătatea drumului în jos, pe scară. Buzele începură să-i tremure, iar imaginea lui Chase deveni neclară din cauza lacrimilor. Vocea lui Lucky se sparse. Fără succes, îşi drese glasul.

— Chase...

Doamne, cum să-i spui unui bărbat că femeia pe care o iubea şi copilul pe care-l purta ea muriseră?

●

A doua zi dimineaţa, Marcie Johns fu mutată la terapie intensivă într-o rezervă obişnuită a Spitalului Metodist Sf. Luca. Suferise o contuzie la cap, un braţ şi clavicula îi fuseseră rupte şi mai avea şi alte traumatisme, dar nici una dintre răni nu fusese critică.

Era considerată norocoasă, întrucât conducătorul celuilalt vehicol implicat în accident, un student la universitatea tehnică Texas, venit acasă pentru vacanţa de vară, şi pasagera lui Marcie, Tanya Tyler, fuseseră ucişi. Studentul trecuse peste stopul roşu şi lovise în plin, din lateral, maşina lui Marcie. Majoritatea considerau o binecuvântare faptul că studentul şi Tanya muriseră imediat după ciocnire.

Lucky ar fi vrut să lovească pe oricine spunea un asemenea lucru şi era bucuros că, până atunci, nimeni nu-i spusese o asemenea grozăvie absurdă lui Chase.

Fratele lui nu mai era el însuşi. Acţiona ca un nebun. Un pic de iraţionalism era justificat, dar când anunţase că se duce la spital să vorbească cu Marcie, ceilalţi membri ai familiei lui fuseseră şocaţi şi încercaseră să-l facă să se răzgândească. Nici o metodă de convingere n-a putut totuşi să-i schimbe

părerea, aşa încât Laurie îl instruise pe Lucky să se ducă împreună cu fratele lui şi „să aibă grijă de el”.

Au mers împreună pe coridorul spitalului, spre camera în care era domnişoara Johns.

— De ce eşti atât de înclinat să o vezi? întrebă liniştit Lucky, sperând că, măcar acum, Chase îşi va schimba părerea. Dacă cineva ne prinde la ea, o să ne arunce afară de-aici. Ea e încă într-o stare gravă şi nu are voie să primească vizite.

Chase mergea cu pasul hotărât al unui profet în misiune. Deschise uşa şi intră în camera întunecată. Lucky, după o privire rapidă peste umăr, intră în urma lui. Îşi amintea vag de Marcie Johns din liceu, iar acum o ştia doar din vedere. Era o femeie atrăgătoare, dar uitându-te acum la ea, nu mai puteai spune acelaşi lucru.

În ciuda faptului că purtase centura de siguranţă, fusese proiectată în parbriz cu suficientă forţă ca să se învineţească şi să-şi rănească faţa. Ambii ochi îi erau învineţiţi. Nasul şi buzele îi erau grotesc de umflate, iar pe umăr avea un gips care îi ţinea ridicat braţul fracturat.

Lucky fu mişcat până la lacrimi.

— Chase, pentru numele lui Dumnezeu, să ieşim de aici. N-ar trebui s-o deranjăm.

Vorbise atât de încet, încât vorbele lui abia se auzeau, dar ea le auzi şi deschise ochii. Când îl văzu pe Chase, ea gemu şi făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să întindă mâna spre el.

— Chase, îmi pare rău, şuieră ea. Atât de rău.

Probabil i se spusese că pasagera nu supravieţuise. Oricum, avea să afle, mai devreme sau mai târziu, dar lui Lucky i se păru că mai târziu ar fi fost de preferat. Îngrijorarea mentală nu putea fi bună pentru procesul de vindecare a trupului ei.

— Noi... nici măcar nu l-am văzut. Vocea ei era subţire şi slabă. A fost doar... un zgomot... şi...

Chase se lăsă pe scaunul de lângă patul ei. Trăsăturile lui erau distorsionate de durere. Se părea că i se sculptaseră nişte riduri peste noapte. În regiunea de sub ochi, era aproape la fel de negru ca şi Marcie. Părul lui negru era în dezordine. Nu se bărbierise.

— Vreau să ştiu despre... Tanya, spuse el, vocea lui frângându-se la rostirea numelui ei. În ce stare de spirit era? Ce spunea? Care au fost ultimele ei cuvinte?

Lucky gemu.

— Chase, nu-ţi face singur una ca asta.

Chase, nervos, dădu jos mâna pe care Lucky i-o pusese pe umăr.

— Spune-mi, Marcie, ce făcea, ce spunea, când... când nenorocitul ăla a omorât-o?

Lucky îşi lăsă fruntea într-o mână şi îşi masă tâmplele cu degetul mare şi cel mijlociu. I se strângeau intestinele. Nici nu-şi putea închipui iadul prin care trecea Chase.

Sau poate că da. Dar dacă Devon ar fi fost ucisă ieri? Dacă, după ce o părăsise furios, ea ar fi ieşit şi ar fi fost omorâtă inutil de un şofer care trecea peste un stop roşu? N-ar acţiona şi el la fel de neobişnuit ca şi Chase? Nu s-ar blestema că nu-i spusese încă o dată că o iubeşte, orice-ar fi?

— Tanya râdea, şopti Marcie. Medicamentele calmante îi făcuseră vorbirea lentă şi nesigură. Chase se agăţa de fiecare cuvânt pe care ea îl putea rosti. Vorbeam despre casă. Ea... era atât de emoţionată de... de casă.

— Am să cumpăr casa aia! Chase se uită în sus la Lucky, cu ochii nebuni şi neclari. Să cumperi casa aia pentru mine. Ea voia casa, o s-o aibă.

— Chase!

— Să cumperi afurisita aia de casă, urlă el. Vrei să faci atâta lucru pentru mine, te rog, fără să mă contrazici?

— Bine. Nu era acum momentul să-l supere, deşi cererea fratelui său nu avea nici un sens. Dar oare i se putea cere unui bărbat care tocmai şi-a pierdut familia să aibă sens? La naiba, nu.

— Exact înainte de a intra... în intersecţie, m-a întrebat ce culoare cred... Marcie se opri, se strâmbă de durere... în ce culoare ar trebui să vopsească dormitorul copilului.

Chase îşi prinse capul în mâini.

— Isuse. Lacrimile i se scurgeau printre degete şi alunecau pe dosul mâinilor lui.

— Chase, şopti ea, mă învinovăţeşti pe mine?

Ţinând mâinile pe ochi, el clătină din cap.

— Nu, Marcie, nu. Dau vina pe Dumnezeu. El a omorât-o. El mi-a ucis copilul. De ce? De ce? Am iubit-o atât de mult. Am iubit-o. Vocea i se frânse în hohote de plâns.

Lucky se apropie de el şi puse din nou o mână mângâietoare pe umerii lui, care se scuturau. Lacrimile îi distorsionau şi lui vederea. Un timp, rămaseră tăcuţi. El îşi dădu seama, câteva minute mai târziu, că, din fericire, Marcie căzuse din nou în stare de inconştienţă.

— Chase, ar fi mai bine să plecăm, acum.

La început, Chase părea că nu auzise, dar treptat îşi trase mâinile în jos de pe faţa umedă, răvăşită şi se ridică.

— Comandă nişte flori pentru Marcie, îi zise lui Lucky înainte de a părăsi camera.

— Sigur. Ce vrei să scriu pe cartea de vizită? Vrei să fie exclusiv de la tine sau de la toţi din...

El rămase nemişcat, când o zări pe Devon stând în capătul coridorului spitalului.

Chase urmări privirea uluită a fratelui său. Devon înainta ca să-i întâlnească. Ochii ei se mutau de la Lucky la Chase.

— Sage m-a sunat azi dimineaţă, devreme, îi spuse ea, surprinzându-l pe Lucky. Nu ştiuse că sora sa o sunase pe Devon. Am sosit aici imediat ce-am putut. Nu pot crede, Chase.

Întinzând mâna, ea i-o luă pe a lui Chase, strângându-i-o cu putere.

— Tanya te plăcea. Ea te admira.

Zâmbetul lui Devon era dulce şi înlăcrimat.

— Şi eu o plăceam. Foarte mult.

— Şi eu la fel. Chase nu se scuză pentru vocea lui sau pentru lacrimile pe care continua să le verse în mod deschis. Ba chiar se părea că nu-şi dădea seama de ele. Li se adresă amândurora.

— Mă duc la apartament, acum.

— Mama te aşteaptă să te întorci acasă.

— Am nevoie să fiu singur un timp, printre lucrurile Tanyei. Spune-i mamei că am să vin mai târziu.

Lucky nu era chiar atât de sigur că Chase trebuia să rămână singur, dar nu putea nicicum să se bată cu el ca să-l facă să-şi schimbe părerea. Îl urmări apropiindu-se de ascensor. Mişcându-se ca un automat, apăsă pe buton. Uşile se deschiseră instantaneu iar el intră înăuntru. Uşile se închiseră.

— Arată complet distrus, Lucky. O să fie în regulă?

Lucky se uită la Devon, care stătuse liniştită alături de el.

— Mă îndoiesc. Dar nu pot face nimic în treaba asta.

— Nimic altceva decât ce ai făcut deja. Sunt sigur că e o uşurare pentru el să ştie că are sprijinul tău.

— Poate, aşa sper şi eu. Are nevoie să găsească reconfortare unde se poate.

Flămând să o vadă, el căscă gura la ea, fără scuze. Părul ei părea că are o nuanţă mai închisă, mai adâncă, de roşu, pe fondul rochiei negre şi al feţei palide. În lumina rece, fluorescentă, ochii ei apăreau excepţional de verzi. Erau strălucitori de lacrimi.

— Ai făcut bine că ai venit, Devon.

— Am vrut să vin.

— De unde ai ştiut unde să ne găseşti?

— Am fost întâi acasă la voi. Sage a zis că tocmai ai plecat şi că tu şi Chase eraţi în drum spre spital.

Făcu un gest spre ascensoare.

— Fiindcă Chase a luat maşina, pot să te rog să mă duci până acasă?

— Desigur.

Se urcară în primul ascensor liber şi coborâră în tăcere. Lucky nu-şi putea lua ochii de la ea. I se părea că trecuseră un milion de ani de când o ţinuse în braţe, de când făcuse dragoste fierbinte cu ea; totuşi, fusese abia ieri.

Ieri. Douăzeci şi patru de ore. În acest răstimp, se modificase cursul unor vieţi, se sfărâmaseră visuri, se pierduseră iubiri. Viaţa e scurtă.

El se opri brusc pe cărarea mărginită cu plante, care şerpuia printr-o curte ce lega complexul spitalului de locul de parcare.

— Devon. El îi luă umerii între mâini şi o întoarse cu faţa spre el. Am să mă lupt cu orice sau oricine va trebui, ca să fiu cu tine tot restul vieţii mele, chiar dacă ar însemna să mă lupt cu tine, mai întâi. Viaţa e prea al naibii de scurtă şi de preţioasă, ca să pierdem fie şi o singură zi în durere şi nefericire.

Ascultă-mă. Te iubesc, se jură el, ţinând-o strâns cu mâinile încordate. Spre consternarea lui, emoţiile care creşteau în el se manifestau din nou cu lacrimi. Supărarea de pe urma pierderii Tanyei, durerea pentru suferinţa fratelui său, tristeţea pentru pierderea moştenitorului familiei Tyler care nu va mai cunoaşte viaţa, dragostea pentru Devon, toate îl copleşiseră. Nu mai putea respira, din cauza ghearei ce o simţea strângându-i inima.

Ea oftă când îi văzu nefericirea, apoi îşi puse braţul în jurui taliei lui şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Am nevoie de tine, îi şopti ea cu sinceritate. Te iubesc.

Se uniră într-o îmbrăţişare fierbinte. Iar după ce se sărutară, plânseră împreună.

Epilog

Lucky intră în casă pe uşa din faţă.

— Alo! E cineva acasă?

Nu primi nici un răspuns. Mama ieşise. De când era la universitate, la Austin, Sage venea acasă doar în vacanţe şi, uneori, la sfârşit de săptămână. Dar maşinuţa roşie a lui Devon era pe alee, aşa că ea trebuia să fie acasă.

Atunci auzi sunetul familiar al consolei computerului ei. Zâmbind, merse după acel zgomot spre spatele casei. Camera de lucru a lui Laurie fusese transformată în birou pentru Devon. Modificarea avusese loc în timp ce Lucky şi ea erau plecaţi în luna de miere; Laurie le făcuse surpriza, la întoarcerea lor.

— Eu nu mai pot să cos prea mult, din cauza artritei, îi spusese Laurie lui Devon, când aceasta protestase faţă de atâta generozitate. Spaţiul se pierdea degeaba.

În ultimele câteva luni, Devon o transformase în camera ei, umplând-o cu reviste şi cărţi de beletristică şi de ştiinţă, pe care le folosea ca material documentar sau pentru simpla plăcere de a citi. Contribuţia lui Sage fusese un calendar de perete cu câte un semi-nud de bărbat în fiecare lună. Când Lucky ameninţase că dă jos „acea porcărie perversă”, Devon se lansase într-o tiradă

în care deplângea duplicitatea, iar Sage ameninţase că-i taie mâna dacă încearcă să facă aşa ceva.

Tragedia morţii Tanyei şi plecarea ulterioară a lui Sage la Austin îl împiedicaseră pe Lucky să sugereze măcar ca el şi Devon să-şi stabilească un cămin în altă parte. După nunta lor liniştită, în familie, s-au mutat în casa cea mare, alături de Laurie. Lucky era bucuros de acest aranjament şi se părea că şi lui Devon îi plăcea.

Cele trei femei din viaţa lui se înţelegeau foarte bine. Lui Devon îi plăcea să aibă o soră mai mică, iar Laurie revărsa asupra lui Devon căldura şi afecţiunea pe care mama ei, neatentă, nu i le arătase niciodată.

Lucky bătu la uşa biroului, dar, neprimind nici un răspuns, deschise uşa. Aşa cum bănuise, ea era cufundată în literele verzi pe care le bătea în monitorul negru al terminalului.

Căştile de la urechi îi spărgeau timpanele cu muzică. Gustul ei în acest domeniu era eclectic, îi plăcea totul, de la Mozart la Madonna. El considera că era o nebunie să foloseşti muzica pentru a înlătura zgomotele din jur, dar asta era una dintre idiosincrasiile soţiei lui, care îl intrigaseră. Contradicţiile ei îl atrăseseră de la început.

Îi făcu semn cu mâna, ca apariţia lui bruscă să nu o sperie. Când îi observă în raza ei de vedere periferică, întoarse capul, zâmbi şi îşi scoase căştile de la urechi.

— Bună. De cât timp stai acolo?

El se îndreptă spre ea şi îi depuse un sărut pe frunte.

— Aproape cât îi trebuie unui trandafir să se ofilească. De la spate, scoase un singur trandafir galben. Ochii ei se luminară de plăcere când îl acceptă şi îşi trecu peste buze petalele moi, răcoroase.

— Ţi-ai amintit.

— Acum şase luni, ai devenit doamna Lucky Tyler.

— Doar douăsprezece ore după ce încetasem de a mai fi doamna Greg Shelby.

— Ssst! Mama se încruntă, când se folosesc vorbe urâte în casa asta.

Lucky nu avea nici un gând bun despre primul soţ al lui Devon. Ţinându-se de cuvânt, în ziua în care aflase că Greg ieşise din închisoare, plecase la Dallas şi, după o informaţie, îl descoperi în aeroportul *Dallas/Fort Worth*, gata, pe ascuns, să se urce într-o cursă internaţională. Lucky se angaja într-o bătaie cu el. Manevrase chiar în aşa fel ca Greg să dea primul pumn. El nu-i adusese chiar atât de mari neplăceri fizice pe cât ar fi putut sau ar fi dorit, dar scandalul a alertat paza aeroportului. Când li s-a spus că Shelby era ieşit condiţionat din închisoare şi gata să părăsească ţara, anunţaseră poliţia, care a contracarat planurile lui Greg de a se retrage în Elveţia cu averea obţinută ilegal şi pe care o depusese acolo în bancă.

În confuzia ce a urmat, Lucky reuşi să o şteargă, neidentificat. El nu spuse nimănui că el fusese instrumentul celei de a doua arestări a lui Greg, nici

măcar lui Devon, deşi ar fi dorit ca ea să ştie că o răzbunase. Trebuise să se mulţumească cu satisfacţia personală pe care o avusese că făcuse să-i curgă sângele lui Shelby.

Acum, o dădu deoparte pe Devon de pe scaunul ei, se aşeză el acolo şi o trase în braţe. Ea îl întrebă:

— Crezi că sunt o femeie uşoară neobrăzată, pentru că am obţinut o anulare rapidă, într-o singură zi, iar a doua zi m-am căsătorit cu altul?

— E ruşinos, mârâi el, lângă gâtul ei.

— Opreşte-te, oficial încă mai lucrez.

— Despre ce este articolul ăsta?

El o încurajase să continue să lucreze la ziar, aşa încât ea făcuse o înţelegere cu editorul să lucreze în afara redacţiei şi să-şi trimită materialele săptămânal. Lucky se uită pe ecran, dar literele verzi îi apăreau întotdeauna de parcă erau greceşti.

— Despre o pierdere grea.

Răspunsul ei, rostit blând, îl făcu să-şi întoarcă din nou privirea spre ea.

— Tu ai, desigur, o experienţă de primă mână pe care să-ţi bazezi teoriile, nu-i aşa?

— L-ai văzut azi?

Lucky aprobă din cap. Cu toţii erau preocupaţi de Chase şi de declinul lui emoţional continuu, de la moartea Tanyei.

— Şi-a făcut apariţia la birou, azi dimineaţă.

— Şi?

— Iar era beat.

— Opt luni şi încă n-a început să se vindece, remarcă Devon cu tristeţe, în timp ce studia petalele trandafirului ei. Crezi că o să depăşească vreodată situaţia?

— Nu, zise Lucky, candid. Cred că, maximum ce putem spera este să poată învăţa să facă faţă durerii sale şi să ducă din nou o viaţă normală.

Expresia ei tristă reflecta consideraţia pe care începuse să o aibă faţă de cumnatul ei. Lui Lucky îi plăcea şi lucrul acesta la ea. Ea absorbise toate preocupările familiei lui. Necazurile şi bucuriile lor deveniseră şi ale ei. Le punea la inimă. Viaţa de familie, cu toate binecuvântările şi necazurile ei, era ceva nou pentru ea, dar ea înflorise în acest mediu.

Adesea, plângea cu Laurie pierderea primului ei nepot. Sage îi încredinţa lui Devon secrete pe care le ţinea departe de restul familiei.

Devon a sărbătorit alături de el, ziua în care potolise temporar banca, în privinţa împrumutului, şi îi oferea sprijin moral în situaţia când afacerile încă nu-i mergeau, în ciuda înlocuirii echipamentelor pierdute în timpul incendiului. *Compania de Foraj Tyler* nu mai obţinuse alte contracte, după cel din Louisiana.

Chase era nefolositor, imobilizat de durerea lui. Lucky rămăsese cu răspunderea de a încerca să salveze un vapor care se scufunda. Încrederea lui

Devon că el putea face acest lucru, îi sporea hotărârea, când aceasta aproape că se pierdea.

— E îngrozitor pentru el să fie atât de nefericit, să-şi risipească viaţa în felul acesta, murmură ea acum. Îngrozitor.

— Nici n-a intrat vreodată în casa aia pe care m-a pus s-o cumpăr pentru el. Stă, pur şi simplu, aşa, goală. El se scaldă în mizerie şi supărare, în apartamentul ăla pe care l-a împărţit cu Tanya.

— Ce-am putea face să-i ajutăm?

— Tare aş vrea să ştiu şi eu. Criticile şi morala nu-l fac decât mai răutăcios şi defensiv. Simpatia îl înfurie. Şi o să-şi găsească moartea tot călărind pe taurii ăia. E prea în vârstă pentru rodeo.

— Poate că asta şi vrea, spuse Devon, cu părere de rău. Să moară. Călăritul de tauri este doar o formă de sinucidere la voia soartei.

— Doamne! Lucky îşi strânse braţele în jurul taliei ei şi îşi frecă nasul de pieptul ei. Pot să înţeleg cât de distrugătoare poate fi situaţia pentru el. Dacă ar fi să te pierd vreodată...

— Dar n-o să se întâmple.

— Te-am pierdut, după prima noastră noapte împreună. Aproape că înnebunisem până ce te-am găsit din nou. Şi asta a ţinut doar o săptămână.

Ea se aplecă pe spate şi se uită întrebătoare la el.

— Era să înnebuneşti? Asta nu mi-ai spus niciodată.

În ciuda pierderii dureroase suferite de fratele său şi a stării proaste a afacerilor, Lucky era totuşi un tânăr însurăţel şi se comporta adesea ca un mire. Asta includea faptul că-şi tachina mireasa.

— Mai sunt multe pe care nu ţi le-am spus încă, lungi ei vorbele.

— A, daa?

— Da.

— Ca de pildă? întrebă ea.

— Ca de pildă, ce al naibii de sexy arăţi când porţi ochelarii.

Ea se uită cruciş, pe sub lentile.

— Băieţii nu le fac curte fetelor care poartă ochelari, adăugă ea.

— Eu le făceam curte tuturor fetelor.

— Aşa am auzit şi eu.

O trase mai aproape şi o sărută cu tot mai multă aprindere, despărţindu-i buzele cu limba. Nasturii ei de la bluză nu constituiau o problemă prea mare pentru degetele lui îndemânatice. În timp ce sînii ei îi umpleau mâinile care îi modelau blând, ea îl mângâia pe coapse. Eliberându-l de pantaloni, ea folosi petalele trandafirului în scopuri erotice.

— Mulţumesc pentru floare, toarse ea, în timp ce învârtea delicat coada trandafirului.

— Te-am învăţat prea bine, şopti el, trăgând repede aer în piept, la senzaţia gâdilitoare.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu cred că de data asta o să reuşim să ajungem sus în dormitor.

Ridicându-se din braţele lui, ea se culcă jos pe covor şi îl trase şi pe el peste ea. Câteva minute mai târziu, stăteau culcaţi, gâfâind amândoi, printre haine mototolite, petale de trandafir turtite şi trupuri goale aburite. Proptindu-se într-un cot, el zâmbi spre ea.

— E al naibii mai bine să facem asta, decât să scrii, nu?

Devon îi luă o mână lui, îi sărută palma şi o puse lângă sânul ei stâng, care palpita.

— Simţi? Te iubesc cu fiecare bătaie a inimii şi nu ştiu ce m-aş face fără tine.

El o privi în ochi, văzând în adâncimea lor verde dragostea care o oglindea pe a lui. Era inteligentă, sensibilă, iubitoare, minunată, sexy şi mai arzătoare în pat decât o petardă.

— La naiba, spuse ei, oftând mulţumit, nu-i de mirare că-mi spun Lucky, Norocosul.

SFÂRŞIT